

August Bondeson

August Bondesons visbok. Folkets visor sådana de lefva och sjungas ännu i vår tid. Andra bandet

Stockholm. Albert Bonniers förlag. 1903.

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Kungl. biblioteket.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga begränsningar. Vid användning ber vi att du hänvisar till Kungl. biblioteket och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos

Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/BondesonA/titlar/AugustBondesonsVisbokII/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb1691985-faksimil>

AUGUST BONDESONS VISBOK

FOLKETS VISOR

SÅDANA DE LEFVA OCH SJUNGAS
ÄNNU I VÅR TID

ANDRA BANDET

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1903

Andra bandets innehåll.

	Sid.
Ack, hur fasligt är, när stormar ryta	275
Ack, hör du, lilla Emma	328
Ack, hör du, lille Erik	216
Ack, hör I, raska gossar	146
Ack, hör ni, unga flickor	166
Ack, när jag mig påminner	194
Ack, om jag kunde så min sak i världen föra	292
Ack, om jag vore riker, som Salomo var	325
Ack, se på Sverges flickor	273
Ack, söta du, min flicka	139
Adjö, farväl! För sista gång	56
Adjö, farväl, min söta flicka	186
Adjö, farväl, mitt unga vif	233
Adjö, farväl! Vi afsked taga	184
Alla gossar äro klara som en dag	21
Alle männer skulle stad och fria	342
Bland bergen uti Västmanland	81
Bland skogar och sjöar och dalar och fjäll	352
Bonden, han körde i timmerskog	198
Bonden sadlar sin gångare grå	200
Bröder, vi ha långt att gå	231
Brömsen drar stöflar på sina ben	345
De va fir' å sjuwe fejoler	156
Den blomsterklädda gondolen gled	347
Den förste friarn kommer	316
Den förste juledag, som min moder mig gaf	220
Den förste värsen är en rolig värs	158
Den lilla Hilda skön	47
Den lilla Pär Stabbe	360

	Sid.
Det hände la sig en söndagsafton	94
Det hände sig en aftonstund	290
Det hände sig i Göteborg	249
Det var en bonde, en danneman	105
Det var en fager yngling på sitt skyttonde år	58
Det var en lördagsafton, jag klädde mig till dans	406
Det var en svensker flicka	202
Det var en söndagsmorgon, jag klädde uppå mig	154
Det var en ung sjöman, från Dover han kom	269
Det var uti det året artonhundranittiotvå	364
Det växer upp en lilja uti den gröna äng	65
Du skyhöga himmel och du fallande jord	1
Du, älskeliga Maria, släpp mig nu in	128
Då jag först på kärlek tänkte	254
Då jag var fjorton år	294
Där bodde en flicka så högt upp i land	204
Där bodde en landtman på en enstaka ö	380
Där bodde la en flicka så vidt ut på strand	383
Där red en riddare uti grön äng	197
Där satt på en klippa vid insjöstranden	169
Där sattes fram för mig två sorgfulla skålar	41
Där växer upp en lilja allt i den gröna dalen	180
Edvin går därborta	30
En afton så enslig i rosende lund	42
En flicka eröfrat mitt hjärta	355
En härreman, så stolt och båld	24
En jägare gick att jaga	214
En jägare gick sig att jaga	32
En lantman han plöjer sin aker och sin äng	176
En lantman plöjer här sin äng	178
En liten tid i världen jag hade mig en vän	298
En sjöman har alls ingen glädje	115
En sjöman seglar jorden rundt	212
En skärgårdsflicka ännu jag minnes	28
En skärgårdsflicka är väl jag	161
En sång och en hälsning till dig jag vill sända	225

	Sid.
En tid jag mig påminner	182
En vacker sommarafon jag gick mig ut en stund	14
En vacker yngling arbetat har	8
En visa för eder jag nu framföra vill	188
En visa jag nu sjunga vill, den hörer endast flickor till	332
En visa jag nu sjunga vill, den jag själf diktat har	144
En visa jag sjunger, helt lustig och käck, om lilla Pär Stabbe	361
En visa jag sjunger, som säkert går an	101
En visa jag skrifver af kärleken stor	241
En visa jag vill sjunga blott för dig	164
En visa jag vill sjunga, kanhända hon blir lång	227
En visa jag vill sjunga, som tar sin början så	218
En visa jag vill sjunga, som är alldeles ny	109
En visa kan det bli, ja, om hon sjunges väl	98
En visa vill jag sjunga nu blott för nöjes skull	149
Ett är det, som kväljer mej	88
Farväl du, moder Svea	11
Farväl, du strand	76
Frisker kropp och muntert sinne	251
Från Göteborg vi seglade	192
Från hafvet at den lugna stranden	243
Förflutna äro de sälla dagar	69
Gesäller och bonddrängar	314
Giordana sitter på blåa stranden	393
God afton, flicka, lilla vän	131
God dag, min sköna flicka! Hvad har du i ditt sinn	142
Gustaf, qvick at fria	136
Huru kan jag vara nöjder	252
Hvad glada, muntra nöjen	363
Här blåser nordost	300
Här börjar att blåsa	320
Här är anndag jul i ar	334
Härr Magnus, han rider sig at rosandelund	410
Hören I, sjömänner, alla på en gång	96
I den skuggrika dalen, vid den källan så klar	174
I fjor, när jag var liten och ingenting förstod	337

	Sid.
I fjor fick jag höra på den spelande lärkan	307
I härrar och grefvar och tullinspektor	267
I korthet jag fattar min pänna i handen	51
I Lomma by, där bor en vacker flicka	358
I låga ryttartorpet vid höga Hunneberg	34
I sen nu ej, hvad som är gånget	408
I ungdomens blomstring	73
Ja, blommor har jag plockat	263
Ja, hör du, unga Dora, vill du gifta dig i ar	397
Jag fattar min pänna och det med en hast	235
Jag gick mig neder till källaren	19
Jag gick mig ut i lunden, när solen fagrast sken	113
Jag gick mig ut i vida världen	90
Jag gick mig ut till att promenera	92
Jag gick mig ut åt vägen	159
Jag hade mig en vän i mina unga dagar	338
Jag krusar inte pappa, om jag till lilla vännen går	23
Jag längtade som andra att välja mig en vän	168
Jag minnes nog den stunden	86
Jag sorgeligt berättar en ting, som är spordt	123
Jag sätter mig ned till att skriva	288
Ja, tar du dig en lång	340
Jag var en liten oskyldig tärna	71
Jag var en ung sjöman	271
Jag vet en flicka i vår by	207
Jag är så hjärtans glader	134
Ju mera jag super	280
Jungfrun, hon går sig på högande bärg	3
Jungfrun, hon går sig på kyrkovalen fram	126
Kom, gossar, så skall ni få höra	246
Kom hurtigt, sjömansgossar	260
Kom lustigt, min' bröder, var glada som jag	305
Kom lustigt, mina bröder, kom lustigt	318
Känner du den mannen, som bor uti Drängse	49
Känner du igen Stafbäckaskräddaren	108
Lagman har lofvat att ta mej till fru	335

	Sid.
Långsamt sänker sig den kulna dagen	38
Långt från mitt älskade fosterlands stränder	322
Med ett förnöjsamt sinne jag denna visan skrifver	286
Med sorg jag vill beskrifva en händelse svår	120
Men kom till mig en lördagskväll	309
Min fader och min moder äro döda	334
Nu har jag rest kring världens runda klot	111
Nu längtar jag att till hemmet fara	67
Nu vill jag skrifva och pännan min gripa	224
När jag blir död och lagd i grafven	324
När jag endast på dig tänker	259
När jag fyllt fämton år	137
När jag kom på gården fram	374
När jag var uppå sjuonde året	404
När som jag fyllde sjutton år	386
När tjugo år vi fyllat, så blef vi skrifna ut	152
O du, glada sjöman	53
O, min vän, tänker du mig öfvergifva	412
Och Vildemo, han rider sig söder under ö	296
Om alla bärg och dalar	103
Om det skulle vara någon, som afråder dig	242
På reddens vingar ett fartyg låg	330
Riddaren och jungfrun, de möttes uppå bron	400
Riddaren och jungfrun, de möttes åt på bron	229
Ro, ro, liten! sa räffen	369
Sakta öfver mörkblå vågor	388
Sofi, vill du en vandring med mig göra	45
Som en eld och som ett väder	17
Sorgeliga saker hända	6
Stackars den ungdom, som nu skall uppväxa	283
Statt stilla, du flicka, och se dig väl före	60
Så blefvo vi då kommenderande	401
Så fingo vi ofred i vårt land	414
Så kommer bonden ridande	310
Så tager jag min bössa och så min lilla hund	117
Tidigt jag midsommarmorgon	40

	Sid.
Till Stockholm för Heppenepetepp	312
Tjante hos en riker man	378
Tri tri trappor i	395
Tycker du om mej	79
Tänk och besinna dig en gång	353
Uppa dig har jag tänkt	326
Ut på hafvets vida yta	257
Uti ett träd kråkan	370
Uti min ungdom hade jag en vän	367
Vackra jungfru, lilla vänsko	349
Vi kommo från Livorna	304
Vi lag på Riföfjord	209
Vi, som på hafvet vida	265
Vid lindens fot af Mälarstranden	391
Vid stranden satt Anna	171
Visst är det väl tråkigt i skogen att vara	371
Välkommen, välkommen Danjel konge till mej	405
A gubben, han gick at skogen en da'	356
A käre min man a käre min dräng	281
A gåck int' än, du Peder	376
År artonhundrasäkstiosäks uti mars månad var	277
År artonhundrafämtioni, den tionde augusti	238
Åtta ar, sen jag var här	84

Anna Lovisa Johansson,

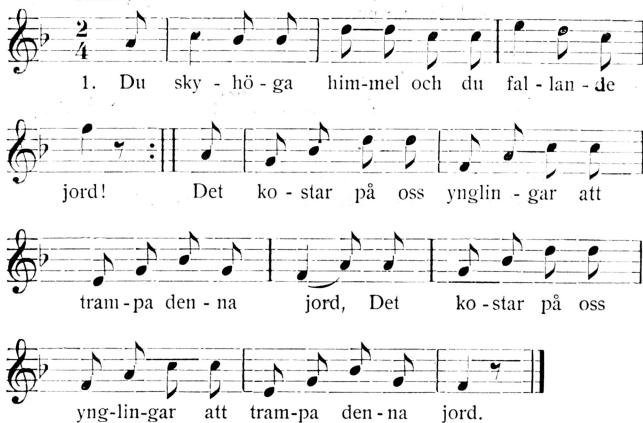
dotter till hemmansägaren Petter Johan Karlsson i Härr-
manstorp, Ljungby församling i Halland.

(Visorna upptecknade 1898 och 1900.)

196.

Sjömansvisa.

Raskt.

1. Du sky - hö - ga him-mel och du fal - lan - de
jord! Det ko - star på oss ynglin - gar att
tram - pa den - na jord, Det ko - star på oss
yng - lin - gar att tram - pa den - na jord.

2. Att trampa på jorden det ynkligt vara må —
Och så den svenska flickan, som man aldrig kan få!

3. Se fåren, se fåren! De känna sina lam!
Men ingen känner mig uti det främmande land.
 4. Stackars de sjöfarande, som plöjer böljan blå
I stormar och oväder och alltid redo stå!
 5. Då tänker jag på vännen min. Ack, om hon vore här!
Hon skulle mig uppvärma och torka mina klär.
 6. Om kvällen, när jag lägger mig, så tänker jag på dig,
Om natten, när jag sofver, så drömmer jag om dig.
 7. Om morgon, när jag vaknar, hvem saknar jag då?
Jag saknar lilla vännen, som är långt härifrå.
 8. Landtman, han plöjer sin åker och sin äng;
När dagen är förliden, går han med sin vän i säng.
 9. Du söker efter pänningar, silfver eller gull;
Till sist får du ej mera än tränne skoflor mull.
-

197.

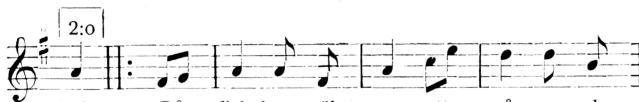
Variant till nummer 100.

Måttligt.

1. Jungfrun, hon gångar sig på hö - gan - de

bärg För att skå - da det bru - san - de haf,

haf, Då fick hon väl se ett gån - gan - de

skepp, Som fullt af grefvar var, var.

2. Den yngste och den minste grefven,
 Som uppå det skeppet var,
 Han ville den jungfrun trolofva sig,
 Så unger som han var.

3. Så drager han upp guldringarna fäm
 Och satte på jungfruns hand.
 »Ja, jag skall litet bortresa,
 Men komma snart igen.»

4. »Ack, hvad skall jag säga för modern min,
När jag kommer hem igen?»
»Ack säg, ack säg, du lilla vän,
Du har hittat dem i en grön äng!»
5. »Att ljuga för min moder, det går väl inte an,
Det går väl inte an.
Det är bättre att tala sanningen:
Det skall vara vårt kärleksband.»
6. När de sju åren voro runna omkring,
Kommer ungersvän tillbaka igen;
Så gånger han sig till fadern sin:
»Nå, hur mår allrakärestan min?»
7. »Du har så länge varit borta,
I dag står din käresta brud.
Men hvem, som blir din lilla vän,
Det vet allena gud.»
8. Ungersvän, han gånger sig i kammaren in,
Han kammar och putsar sitt hår;
Sen gånger han sig till bröllopsgård,
Där bröllopet, det var.
9. Så tager han bruden i snöhvitan hand,
Han dansade golfvet omkring.
Så sakta som de dansade,
Så bleknade hon på kind.

10. »Ack, hvarför är du så bleker,
Du förr har varit rosende röd?»
»De ha talat med falska tungor,
De ha sagt, att du var död.»
 11. Ungersvän gångar sig åt kammaren in,
Slår dörren i lås efter sig;
Så sätter han sig på förgyllande stol
Och skrifver det långa bref.
 12. När brefvet, det var färdigt
Och sista timman var förbi,
Så drager han upp sitt förgyllande svärd
Och sticker det uti sitt lif.
 13. När blodet börjar rinna
I strida strömmar ned,
Då lycker han upp sin kammardörr,
Bjuder sköna jungfrun se.
 14. »Ack, ser I, flickor alla,
Hur faseligt det är
Att tala med falska tungor
Och hafva en annan kär!
 15. Vid himmelen, vid himmelen,
Vid himmelens trånga port,
Där får du en gång svara för,
Hur illa du har gjort.»
-

198.

Elvira Madigan.

Något långsamt.

1. Sor-ge - li - ga sa - ker hän - da Än i vå - ra

dar min-sann, Sor ge - li - gast är dock den - na,

Det om frö - ken Ma - di - gan, Sor-ge - li - gast

är dock den-na, Det om frö - ken Ma - di - gan.

2. Vacker var hon som en ängel,
Ögon blå och kinder röd',
Smärt om lifvet som en stängel;
Men hon fick en grymmer död.

3. När hon dansade på lina,
Likt en liten lärka glad,
Hördes bifallsropen hvina
Ifrån fyllda bänkars rad.

4. Så kom grefve, löjtnant Sparre,
Vacker var han, utaf börd,
Ögon lyste, hjärtat darra',
Och hans kärleksbön blef hörd.
5. Grefve Sparre, han var gifter,
Barn och maka hade han
Och från dessa då han rymde
Med Elvira Madigan.
6. Så till Danmark styrdes färden,
Men det tog ett sorgligt slut,
Ty långt ut i vida världen
Längta' de att slå sig ut.
7. Det tog slut på deras pengar —
Ingenting att lefva af!
För att undgå ödet stränga
Taga de sin ro i graf.
8. Så pistolen grefven lade
I sin hand och sikte tog.
Skottet träffa' Elviras hjärta,
Knappt hon andas, förr'n hon dog.
9. Ack, hör ni nu, ni ungdomsglada,
Som så sällan ser er för,
Att ni ej i blod få bada
Ock en gång, förrän ni dör!

199.

Sakta.

1. En vac - ker yng - ling ar - - be - tat har På

Skå - ne - ba - nan i två år. Nu

är han dö - der, nu är han bor - ta, Och

lil - la vän - nen nu en - sam är.

2. Och gossens namn var Södergren,
Som nu fick mistat sina ben,
Han kommen var ifrån Sörby socken,
Han hvilar nu uti Gräfvie by.
3. Och flickans namn jag nämna vill:
Det var Olivia, som sorgen fick,
Den hon så gränslöst på hjärtat bär
Allt för den vännen, som var så kär.

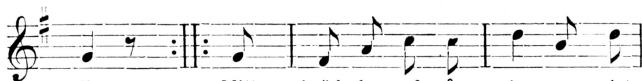
4. En juni månad, den fjärde var,
Då solen sken, så ljus och klar,
Han tänkte resa till vännen sin,
Den som han fäst i hjärtat in.
5. Han sade till kamrater så:
»På första tåg kom låt oss gå!»
Han föll så hastigt där omkull,
Och öfver honom gick tre hjul.
6. Den stackars gossen nu krossad blef,
På spåret låg han död och blek.
Men kanske han till härren gick
Och där sin brudgumsklädnad fick.
7. Den stackars flickan nu budet fick,
Hon ensam ut i natten gick,
Hon tänkte möta vännen kär,
Som aldrig mötte hänne där.
8. Nu må vi säga åttifäm,
Då flickan mistade sin vän.
När sorgen för hänne tager slut,
Där ingen vet men blott vår gud.
9. Den stackars flickan nu ensam går,
På grafven faller så mången tår,
Hon önskar sig en förvarad själ,
Till sist ett ömt farväl, farväl.

10. Ack, hör I alla, som visan se,
Ni må ej hålla den för spe!
Hon är blott diktad för sorgens skull
Och för den vännen, som var så huld.
-

200.

Måttligt.

1. Far - väl du, mo - der Sve - - a! Nu re - ser jag från
Och tac-kar dig af hjär - tat, för det du fost-rat

- dig Mitt bröd du gaf så rin - ga, det
mig.

- of - ta ej för-slog, Fast mån-gen af den va - ran du

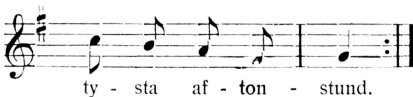
- gif - vit mer än nog.

2. Nu draga vi som fordom från dig till fjärran land,
Utöfver hafvets vågor långt bort till västerns strand.
Där är ej ondt om brödet, när man vill bruka flit,
Vi tacka må Kolumbus, som visat vägen dit.
3. Dock älskar jag dig, Sverge, mitt kära fosterland,
Och vill ogärna byta med västerns präriland.
Men, när det gäller brödet, är tveksamheten slut,
Vi må som skogens fåglar då fly ur redet ut.

4. I en af dina dalar min vagga stod en gång,
Som barn jag där har vandrat med munterhet och sång,
Där har jag plockat blommor, där har jag samlat bär.
Om någon vrå på jorden kan blifva mig så kär?
5. Farväl, I kära björkar, I alar, fur och lind,
I ljusa sommarnätter, med ljummet västanvind!
Nu kommer lifvets allvar och stör min ungdomsro,
Jag måste ut i världen. Gud vet, hvar jag skall bo!
6. Och när jag skulle resa från hem och fosterland,
Då fälldes många tårar, och hjärtat stod i brand.
Jag vände mig på vägen, med tårad blick jag såg
Till kära barndomshemmet i dalen, där det låg.
7. Till hufvudstaden kom jag, så trött i hvarje lem,
Jag var så tung om hjärtat, jag hade intet hem.
Där funnos emigranter, båd' stora som ock små,
Som skulle bli mitt sällskap allt öfver böljan blå.
8. Snart vänskapen var stiftad, jag tryckte allas hand,
Vi voro alla söner af samma fosterland,
Vi bådo allesamman vår härre följa med,
Sen gingo vi på skeppet, som låg på stadens redd.
9. Kaptenen steg på däck, kommandot tog i hand.
Vi svängde våra hattar åt dem, som stod på land.
Farväl med Sverges stränder, med vikar och med sund!
O, hvad det kändes bittert i denna afskedsstund!

10. Med hjärtat fullt af vemod jag stod och såg uppå,
Hur mer och mer mitt Sverge försvann uti det blå.
Ja, jag kan icke näka, mitt hjärta gick i brand,
När jag såg Sverge sjunka vid horisontens rand.
 11. Jag tänkte på min fader, jag tänkte på min mor,
De kanske slutat lefva härnäst, när gräset gror!
Men uppå deras grafvar skall stå ett kors på vakt,
Som nog skall visa platsen, där far och mor man lagt.
 12. Hur glad jag skulle blifva, om jag kom hem igen,
Hem till mitt gamla Sverge och till mitt barndomshem!
Där är mitt hjärta hemma, där såg jag solen först,
Jag kan det icke glömma, min längtan dit är störst.
-

201.

Måttligt.

2. Och näktergalen spelade så härrligt uppå kvist
Med en darrande stämma och röst.
Han skötte blott en stämma: »Min maka har jag mist.»
O, hvad sorgeligt den lilla fågeln sjöng!

3. Jag stod och jag hörde, hvad lilla fågeln sjöng,
Till dess tårarna på mina kinder rann.
Hur ledsamt är det intet, jag vet af mig själf,
Att vara ensam och hafva ingen vän!
4. Jag minnes i världen en flicka, som var grann,
Med ett fagert ansikte, som brann.
Hännes kinder voro röda, hennes ögon voro blå
Liksom uppå dufvorna de små.
5. Och tänk, lilla flicka, och tänk nu som så:
»O den gossen, den tror jag, jag kan få!
Han har ett trofast hjärta och ett uppriktigt sinn.»
Och därför så skall du vara min.
6. I alla mina dagar, som jag i världen mins,
Mins ej någon, som så uppriktig är som du,
Att intet någon falskhet ut af ditt hjärta går,
Både hos gossarna och flickorna små.
7. Är ingen i världen, ja, hvem det vara må,
Som mitt hjärta fångslat har som du.
Men det får ändå vara, för min kärlek till dig
Brinner klar intill världens sista tid.
8. O, fattig är jag födder och fattig är jag nu,
Men förlåt mig för den skull, lilla vän!
Ja, att fattig vara, det är ju lika bra
Som att riker vara och inga vänner ha.

9. Om kvällen, när jag lägger mig, så tänker jag så här:
Om jag hade min flicka hos mig här,
Då sörjer jag ej mera för någon vård åt mig,
Nu är hon min och nu hvilar hon hos mig.
10. Nu har jag vunnit öfver, nu har jag sträfvat fram,
Nu hvilar jag förnöjder i lilla vännens famn;
Så låt folket säga, hvad de vill,
För nu hör du mig och mitt unga hjärta till.
11. Nu slutar jag min visa och räcker dig min hand
Och mitt hjärta tillsamman på en gång.
Du får det emottaga, o flicka lilla, kär!
Och tänk, hvad kärlek, som i mitt hjärta är!
12. Om någon lyster veta, hvem visan diktat har,
Det har en yngling och en pojk;
I grändom är han hemma och han är vida känd
För sitt modiga lynne och namn.

202.

(Vistryck: Stockholm, Elmén och Granberg, 1825.)

Något fort.

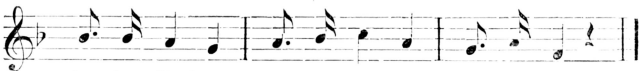
1. Som en eld och som ett vä - der, Som en tan - ke,
Som en bro af tun-na brä - der Bry - tes af den

- som en dröm, Som en brand bland spån och stic-kor,
min-sta ström,

- Som en gni - sta i - bland krut, Så är kär - le-

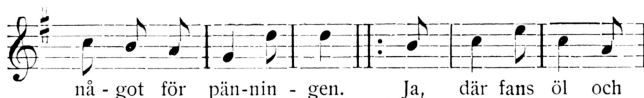
- ken hos flic-kor: Tän-des fort, men slock-nar ut.

2. Som en ek, på klippan rotad,
Som en jude i sin tro,
Som en vall, af böljan hotad,
Som en tärna på en bro,
Som den lön, som Nisse sparar,
Och som Noak i sin ark,
Så är kärleken hos karlar:
Tändes sent, men brinner stark.

3. Som ett skepp förutan segel,
Som en brandvakt utan saks,
Som en pänning utan prägel,
Som en bistock utan vaks,
Som en krog, där ej fins dricka,
Som en fästmö utan ring,
Så är gossen utan flicka:
Uselt och ett ömkligt ting.
4. Som en härre utan pengar,
Som en trädgård utan frukt,
Som fiolen utan strängar,
Som en blomma utan lukt,
Som en väg, som hvar man känner,
Men som intet färdas fås,
Så är flickor utan männer:
Svaga käril, ja, gunås!
-

203.

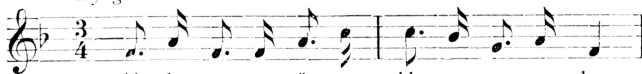
(En från Amerika hemkommen landsman sjöng visan.)

Måttligt fort.

2. Så tog jag mig en af de klaraste små
Och sedan så var jag ju klar till att gå.
När krögaren då inga pänningar fant,
Se, då tog han fracken i pant.
3. Den dagen, han var mig så het och så ljum,
Så jag kunde undvara västen min;
Till lånekontoret jag styrde min kos
Och talte de sannaste ord.
4. Byksorna hade jag på min kropp,
Men pängarna hade jag supit opp.
Sen lät jag äfven skjortan min gå
Och sen var jag klar till att gå.

5. Jag gick la mig rätt upp till en mur,
Jag tänkte i ro att få ta mig en lur,
Jag somnade in, men vakna' igen
Allt sent uppå aftonen.
6. Men då fick jag se, till min stora skräck,
Att byksorna, de voro stulna väck,
Ja, stulna de voro utaf mina ben,
Och jag stod så naken och ren.
7. Damorna, de kikade,
De kikade blott mällan fingrarne.
Men jag spatserade stinner och stolt,
Till dess att det ropades hålt!
8. Men när som jag då vände mig om,
Stod där en polisman, snygger, bakom.
Han ropte: »Tjo häj! Kom, följ du med mej!
Du går och förkyler dej.»
9. Till finkan det bar nu utan pardon,
Ja, där blef jag uppskrifven till min pärson.
Men dagen därpå, så lät han mig gå
Med fattighuskläderna på.

204.

Liffligt.

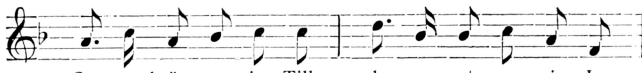
1. Al - la gos-sar ä - ro kla - ra som en dag.
När de blif - va gif - ta, blir det skräp än - då,

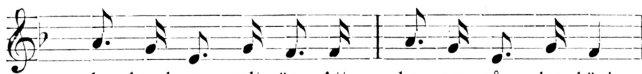
Hu - ru skall man det be - sin-na? Ty de sli - ta skor
Säl - lan vill de va - ra hem-ma;

Dit, som hål-les krog, Ut - i sus och dus Ta - ga de sig rus,

Su - pa brän - ne-vin, Tills de se ut som svin. Ja,

ack, hvad u - selt är, Att ha en så - dan kär!

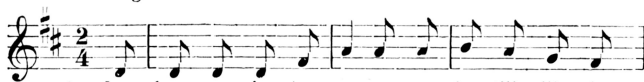
Bätt - re är att va - ra en - sam.

2. Ja, nu är det svårt för gossarna att gå,
Ty deras sällskap äro dyra;
Nu förslår det inte supa för en plåt,
Säkert skall det vara fyra.

Den, som inte super,
Är i stort förakt,
Brännevin förtager
Både vett och makt.
Mången säger så:
»Bara jag kan få,
Lika godt hvad det skall kosta.»

3. Här förtjänas pängar både när och fjär,
Här förtjänas stora löner.
När som gossarna, de skola gifta sig,
Så ha de knappast till begåfning.
Orsaken därtill är
Deras egen skull,
De ha illa handlat,
Ofta varit full'.
Är det inte sant,
Uti spel och dans
Mången krona blir förlorad?
4. Jag kan aldrig veta, hvad de flickor se,
Som så gärna sig vill gifta.
Här är en och annan, som exempel ger,
Som båd' mod och fågring mista.
Kläderna, de blifva
Smuttiga och få,
Kinderna, de blifva
Både blek' och blå,
Tröjan, den blir trång,
Mannen, den blir vrång.
Ja, ack, hvad uselt är
Att ha en sådan kär!
Bättre är att ogift vara.
-

205.

Måttligt.

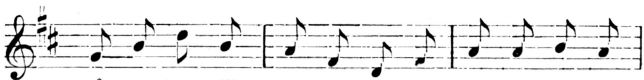
1. Jag kru - sar in - te pap-pa, om jag till lil - la

vän-nen går, Ty han har gjort det - - sam-ma i

si - na un - ga år. Men li - ka - väl så

gån-gar jag till vän-nen min, När af - ton - so - len

sän-ker sig på him-me - len den blå.

Augusta Johansson, född Hamrén.

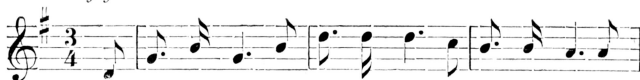
Majornas församling, Göteborg.

(Visorna upptecknade 1895.)

206.

Elin och härremannen.

Ej fort.

1. En här-re-man, så stolt och båld, Han äg-de tun-nor

guld Och fle-ra hem-man i sitt våld, Fick

se en flic-ka huld Bland par-kens stammar

en-sam gå. Han ta-la-de till hän-ne så:

2. »Mitt vackra barn, hvad heter du?
Säg mig ditt ljufva namn
Och sätt dig vid min sida nu
I skogens blomsterfamn!
Vi vilja språkas vid en stund
Förtroligt här i enslig lund.»

3. »Mitt namn är Elin. Men jag får
Ej längre dröja här,
Ty dagens sol snart nedergår,
Och jag skall plocka bär
I korgen, som jag har åt mor,
Hon väntande i hyddan bor.»
4. »Ack Elin! Ingen flicka söt
Och skön som du jag sett.
Kom hvila i mitt öppna sköt!
Jag beder blott om ett:
Gif mig en enda liten kyss!
Var icke rädd, ej någon lyss!»
5. »Nej, nej, jag lofvat har vid gud
Att ingen kyss ge bort
Förrän den dag, jag skall stå brud,
Ack, det blir inom kort!
Och då skall Gustaf hafva den,
Från barndomen han är min vän.»
6. »Hvad du är barnslig, blyg och from,
Som sådant pjollra kan!
Din Gustaf vet ju ej därom,
Ej håller någon ann'.
Du skall få pänningar, se här!
Låt mig nu få, hvad jag begär!»
7. »O nej, o nej, jag är ej fal
För pänningar och guld,
De hjälpa ej för samvetskval,
För spe och evig skuld;

Ett fredadt bröst är mera värdt,
Har jag i katekesen lärt.»

8. »Bedraga vill jag icke dig.
Tro, hvad jag säger nu!
Till slottet skall du följa mig
Och blifva där min fru;
Af pärlor, silfver skall du få
Långt mera, än du kan förstå.»
9. »Nej, nej, mig lockar ingenting.
Af silfver nog jag har,
Ty vet, att en förlofningsring
Jag fick sen några dar
Af Gustaf, som jag älskar ömt,
Och den har jag vid hjärtat gömt.»
10. »Hör, Elin! Gustaf fattig är,
Ett torp jag honom skänkt.
Men heligt inför gud jag svär:
Du har min ära kränkt,
Och torpet tager jag igen.
Lef sen i sorgen med din vän!»
11. »Gör, som du vill! Jag lefver säll,
Om än bland snö och is,
I ödemarken, i ett tjäll
Jag leta skall min spis,
Blott jag vid Gustafs sida får
Framlefva mina lefnadsår.»

12. »Ej hjälper smicker eller hot,
Men vet i alla fall,
Att, om det också sker med knot,
En kyss jag taga skall
Och till mitt hjärta trycka dig,
Förrän du slipper ifrån mig.»
13. »Jo pyttсан!» med en sidoblick,
Gaf Elin skälmskt till svar
Och kastade sin korg och gick.
Med den stod härren kvar
Och suckade: »En narr är den,
Som gäckar kvinnotroheten!»

(Pehr Thomasson.)

207.

Något långsamt.

1. En skär-gårds-flic-ka än - nu jag min-nes. Där

skö-na lä-gen i skär-går'n finnes, Där står hon ensam vid

stormens hot, Där bin-der fi-skarn sin strömmingsnot.

(Vistryck: Malmö, C. A. Andersson & C:o, 1885.)

Skärgårdsflickan.

1. En skärgårdsflicka ännu jag minnes.
Det sköna lägen i skärgården finnes,
Där nästan ensam bland stormens hot
Binder fiskaren sin strömmingsnot.
2. En kulen afton till sjös jag styrde,
Fast vinden stormade och vattnet yrde;
Jag såg ej annat än hafvets våg
Och ned i djupet min graf jag såg.
3. Ändtligen syntes en båt i fjärran;
Men hvem mig sändes, det vete herran.

Snabb kom en flicka som hvirfvelvind
Uti min båt som en uppskrämd hind.

4. Hon båten styrde, till land den förde.
En kyss mig brände, den kinden rörde;
Jag ock af flickan några droppar fick
Och vid dess arm till dess hem jag gick.
5. Jag mig då vänder till flickans moder
Och frågar: »Säg, får jag bli dess broder?
Hon mig har räddat ur hafvets nöd.
Säg, får jag blifva händes skydd och stöd?»
6. »Tag händes yngling!» så svaret klingar.
»På gamla dagar mig lyckan bringar
Att se min dotter bland världens larm
Få njuta skydd vid en broders arm.»
7. För mig hon står med utslagna håren.
Liksom en blomma i ljufva våren,
Uti dess öga smög fram en tår.
Hon hade gifvit mitt hjärta sår.
8. Men flickan svarar med häpet hjärta:
»Ja, jag vill dela hans sorg, hans smärta,
Jag älskar honom mer, än han tror.
Min kärlek har han förut, min mor!»
9. O, hvilken sällhet! Ack, ljufva lotter,
Att vara älskad af hafvets dotter!
Nu med sin kärleks och oskulds skrud
Blir skärgårdsflickan min trogna brud.

208.

Edvin och Emma.

Ej fort.

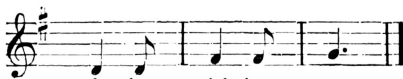
1. Ed - vin går där - bor - ta, går ej fram till
Han ser nog sin Em-ma, men för - döl - jer

mig, Han, som stän-digt smög sig i min
sig,

våg för - - ut, Var jag in - om hyd-dan

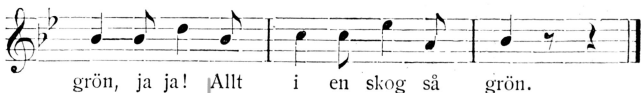
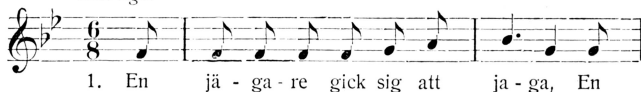
el - ler gick jag ut.

2. Tyst, jag hör hans stämma! O, jag käns den väl,
Sen första gång den trängde sig uti min själ.
Så bakom mitt fönster sjöng han mången kväll,
Sedan stäms hans luta vid en annans tjäll.

3. Förr han blommor plocka' och han band dem förr
Till en krans hvar morgon ny uppå min dörr.
Den, som nu där hänger, kom dit längesen
Och beständigt vissnar, faller blad af den.
 4. Att jag i min enfald trodde honom så,
Trodde, när han räckte mig sin hand därpå,
Att, om jag än bröt det, bröt han ej ändå,
Att jag i min enfald trodde honom så!
 5. Skön med vårens sippor slog hans kärlek ut
Och med sommarns rosor tog den hastigt slut.
Kanske, när han ser dem spricka ut igen,
Kommer han tillbaka till sin glömda vän!
 6. Men då skall jag svara: »Jag vill älskad bli
Ej blott rosentiden, den är snart förbi.
Vill du ej bli hos mig äfven vinteren,
Fly då bort som fjärl'n och försvinn med den!»
-

209.

Variant till nummer 105.

Hurtigt.

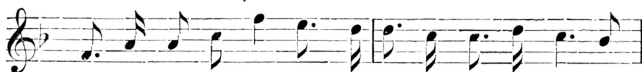
- 2 Där möter han på vägen
En pige, som var skön.
3. »Hvarthän, hvarthän, skön' pige?
Hvarthän, du stolta mö?»
4. »Jag skall gå hem till min fader,
Som bor i skogen grön.»
5. »Hvi skall du hem till din fader,
Som bor i skogen grön?»

6. »Jo, där skall jag blommorna plocka
Att binda kransar af.»
7. »Hvem skall de kransarna hafva,
Som där du binda skall?»
8. »Dem skall min fästman hafva,
Han är en ung sjöman.»
9. »Hvad heter då din fästman,
Som är en ung sjöman?»
10. »Min fästman, han heter Gustaf,
Han plöjer böljan blå.
11. Till våren, när han kommer,
Till våren, när han kommer,
Vårt bröllop firas skall, ja ja!
Vårt bröllop firas skall.»

210.

Måttligt fort.

1. I lå-ga ryt-tar-tor-pet vid hö - ga Hunne-bärg, Där

satt en en-sam kvin-na; som snö var kin-dens färg, Och

tå - ren föll på li - net, för hvar - je tum hon spann, Och

sorg-set ut - i spi - sen den rå - a ve - den brann.

2. Med förklädssnibben trasig hon upp mot ögat tog:
 »Snart är det tio år, sen min Olle från mig drog
 Ut i den polska fälden, och ej ett enda ord
 Jag hört från honom sedan. Visst ligger han i jord.
3. Visst är han från mig tagen med kula eller svärd,
 Och borta är min glädje, min stolthet och mitt värn,
 Och gossen, som vi hade, när han drog hemifrån,
 Har härren äfven tagit. Ack, jag visst gråta må!

4. Ett år vi lefvat samman, blott ett, när kriget kom,
Och sen i evig ängslan min lycka byttes om.
Hvar natt i mina drömmar han blodig för mig stod,
Och sedan dog den lille; då svek mig allt mitt mod.
5. Men hoppet höll mig uppe i flera vintrar än,
Jag trodde, att jag skulle få återse min vän.
Det talades om segrar, som unga kungen vann.
Skall aldrig freden komma? så tänkte jag ibland.
6. Men freden kom dock aldrig med hälsning eller bud.
Kan hända, att han lefver, men har mig glömt. O gud!
Den tanken är mig bitter och outhärdelig.
Om bärgen ville rasa och falla öfver mig!»
7. Så kvad den arma Elin en kulen vinterkväll
Och såg sig om bedröfvad uti sitt dystra tjäll.
Då hördes steg därute. Hon knappt sig resa hann,
Förrän i stugan träder en ståtlig riddersman.
8. »God afton!» så han sade. »God afton och guds fred!
Jag kommer ifrån skogen, ifrån den mörka led,
Och tröttnad är min ledsvän. I lånar mig väl hus
Och låter mig få hvila hos er till dagens ljus?»
9. Förfärad hörde Elin den granne härrens ord:
»Jag är en fattig kvinna, som ensam står på jord,
Har ingenting att bjuda en så förnämer gäst.»
»Behöfves icke håller, blott foder till min häst.»

10. »Jag foder har tillräckligt, sen vargen ref min ko.
En sådan ståtlig härre jag ej om ondt kan tro
Och vågar därför bjuda ers nåd att sitta ner,
Me'n jag går ut en vändning och efter hästen ser.»
11. »Blif kvar, min goda kvinnal Det har jag redan gjort.
Förutan lof en krigsman tar för sej på hvar ort.»
»Ni kommer då från kriget!» brast Elin häftigt ut.
»Det gör jag, raka vägen. Nu är det ändtligt slut.
12. Om annat låt oss tala, jag är på kriget mätt!
Allt är så nätt och trefligt, allt är på bästa sätt,
Och själf i unga åren, mig tyckes, att ni är.
Hur kommer sig, att ensam ni så vill sitta här?»
13. »Det är väl härrans vilja, hans lag och icke min.
Jag hårdt har blifvit pröfvad och brutet är mitt sinn';
Min man drog bort i kriget och säkert är han död,
Då jag ej hört det minsta från honom i min nöd.»
14. »Man bör ej tro det värsta», var riddersmannens svar,
»Men om han ock har fallit, så fins väl männer kvar.
En kvinna, som en krigsman har tagit, blir förledd,
Bör ock på andra giftet sig göra klokt beredd.»
15. »För guds skull, kära härre, ack, tala inte så!
Med Olof vill jag troget igenom lifvet gå.»
»Men om sin egen trohet din Olof mot dig bröt?»
»Då vill jag dö, min härre!» Nu rösten Elin tröt.

16. »Gråt ej!» sad' riddersmannen med en förfärad ton.
»Hvar tjänte han? Berätta!» — »Vid Lilliehööks
skvadron,
Som ryttare benämndes han äfvenledes Lod.»
»Den ryttarn vill jag minnas, det var en man med mod.»
17. »På mina knän jag beder, välsignande ers nåd,
Vet ni om honom mera?» — »Åja, ett tappert dåd,
Som uti Sverges häfder nog säkert får ett rum,
Han räddade sin konung i träffningen vid Stum!»
18. »Och föll därvid, jag anar, jag vet det säkert då.»
En blikst nu synes ljunga ur Elins ögon blå.
»Men har han räddat kungen, då höfves mig ej gråt,
Han dog, oss båda trogen. Min Olof, mig förlåt!»
19. »Det gör jag af allt hjärta,» sad' riddersmannen båld
Och slöt sin trogna Elin intill sitt bröst af stål.
»Du är en ärlig kvinna och är åt mig för god,
Fastän din Olof blifvit ryttmästar Silfverlod.»
-

211.

Långsamt.

Lång-samt sän-ker sig den kul - na da - gen, So-len
 ski-ner, him-me - len är blå. Hil-ma vän - tar
 på de ljuf - va sla - gen, För hvar - je
 tim - ma tämp-lets kloc - kor slå.

(Täksten synes vara en förvrängning af första värsens första del ur en visa, tryckt i Stockholm 1858 hos Eric Westrell.)

Härrman och Hilma

eller

Ovanlig trohet.

1. Långsamt sänkte sig den mulna dagen,
 Ingen stråle genom rutan log.
 Hilma räknade med längtan slagen
 Af hvar timma, tornets klocka slog.

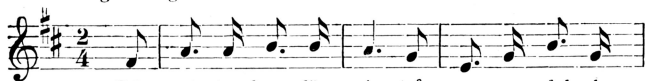
Åter, ängsligt lyssnande, hon hörde
Endast höstens vind, som rägnig störde
Tystnaden vid hennes fönsterkarm.
»Härrman kommer ej! Ack, förr så gärna
I mitt låga tjäll, med kvällens stjärna,
Sjönk du salig till din Hilmas barm!

212.

Måttligt fort.

213.

Variant till nummer 117.

Något långsamt.

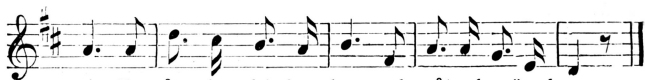
Där sat - tes fram för mig två sor - ge - ful - la

skå-lar, Den e - na drack jag ur, jag blan-da' den med

tå - rar, Den an-dra, den står kvar på gal - ler och kla-

vér, En gång jag dric-ker den med gråt och grämel-se.

214.

Ej för långsamt.

En af - ton så ens - lig i ro - sen - de lund, Spat -

se - ran - de bland blommor så skö - na, Af

ängs - lan och för - un - dran stod jag still en stund Och

hör - de på näk - ter - gals - stäm - - ma.

(Täktst från Göteborg.)

1. En midsommarsafton åt rosande lund,
Spatserande mig i det gröna,
Jag stod där så stilla, fundera' en stund,
Jag hörde på näktergalsstämma.
2. En jungfru där satt i den rosande lund,
Hon satt där bland träden så gröna,
Hon satt där, hon såg så förunderlig ut
Bland blomstren, som voro så sköna.

3. Frimodigt jag gick till den jungfrun fram
Och sade: »God afton, min flicka!
Tillåter du mig att få blifva din man?
Ty jag synes att vara din like.»
4. Med tårar på kinden hon svarade: »Nej,
Det kan jag slätt inte, min härre!
Men vill ni mig lyda och gå eder väg,
Att jag månde vara allena!»
5. »Säg, har du någon fader eller moder på strand
Eller har du några syskon i lifvet
Eller har du någon älskare på denna strand?
Det månde du för mig beskrifva!»
6. »Min fader, han drunknade i detta haf,
Min moder, hon gråter så svåra,
Därför så får jag så ensam här gå
Och fälla så mang' många tårar.
7. En broder jag hade, han bort från mig for,
Han plöjer den brusande bölja.
Tre år är det, sedan han bort från mig for,
Min lott blir att alltid få sörja.
8. En fästman jag hade, som också försvann,
Hans fader mig ej kunde tåla,
Så förde de honom till främmande land,
Att vi från hvarann' skulle vara.»

9. »Och kan du då säga din älskades namn
Eller kan du då säga hans like,
Eller kan du då säga af, hvad stånd han var?
Det torde du för mig beskrifva.»
10. »Hans fader var tysk och konstapel på land,
Han själf hette Ludvig med äran,
Sju år är det, sedan han bort från mig for,
Gud vet, om jag ser honom mera.»
11. Jag stod där så stilla, fundera' en stund,
Tills blodet i mig månde svara.
»Hör, vänliga Elin, ack, det var just jag!
Kom uti din älskades armar!»
12. Och Elin, hon sjönk i sin älskades famn,
Alla sorger för hänne var glömda,
Ty Ludvig var kommen i lugnaste hamn,
De ljufvaste bägare blef tömda.
-

215.

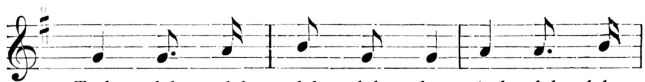
(Vistryck: Göteborg, A. Lindgren & Söner, 1887.)

Måttligt.

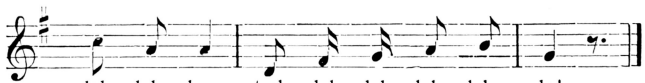
1. So - fi, vill du en vandring med mig gö - ra I-
Väl - an, jag lof-var dig så sä-kert fö - ra. Räck

ge-nom lif-vets o - be-kan-ta land, hand!
mig med full för - tro - lig - het din

Tral - - lal - - lal - - lal - lal - la, tral - lal - lal-

lal - lal - la, tral - lal - lal - lal - lal - - la!

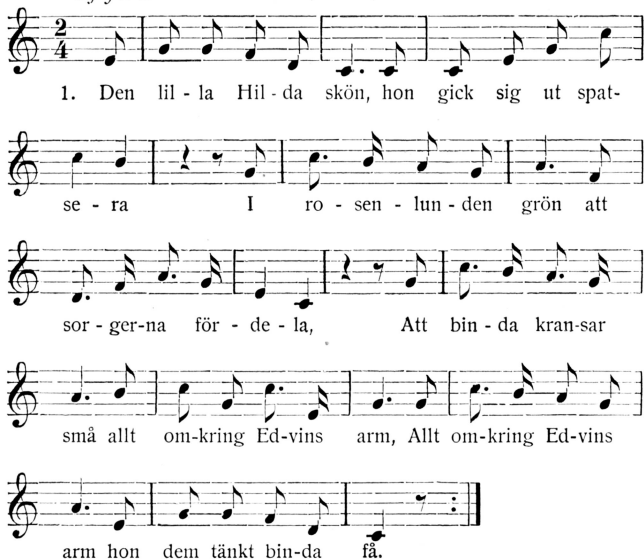
2. Jag har dig sett, du har förtjust mitt hjärta,
Jag suckar rörd, hvar gång jag hör ditt namn.
Ett enda ord från mitt beklämda hjärta:
Låt mig få inneslutas i din famn!

3. Jag fattig är och kan dig ej begära,
Jag endast, blott begär ett svar så ömt.
Vore jag född att hjärtat med dig dela,
Då vore jag frälst, och allt mitt kval var glömdt.

4. Kom, goda du, att några blommor vira!
Då blott förtjäna vi hvarann;
Ty oskuldsrodnad på din panna hvilar,
Och blygsamheten brinner på din kind.

5. O, grymma saknad! Se nu, hvad jag lider,
Och se hoppet, du beröfvat mig!
Ack, se mitt hjärta, hur det alltid kvider,
Då jag är för evigt skild från dig!

216.

Ej fort.

1. Den lil - la Hil - da skön, hon gick sig ut spat -
se - ra I ro - sen - lun - den grön att
sor - ger-na för - de - la, Att bin - da kran-sar
små allt om-kring Ed-vins arm, Allt om-kring Ed-vins
arm hon dem tänkt bin-da få.

2. Där stod en blomma skön, som ängen månde pryda,
Med tvänne fagra blad, hon den har tänkt att bryta.
Hon bröt den blomman af, men kinden, den blef blek.
Hon ropade: »Mig ormen stungit har, o ve!»
3. Hännas arma far och mor helt sorgsna månde blifva,
Då de från rosenlund ett sorgerop fick höra.
»Kom och skåda Hildas arm, den ormen stungit har!»
Den Edwin så ofta kysst, men nu ombunden var.»

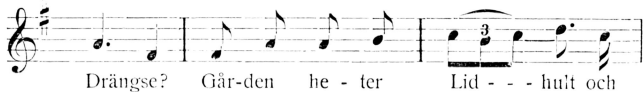
4. Förtviflad far och mor till rosenlunden hasta.
»O Hilda dotter kär!» De sig öfver liket kasta,
De ropa händes namn, men svar ej mer de hör.
I rosenlunden grön nu Hilda ligger död.
 5. Händes trogna, hulda vän, han fäller många tårar,
Då han från händes far ett sorgebref fick läsa,
Och uti brevet stod: »Din lilla Hilda skön
I rosenlunden grön nu ligger kall och död.»
 6. Och Edwin genast for för att sin Hilda skåda.
»Nu skiljas vi ej mer. En graf red åt oss båda!»
Han kysste händes mund, han klappade händes kind
Och giftet tömmer sen. »Se, nu får jag vännen min!»
-

Johan August Johansson,

hemmansägare i Ås, Vessige församling i Halland.

(Melodierna upptecknade 1896.)

217.

Ej för långsamt.

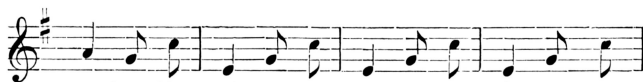
2. Stjåla är hans handtvärk, det brukar han att yrka,
Fästning är hans hemvist, och tingshus är hans kyrka.
 3. Han stjåler i torp som uti stora bya',
Ibland är han i sällskap med Lille Pär i Rya.
 4. De skulle ha sig kläder utaf det stulna tyet,
Skräddare från Halmstad, ja, de skulle sy et.
 5. Kläderna, de voro med krusade kanter;
Efter kommer länsman, han skulle dem panta.
 6. De pantade rockar och de pantade tröjer —
Den ärelöse bonden går i gårdarna och sköjar,
Sjung hopp faderalla lalla ladi!
Hopp faderalla lalla ladi!
Bom, bom, bom!
-

218.*Måttligt.*

1. I kort - het jag fat - tar min pän - na i

han-den, E - me - dan jag skå - dar den blom-stri - ga

stranden. Kom skö - na - ste flic - ka, kom, låt oss se

på, Hur lil - jor - na väk-sa, på mar-ken de stå!

2. Och här är så treffligt, slätt ingenting felar,
Och fåglarna sjunga, och lärkan, hon spelar;
Ja, fåglarna sjunga på hvar sin gestalt,
Och här är så fröjdefullt utöfver allt.
3. Kom flicka, kom sköna, kom sitt i det gröna!
Så talar då flickan om lunden, den sköna.
Kom skönaste flicka, kom låt oss se på,
Hur liljorna väk-sa, på marken de stå!

4. Men ett är väl det som jag ville säga:
Jag ville så gärna af hjärtat dig äga,
Jag önskar så gärna, du vore min brud.
Men hvem jag skall äga, det vete nu gud.
 5. Men ett är väl det, som jag ville påminna:
Kanhända du tycker, att jag är för ringa.
Men hade jag pänningar, gårdar och guld,
Jag visste, i trohet du vore mig huld.
 6. Jag är väl så fattig, slätt ingen mig känner,
Så flyttar jag upp till den himmelska vännen.
Ehvad jag är fattig, ehvad jag är här,
Gud håller den fattige likaså kär.
 7. Jag är väl så fattig, slätt ingen mig känner,
Så flyttar jag upp till den himmelska vännen.
Ehvad jag är fattig, ehvad jag är rik,
Är jag honom trogen, blir jag honom lik.
 8. Jag slutar min visa, jag upphör att sjunga
Med lif och med anda, med själ och med tunga,
Jag suckar till herran hvarenda minut,
Till grafven står uppe och allting är slut.
-

219.

Sjömansvisa.

Lifligt.

1. O, du gla - da sjö - man, När du läm-nar ditt
land För att re - sa om-kring värl-den på den
vil - da o - ce - an! Jag är gla-der och för-
nöjd Och jag sjun-ger med fröjd, Och mitt hjär-ta står till
här-ran ut - i him - me - lens höjd.

2. Ankaret vi vinda opp,
Seglen sträckas opp i topp,
Och en man går till rodret, me'n de andra klara opp,
Och med hattarna i hand
Stå vi klara alla man
Och ett ömt farväl vi sända till vårt kära fosterland.

3. Nu är allting godt och klart,
Skeppet börjar göra fart,
Våra flickor stå på stranden, se oss långsamt fara bort,
Och en brinnande tår
Ifrån deras ögon går,
Och med klappande hjärta de straks mot hemmet går.
4. Dagen lider till slut,
Natten ser förfärlig ut,
Och det blåser och det susar i hvarendaste klut,
Månen redan gått ner,
Stjärnan synes ej mer,
Svåra byar och sjöar uti öfverflöd han ger.
5. Storm och brusande haf,
Skeppet lider däraf,
Och den stolta matrosen står på brädden af sin graf;
Men han tröstar sig därvid,
Att det hafver ingen nöd,
Fast ett felsteg kunde göra, att han låg i grafven död.
6. När man en gång räcker hand
I ett främmande land,
Står där tusentals med flickor med en vid och öppen
famn.
»Var välkommen i land
Du, min glada sjöman!
Var välkommen, var välkommen du, min glada sjöman!«
7. Denna glädje är så kort,
Snart så ska vi ila bort
Och mot norden vi styra med en däjeliger fart.

Och en gynnande vind
Skall oss snart föra hem
Till föräldrar och syskon och en öm och trogen vän.

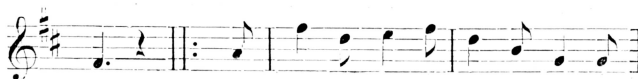
8. När man en gång räcker hem
Och man råkar sin vän,
Som i lifvet och i döden älskas utaf kärleken:
»Kom och hvila i min famn,
Vid min svällande barm,
Från din resa omkring världen på den vilda ocean!»
9. Nu är allting godt och klart,
Flickan äger sin skatt,
Och nu slutar jag min visa med ett kärleksfullt godnatt.
Jag är glader och förnöjd
Och jag sjunger med fröjd,
Och mitt hopp står till herran uti himmelens höjd.
-

220.

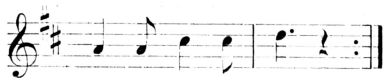
En sjömanssång.

Något långsamt.

1. Ad - jö, far - väl! För si - sta gång Jag af - sked från dig

tar. Nu må jag re - sa bort från dig, Och

du må stan - na kvar.

2. Ja, kom och följ mig ned till strand,
Där står min lilla båt!
Sen ger jag dig min högra hand,
Och därpå skiljs vi åt.
3. Kom och följ mig ned till strand,
Där skall du skåda få
Likkistan min, den skall du se,
Med flagg och vimpel på!
4. Din kind är röd som marmor, ros,
Din mun är sockersöt;
Hvar gång jag dina blå ögon ser,
Hvar blodsdropp i mig rörs.

5. Din kärlek liknar jag vid snö,
Som faller i aprill.
När den går bort, då vill jag dö,
Jag vill ej vara till.
6. Nu svajar skeppet ifrån land
Och det med största hast,
Och rodret tager timmerman.
Adjö för sista gång!
-

221.

(J. A. J—s egen uppteckning, 1877.)

Måttligt.

1. Det var en fa - ger yng - ling på sitt
 skyt-ton-de år, han väx - te som en lil - ja i - blan
 ung-do - mens vår; så fa - ger och så fin han
 ned-lagt van-dringsstafven, nu vi - lar han i graf-ven, nu
 slip-per han att bä - ra sitt sjöt-ton - de år.

2. Det var en onsdags morgon han gick gladeligen ut, han började sitt arbet men det tog önkelligen slut han klöf högt upp i ett träd han föll strax ner till jorden han talte dessa orden han kom la sin Gud och sin Skapare i hog.

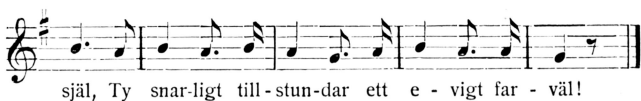
3. De skyndade till trädet för att taga honom upp, hans tunga kunde tala men döder var hans kropp; de togo honom upp de lade honom i sängen som blomstret uti ängen som fort faller af och förtorkas till hö.
 4. De sökte efter läkare de sökte efter råd de sökte efter doktor för mer än de kunde förmå, han låg uti stor nöd, han undergick förvandling där fans slätt ingen lindring iblan var han för värm iblan var han för kall.
 5. Ack! hör i nu alla som stå omkring min säng, här inne faller tårar som ute faller regn, men tänken hvar för sig i dag är jag i vanda i morgon kan det hända att döden befinner sig att träffa en af er.
 6. Haf tack min kära moder för allt ert besvär haf tack min kära fader för I har hålt mig så kär haf tack ni syskon små, Gud signe eder alla när han på er vill kalla Gud gifve att vi råkans uti Himmels sal.
-

222.

(Vistryck: Uppsala, Em. Bruzelius, 1826.)

En mycket uppbyggelig och hjärterörande Visa,

författad och afsjungen i fängelset, af pigan Brita Olsdotter, natten
förrän hon utfördes till afrättsplatsen bredvid Vassmolösa
gästgifvaregård i Småland.

Måttligt.

2. Jag hastigt uppväkte en oskyldig tärna,
Stor glädje för fader och moder jag var,
Guds ord jag mig lärde och hörde så gärna,
Min frälserman alltid i hjärtat jag bar.
Jag djäfvulens list
Ej kände förvisst
Att människan draga från vår härre Krist.
3. En yngling jag älskade ömt och med ära,
Han had' mig trolofvat sitt hjärta och hand.
Han sade: »Om gud vill mig lyckan beskära,
Vi snart skola fästas med äktenskapsband.»
Han pängar hopspart
Och tänkte att snart
Åt oss köpa hemman och ha det så rart.
4. Men vid samma tiden det hastigt sig hände,
Då vi så oskyldige lefde i ro,
En främmande härre helt ståtligt anlände
Och satte sig ned i vårt grannskap att bo.
Förnämer han var
Och stjärna han bar
Och for genom byn i karret alla dar.
5. En dag förbifor han föräldrarnes stuga,
En mängd utaf ungdom församlad där var.
Vi flickor, vi nego, och gossarna buga'.
Han hälsade vänligt på oss en och hvar,
Men mäst uppå mig,
Så ömt innerlig
Han såg och mig vinka' till vagnen till sig

6. I vagnen han tog mig och käriligen smekte,
Mig sade mång' söta och vänliga ord.
Min håg uppå högfärd och stolthet straks lekte:
Ej sådan en heder i byn varit spord.
Med afundsam blick
De sågo mitt skick,
Men värst Stor-Pärs flickor i magen det gick.
7. Min Lasse ock stod där, helt tyst och förlägen,
Med stirrande ögon han följde min färd.
Jag såg mig om, då jag ett stycke på vägen
Var kommen. Men, redan af satan insnärd,
Jag snart hade glömt
Den, alltid så ömt
Mig älskat och trofastan kärlek berömt.
8. »Lägg nu bort din slaga och tröttande spade,
Ditt arbete skämmer båd' händer och hy!
Du grant skall uppklädas,» så grefven mig sade,
»En flicka som du skall ej ses i din by.
Men nu mer ej sväng
Med oborstad dräng,
Nej, hvila på svandun i min gyllne säng!»
9. Hur ljufligt att älskas af så skön en härre!
På Lasse jag kastade sällan en blick,
Jag höll mig för god. Men ack, snart blef det värre,
Ty hastigt min präktiga lycka förgick;
Den glädjen så skön
Fick oväntad lön,
Ett barn under hjärtat blef otrohets lön.

10. En dag grefven sade: »Nu skall jag bortresa,
Den tjocka bondtösen kan nu få gå hem.»
Han reste. Jag lämnades där med lång näsa,
Af smärta jag darrade i hvarje lem,
I tårar jag sam
Med ånger och skam
Jag byvägen gick genom skogen mig fram.
11. Ack, huru jag blygdes att åter uppsöka
Min far och min mor och min Lasse så kär!
Dess närmre jag kom, mina kval sig föröka,
Jag föll uti skogen af mattighet ner.
I vanmakt jag låg;
Men då jag uppsåg,
En nyfödder gosse vid sidan min låg.
12. Förtviflan och satan mig ingåfvo krafter,
Jag straks gick till floden att dränka mitt barn,
Oskyldiga kräket i vattnet jag kastar,
Så gör den, som fallit i djäfvulens garn;
Det ögat uppslog
Mot himlen och log,
Då böljan det ner uti hafsdjupet drog.
13. Jag sprang ut i strömmen, mig själf tänkte dränka,
Då någon bakom mig i armarna tog.
Och se, det var Lasse. »På hvad kan du tänka!»
Sad' han. »Kan jag lefva, om Brita min dog!
Sörj icke, min vän,
Gud lefver ju än!
Har du någon plåga, så delar jag den.

14. Jag alltid dig älskat med trofast ett sinne,
Fast du varit falsk och otrogen mot mig;
Men detta jag alldeles slagit ur minne,
Då jag nu får se dig så olyckelig.»
 »Ack, Lasse, om blott,
 Du kände mitt brott,
Föraktas och afskys då blefve min lott.»
15. Men på andra stranden fördolde mig skådat
De fiskare, då jag den ogärning gjort.
De länsmän och fjärdingsmän genast uppbådat,
Som grepo mig. Lasses gråt gjorde ej stort.
 »I tjufkistan in,
 Och klå hannes skinn,»
Skrek länsman, »för sådan stor illgärning sin!»
16. Mitt brott jag bekänt och i morgon jag ledes
Till stupstock och bålet, som jag väl förtjänt.
Jag flyr till min gud och tror, att äfvenledes
Mot mig han är nådig, då han mig förlänt
 Tröst utaf sitt ord,
 Mig styrkt vid sitt bord.
Jag skiljes nu nöjd från den syndiga jord.
17. O flicka, må detta eksempel dig lära
Att visa din käraste huldhet och tro,
Att hålla hans redliga kärlek i ära,
Att högfärd och otro ej hos dig må bo!
 Förtrösta på gud
 Och lef i hans bud,
Så blir du på sistone himmelens brud!
-

223.

Måttligt.

2. Det är väl ingen lilja,
 Det kan I väl förstå,
 Det är en vacker flicka,
 Som liknar liljan blå
 I sin ungdom.
3. Ja, roligt är att lefva,
 Men ledsamt är att dö
 Och ledsamt är att hafva
 En falsker fästemo
 I sin ungdom.

4. Ack, om jag hade vingar,
Som hvita svanen bär,
Så skulle jag mig svinga
Dit ingen falskhet är
Ibland flickor.

 5. Nu har jag lurat bönder,
Nu har jag lurat präst
Och flickor har jag narrat
Trehundrasäkstisäks
I min ungdom.
-

224.

Måttligt.

1. Nu läng - tar jag att till hem - met fa - ra, Jag
vill ej läng - re i Dan - mark va - ra; Ty
ti - den är ju så un - der - - lig Och
slu - tet nal - kas med snab - ba steg.

2. Ja, tiden lider, jag den förbider,
Och gräset grönskar, ja, det jag önskar,
Och fågeln längtar från fjärran strand
Att komma åter hem till sitt land.
3. Min flicka hemma, som sorgset längtar,
Förgäfves hon uppå mig väntar,
Hon går och suckar med sorgset hjärta,
Men snart så skall jag lindra hennes smärta.

4. Jag skall dig bedja, att du ej gråter,
Med glädje skola vi träffas åter,
Med vänskapshjärta och trogen bön
Jag vill dig älska, farväl, farväl!
 5. I lunden sjunga med ljuflig tunga
De näktergalar, som härligt talar,
Och våren randas i blommans sky,
Och jordens grönska blir åter ny.
 6. När trumman ljuder, till strids hon bjuder,
Och folket kallas, vi samlas alla,
Och krigsbaneret, det ställes opp,
Och sedan fyra vi skott på skott.
 7. Du må ej tänka, att jag är änka,
Ty nya stjärnor kan för mig blänka —
Var inte ledsen och gråt ej mer,
Du kan väl tänka, att här fins fler!
 8. Jag heter Alm i första kompaniet
I stora Skånska infanteriet,
Jag önskar glädje och frid och ro
Och snart så vill jag hos min flicka bo.
-

225.

Stilla.

1. För - flut - na ä - ro de säl - la da - gar, Som
 jag i värl - den upp - lef - vat har, Då
 tim - mar gin - go lik - - som se - kun - der, Men
 blott af min - net de stå mig kvar.

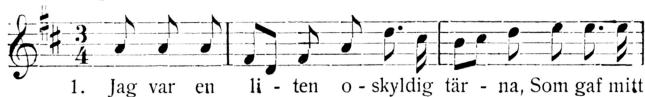
2. Du var den vackraste af jordens döttrar,
 Därför så kunde jag dig aldrig få;
 Jag känner tydligt af hjärtans grunder,
 Att kärleken har bedragit mig,
3. Ja, hvem var den, som oss åtskilde?
 Jag vet då tydligt, du älskat mig;
 Men gud, som skänker oss olika lotter,
 Olika hjärtan äfvenså.

4. Farväll Nu får jag ej mer dig trycka
Intill mitt bröst, ja, nu som förr,
Ty du har varit min ungdomsflicka,
Min enda kärlek, mitt hopp och tröst.

 5. Farväl! Nu får jag ej mer i kvällen
Förtroligt vid din sida gå
Hem till det ljufliga barndomsstället
Att höra näktergalhanens sång.

 6. Nu vill jag resa från denna orten
Jag kan ej trivas i detta land,
Ty jag har sport, att du var otrogen.
Förglöm mig evigt, om blott du kan!
-

226.

Lugnt.

2. Jag gaf mig från min faders hus att tjäna,
Ja, till att tjäna mitt eget bröd,
Jag gaf mig från min faders hus att tjäna
Och sedan led jag slätt ingen nöd.
3. I fulla säks år har jag vandrat
Med mycken möda och stort besvär;
Ja, uti glädjen, där har man vänner,
Men uti sorgen syns ingen till.

4. Ja, mina vänner, de stå på gården
Slätt ingen af dem nu känner mig;
Men jag hoppas uppå gud fader,
Att han aldrig förglömmar mig.

 5. Adjö, I fader, adjö, min moder,
Adjö, min syster och min lilla vän!
Om aldrig här i världen mer vi råkas,
Så hoppas jag, det blir i himmelen.
-

Lavida Johansson,

född i Ingelsered, Bollebygds församling, fabriksarbeterska
vid Hedefors, Lerums församling i Västergötland.

(Visorna upptecknade 1896.)

227.

Lifligt.

2. Du sad', du mig älskar, men det var ej sant,
Du talte blott falskhet för mig.
En börda så tung får jag bära alltjämt,
Men gärna jag bär den för dig.

3. Vid tjugo års ålder förskjuten jag blef
Af vännen, jag älskat så ömt.
Jag tänkte då genast att skrifva ett bref,
Men tårarna hindra' alltjämt.
4. Den brinnande kärlek, som tändes i mig,
Den står i mitt hjärta än kvar;
Men fast att jag nu är förskjuten af dig,
En vän uti himlen jag har.
5. Men sök dig en vän, som rikedom har,
Och lef så med honom förnöjd!
Vi skola i himmelen stå som ett par
För herran med glädje och fröjd.
6. Så beder jag herran, att han måtte snart
Mig taga från jordenes grus.
Den kärlek, som finnes på jorden, alltjämt
Den släckes som brinnande ljus.
7. En kyss jag dig sänder, om du den mottar,
Den ilar så trygg och så varm.
Om du till mig kommer, får du stanna kvar,
Jag vill sluta dig intill min barm.
8. Nu slutar jag skrifva, jag vill icke mer
Dig hindra och göra besvär;
Ty kanske på resan du stadder nu är
Till vännen, den du håller kär.

9. Om någon vill veta, hvem visan har gjort,
Så är det en gosse så glad,
Som aldrig var ledsen, fast sorgen var stor,
Den bytes i glädje en dag.
10. I Älftuna socken, där finnes jag än,
Om någon mig där vill ge an,
Och namnet på byn får ni gissa er till,
Ty jag vill ej nämna dess namn.
-

228.

Måttligt fort.

1. Far - väl, du strand! Vi skju-ter bå - ten i - från

land, Tills vi kom-mer på en an - nan strand.

Flic-kans ljuf - va skick, Jag ön - skar se dess blick Och

tro - get få tryc - ka hän - ne i min famn.

2. Hurra, kamrater! Har ni något i buteljen med,
Som kan lifva oss på denna färd?
Ja, treffligt skall vi ha
Uti kväll, hurra!
Blott om vi hade våra flickor med!
3. O, hvad stöj! Jag tror, det är på andra strand.
Tyst, det ropar, och jag hör mitt namn!
Nu skall vi styra dit,
Flickorna i svit,
De vinkar åt oss med sin hvita hand.

4. Hurra, kamrater! Stäm upp musiken fort,
Tills vi kommer på en annan ort!
När vi kommer på den andra strand,
Vi friskar oss med en dram
Och sen kommer vi till våra flickor fort.
5. »Se god afton, sköna flicka! Är du huld och säll?
Du mår ju bra, ja, uti denna kväll?
Hjärtans ljufva vän,
Är du mig trogen än,
Ty annars bjuder jag dig mitt farväl.»
6. »O, du allra bäste gosse, tala inte så!
Att jag uppriktig är, det kan du väl förstå;
Ty bjuder du mig farväl
Uti denna kväll,
Si, då är jag färdig att mot döden gå.
7. När om dagen i min ensamhet jag går
Och mina tankar till dig alltid står,
När uti Östans topp
Solen träder opp,
Se, då tänker jag på dina sköna ögon blå.»
8. Aftonen är redan inne, månen skiner klar,
Och fåglarna sin sång, de slutat har.
Trasten han spelar pris,
Vi ock på samma vis
Sitta ännu vid hvarandra kvar.

9. Om någon önskar veta, hvem som visan diktat har,
Det har en ung soldat ifrån Vickstra pastorat,
I visan står ej hans namn,
Han bor invid Krogsta strand,
Och Lyens vatten flyter där förbi.
-

229.

Måttligt fort.

1. »Tyc - ker du om mej?» — »Ja, de gör ja.»

— »Ä de rik - tigt sä - kert?» — »Ja de ä de.» —

»Får ja kom - ma till dej?» — »Ja, de får du.»

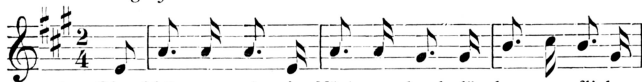

Hopp sud - de rud - de rud - de rul - lan läj!

2. »Köper du ringen?»
 »Ja, de gör ja!»
 »Sätter den på fingern?»
 »Ja, de gör ja!»
 »Ä de riktigt säkert?»
 »Ja, de ä de!»

3. »Reser vi till prästen?»
»Ja, de gör vi!»
»Gifter oss för rästen?»
»Ja, de gör vi!»
»Ä de riktigt säkert?»
»Ja, de ä de!»
4. »Köper du salmboka?»
»Ja, de gör ja!»
»Skrifver du på pärma?»
»Ja, de gör ja!»
»Ä de riktigt säkert?»
»Ja, de ä de!»
Hopp sudde rudde rudde rullan läj!
-

230.

Måttligt fort.

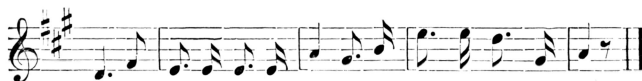
1. Bland bär-gen ut - i Väst-man-land, där bor en flicka

skön, Och hän-nes li-ke fans ej i - bland de täl-ka-

kön. Hon älska-des af alla, men först vi näm-na

den, Som hän-ne ömt har älskat sen spä-da barn-do-men.

2. De båda unga vänner, som vi nog känna till,
 Fast jag för allmänheten dem nu uppräknat vill:
 Den sköna het Cecilia, och Anton var hans namn,
 De fostrades tillsammans på södra Nilens strand.
3. Så skön som solen skiner på himmelen den blå,
 Så oskuldsfull som svanen på böljorna de blå,
 Så ren var händes kärlek, som hon till Anton bar,
 Fast mången tapper krigare Cecilia tillbad.

4. När veckan, den var ändad, hon så till lunden far
Att där sin Anton möta, som alltid vänlig var,
Förnyade sitt löfte och sen hon vände om
Att räkna alla dagarna, tills nästa lördag kom.
5. När nitton ljufva somrar sig lagt i tidens haf
Och åter skön Cecilia till lunden sig begaf,
Hon såg sin far på stranden, med längtande behag
Att få med svärdet hämnas på den, hon kärast har.
6. Förgrymmande han träder uti sin flickas spår,
Och snart hans mörka ögon den unge Anton når,
Som nu förnöjd sig hastar intill sin hjärtans kär,
Som ungdom brukar göra, när den förälskad är.
7. Till sist sin älskarinna han till sitt hjärta slöt
Och många afskedskyssar af hannes hjärta njöt:
»Jag vill nu om dig drömma, till dess vi ses igen!»
»Dröj icke allt för länge, min oförlömda vän!»
8. Men bakom branta klippan låg falska räfven gömd
Och bakom dess ruiner han all sin heder glömt;
Med en pistol i handen han Anton kulan gaf
Och honom nederlade i en för tidig graf.
9. Den sorg, som flickan kände, jag kan ej nämna här,
Det måtte hvar en veta, som en gång varit kär.
Så sakta hviskar Anton, när döden nalkar sig:
»Cecilia, Cecilia, nu skiljes jag från dig.»

10. Och vid hans trogna sida en sömn hon njöt så söt,
Hon finner ro och hvila på mossan grön och blöt,
Till dess den grymme mördaren ur skogen träder fram
Och hastigt han upprepar i vrede händes namn.
11. Och i sin faders armar hon genast kastar sig:
»O fader, hulde fader, skänk någon tröst åt mig!
Hvar skall jag nöjd mig finna, hvar skall jag finna ro?
Jo, vid min Antons sida i grafvens tysta bo.
12. För mig har glädjens dagar så hastigt flytt sin kos,
Snart skall ni mig få skåda lik en förvissnad ros;
Ty sorgens tunga börda, den har nedtryckt min själ.
Gud nåde denna människa, som nu förstört mitt väl!»
13. Hon suckar och hon klagar, hon tåras och hon ber,
Med sina våta ögon hon ned till lunden ser,
Hon sakta hviskar: »Anton!», men inget svar hon får,
Ty Anton är långt borta, han höra ej förmår.

231.

Rallarevisa.

Måttligt.

1. Åt - ta år, sen jag var här, Häj, di hur - ra!

ra! Då ha - de jag en flic - ka kär, Långt här - i -

från, Då från.

2. Jag åtta bref till hänne skref,
Häj, di hurra!
Hon alla dem i stycken ref,
Långt härifrån.
3. Hon flätade dem uti sitt hår,
Häj, di hurra!
Då, kan ni tro, min sorg blef svår,
Långt härifrån.

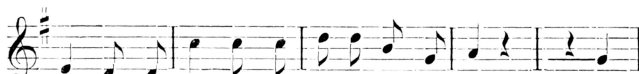
4. Stockholm är en lifvader sta',
Häj, di hurra!
Där stadens vagnar gå på räll,
Långt härifrån.

 5. Önskar du veta, huru rallare mår?
Häj, di hurra!
Jo, glaset klingar, kärran går,
Långt härifrån.
-

232.

Måttligt fort.

1. Jag min-nes nog den stunden, då jag glad och lyc - ke-

lig, Då jag glad-ligt om-fam-na' dig, min vän. Jag

gick mej ut i lun-den till min An - na, där hon

satt, Där hon gaf mig sin kär - lek så varm.

2. Jag minnes nog den stunden, då jag glad och lyckelig,
 Då jag gladligt omfamna' dig min vän.
 Fick se, o gud, en rallare tog min Anna bort från mig.
 O, min Anna blef tagen ifrån mig!
3. Vi gingo ut spatserande, vi båda på en väg,
 Hännas ögon var förtjusande mot mig.
 Men adjö, ostadig pige, och adjö, ostadig mö!
 Blott en kyss från min Anna, förr'n jag dör.

4. Ja, nu är glädjen bruten, och jag blir ej glad igen,
Förr än döden mig kallar hem till sig;
Förr än döden mig kallar hem till evighetens land,
Och si, då får jag lindring för mitt bröst.
-

Petter Jönsson †,

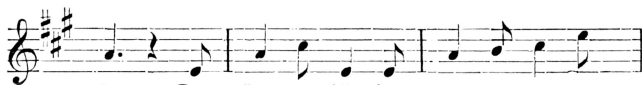
backstugusittare i Paradiset, Lerums församling i Väster-
götland, var 80 år, då han 1896 sjöng denna visa.

233.

Tämligen raskt.

1. Ett är det, som kväl-jer mej, Mitt hjär - ta sla - get

är. Den öm - ma käns-lan rö - rer sej, Att

jag haf - ver nå-gon kär. Mitt hjär-ta kväl - jes

just för den, Som jag har ut - valt till min vän; Men

om jag fin-ner dig i-gen, Då är all ängslan glömd.

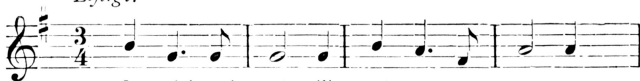
2. Nu slutar jag med min moral,
Min vän i famnen tar,
Att vi i evighet bli ett par,
I all' våra lefnadsdar.
Ack, ljufva, söta ungdomströst!
Jag hvilar intill vännens bröst
Och vaknar upp uti dess famn,
Det är en säker hamn.
3. Nu märker jag, att det är sant,
Som gammalt ordspråk lyr:
Att älska flickor är väl bra,
Men akta sig man bör;
Ty de kan stjäla hjärtat bort,
Som du, min lilla vän, har gjort,
Ty Simson, han var styf och stark,
Men skökan, hon bedrog.
-

2. Af alla minnen, som du gömmer,
Göm äfven minnet utaf mig!
Men, om du skulle mitt minne glömma,
Så glömmet jag ändock aldrig dig.

 3. Du frågar mig, hvarför ögat gråter
Och hjärtat endast brista vill.
O, inga nöjen stå mig mera åter,
Om du mig ej vill höra till!

 4. Adjö, farväl, min hulda tärna,
Adjö, farväl, min lilla vän!
Jag ser på himmelen, jag ser en stjärna,
Den lyser vägen allt till mitt hem.
Trallalaläj, trallalalalala!
Trallalaläj, trallalalalala!
Trallalaläj, trallalalalala!
Den lyser vägen allt till mitt hem.
-

235.

Lifligt.

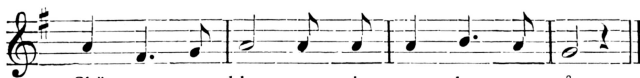
1. Jag gick mej ut till att pro - me - ne - ra,

Det var med gos - sar, flic - kor med fle - ra.

Skö - nast bland al - la var där en tär - na,

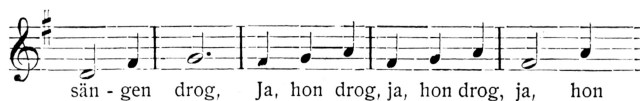

Skön som en blom - ma i ung - do - mens vår.

2. Tärnan, den var en af de gudinnor,
Som af en yngling kärleken vinner:
Läppar så röda som vallmorosor,
Ögon så vackra som himmelen blå,
3. Eld uti ögat, rosor på kinden,
I valsen var hon lätt såsom vinden,
Pannan så klar med lockar så fina.
O, hvilken gåfva af kärlekens gud!

4. Hela den bilden var ju behaglig,
Men för en yngling var den dock farlig.
Hvilken den tärna mände väl vara,
Som vill förtjusa, men älska ej kan?
 5. Beslutet jag fattar att hänne fråga,
Yppa min kärlek, den står i låga;
Men svaret, det ljuder »nej» i mitt öra.
Om jag nu svimmar, hjälp mig, min gud!
 6. »En kyss på din mun mig skall upplifva,
Hjärtat jag genast ville dig gifva.
Om du vill älska, vara mig trogen,
Skulle jag äfven våga mitt lif.»
 7. »Nej jag törs ej för pappa och mamma,
Eljes så kunde det vara detsamma.
Jag är för rik, och du är för fattig
Till att få kallas min maka och man.»
 8. »Jag skall rådfråga din mor och din fader.
Får jag dig älska, blir jag så glader.»
Jag kan ej längre min kärlek fördraga,
Därför jag slutar min sorgliga sång.
-

236.

Valstakt.

2. Om måndags morgon, när jag uppvakna',
Fråga' min mästerman, huru jag mår.
Fram kommer gamla mor, dundrar och svärjer,
Pojkar, gesäller åt värkstaden går.
 3. Då blef jag så helt desperasande,
På mej mina stöflar drog.
Sen gånger jag mig upp åt krogen,
Tager mig en sup eller två.
 4. Ja, ännu så har jag riksdalerna fyra,
Äfvenså har jag riksdalerna sju.
Sen gånger jag mig åter till krogen,
Tager mig en sup eller två.
 5. Vi söpo, vi drucko, vi spelte, vi lekte
Allt intill den andra dag.
Då är tid för den stackars gesällen
Taga sin packning och ge sig åstad.
 6. Adjö, alla hökare adjö, alla krögare,
Adjö, alla rikare, fabrikör!
Nu har jag fått mitt gesällbref i handen,
Reser långt bort åt främmande land.
-

Petter Johan Karlsson,

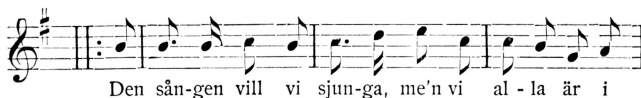
hemmansägare i Härrmanstorp, Ljungby församling i Halland.

(Visorna upptecknade 1900.)

237.

Sjömansvisa.

Måttligt.

2. Ja, när som sjömannen skall resa från sitt hem
Och lämna de små barnen och lilla vännen sin,
Om dagen i hans arbete, då är hon i hans sinn',
Och om natten, när han sofver, då är hon i hans dröm,
I hans dröm.
3. Bonden, han hafver en förnöjsammer tid:
När han sköter sitt arbete, så går han lugn i frid;
När det rägnar och det blåser, då går han i sitt bo,
Där han och lilla vännen få hvila i god ro,
I god ro.
4. Du landtman, du hafver en förnöjsammer tid,
När du sköter din syssla, går du lugn i frid.
Men stackars vi sjöfarande, som plöjer böljan blå,
Vi få ju sällan sofva, men alltid redo stå,
Redo stå.
5. Ja, när som sjömannen skall resa mot sitt hem,
Si, då står vän vid stranden och blickar mildt mot sjön;
Och skeppet, det skrider så härligen mot land,
Si, då glädes hannes hjärta, att hon lilla vännen fann,
Vännen fann!
6. Ja, när vi kommer, då är allting bortglömdt,
Då betalar vi på krogen för buteljer, vi ha tömt.
Med ett glas i vår hand och en flicka i vår famn,
Si, då sjunger vi så gladeligt, ja, alle vi sjömän,
Vi sjömän!

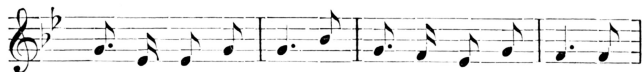
238.

Måttligt.

1. En vi - sa kan det bli, Ja, om hon sjun-ges väl, Allt

om ett fri - e - ri Och så ett fas - ligt gräl. Som

of - ta son och far O - li - ka sin-nen har, Och

grä - lct bör - jar så, Om I vill hö - ra på.

2. Pappa till sin son,
 Han dessa orden sa:
 »Gör dej bäst flit och mån
 Att dej en flicka ta!
 Jag vet en flicka rik,
 Hon ståtar aldrig lik
 De andra damerna,
 Slätt ingenting de ha.»

3. »Ack, pappa, säj för mej,
 Om hon är något grann,

För annars blir för mej
 Att hållre ta en ann'.
 Den, som ser ut som svin
 Och visar sura min,
 Den kan jag ej fördra,
 Änskönt hon pängar har.»

4. »Ja, visst är flickan ful,
 Och detta känner jag,
 Men ack, en tunna guld,
 Det pryder ändå bra.
 Ja, du må tacka till,
 Om hon dig hafva vill!
 Ja, hänne må du ta!
 Hvem vill du annars ha?»

5. »Jag var i går på bal,
 En flicka där inkom,
 Hon var så nätt och rar,
 Den tyckte jag så om.
 Hon såg på mej förtjust,
 Jag såg igen med lust,
 Ja, hänne vill jag ha,
 Slätt ingen ann' jag tar.»

6. »Ack, pojke, säj för mej,
 Om något rik hon är,
 För annars ber jag dej:
 Hålt inte hänne kär!
 Den, som så stoler är,
 En farlig lott det är,
 Det kan du väl förstå
 Och lyd din pappas råd!»

7. »Jo, flickan fattig är,
Men ack, hon är så grann!
Den skönhet, som hon bär,
För guld ej köpas kan.
Om jag hela världen får
Och ändå allt förmår,
Men svika händes hand,
Jag det ej göra kan.»
8. »Ack, pojke, tänk dig för,
För än du tänka bör!
I annat fall du gör
Det, ingen ändra kan;
För om en tjugu år
Den skönheten förgår.
Hvad har du sedan kvar
På ålderdomens dag?»
9. »Jo, när vi åldern nått
Och är ej själfver grann',
En son, jag tror, vi fått,
Den, som oss glädja kan.
Ja, han skall liksom jag,
Ja, alltid vara glad,
Den fröjd, vi haft förut,
Han följer oss till slut.»
-

239.

Nidvisa.

(Diktad af Blinde Petter, kringvandrande sångare och spelman från
Kalfs församling i Västergötland.)

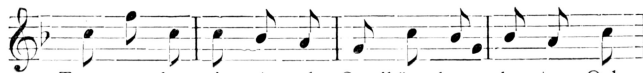
Ej för fort.

1. En vi - sa jag sjun-gar, som sä-kert går an: En

bett-lar' från Småland, som nu är köp-man. I

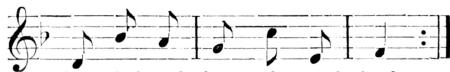
Tum - arp han vi - stas och Sundbärg han he - ter Och

förr han har bett - lat, men nu ej han ge - ter För

när han då bett - la', då var han en 'sorf, Då var han be-

ka - jad med lus och med skorf.

2. En dräng har berättat, jag vet, det är sant,
Han säljer om söndagar tobak galant
Och äfven segarer så usla och ruttna.
Nu har han höjt priset, för snart ä de trötna,
Det både vet jag och äfven en hvar,
Att säks skilling kostar hvar ruten segar.
3. Du Sundbärg, du Hundbärg, du bekängel gröm,
Din bekhandel ger dig så dåligt beröm.
Du heter la Sundbärg, men kallas för Sakris,
Du tager för beket som andra för lakris;
Ja, det kan man kalla för tjufstrek och knep
Att ta åtta skilling för fyra lod bek.
4. Du idkar din handel med ifver och flit,
Med lumpor och trasor och alla slags sk—,
Och du hafver låtit i kyrkan kungöra,
Att bönderna till dig trasor få köra.
Blott du får pängar och mödan ej spar,
Förtjänsten från rackarn du sedan dock tar.
5. En gång, när jag gick utmed Tumarpa älf,
Jag sjungde och spela' och det för mig själf,
Så kom där en annan och ropte på vakten,
Och Sundbärg, han stod i fönstret, den gasten.
Att följa med vakten, det tyckte jag om,
För då fick jag supå båd' bränvin och rom.
6. Du hafver skymfat båd' länsman och präst,
Du drifver din handel om söndagar mäst,
Du dörrarna låser och portarna stänger,
För fönsterna du också järnplåtar hänger;
Du handlar med tater och allt slags otyg,
Din handel går duktigt, fast det går i smyg.

240.

Långsamt.

1. »Om al - la bärg och da - - lar, de vo - re ut - af
gull Och allt vat - ten vo - re vänt ut - i vin, Så
öns - kar la jag så - väl af hjär - ta som af grund, Att
skö - na jungfrun kun - de blif - va min.

2. »Är det så, att du håller mig kär
Och älskar mig af hjärtat som af grund,
Så kan du väl gå uppå min faders gård
Och fråga, om du mig kunde få.»
3. »Jag var la uppå din faders gård i går,
Han svarade mig ett kort nej.
Bättre, att jungfrun tager råd utaf sig själf
Och följer ut af landet med mej.»

4. »Huru skall jag kunna taga rådet af mig själf
Och följa ut af landet med dej?
Kan hända, när vi komma ut i främmande land,
Kan hända, att du öfvergifver mej.»

 5. »Huru skall jag kunna öfvergifva dig,
Du, som är så hviter och röd!»
Så lägger han guldsadelen på gångaren den grå,
Sen resa de all världen omkring.
-

241.

Munkvisan.

Lifligt.

1. Det var en bon - de, en dan - ne - man, Han
Och hem - ma skul - le hans vä - na bli, Hans

- skull' åt sko - gen bort kö - ra,
vä - na ro - sen - de gum - ma; Ja, hem - ma skul - le hans

- vä - na bli, Hon bju - der gä - ster - na hem till sig, Ty

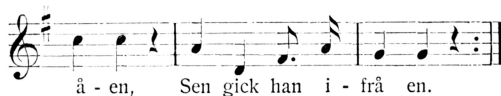
- nu var far in - te hemma.

2. I socknen bodde en munk så god,
Den bjuder hon till sig komma.
Ej saknas vilja, ej håller mod
Att gästa hos denna gumma;
Han blef för bjudningen mycket glad,
Han sätter fort och med hast åstad,
Ty nu var far inte hemma.

3. När munken kommer på bondens gård,
Går hustrun honom till mötes.
Hon sad': »Välkommen, min munk så god,
Nu skall du få hvila i mitt sköte!»
Hon sad': »Välkommen, min munk så grann!
Nu skall du visst få din vilja fram,
Ty nu är far inte hemma.»
4. Och munken sätter sig vid bredan bord,
Han äter och han dricker.
På golfvet gångar hans unga mor,
Hon går så vackert och trippar:
»Ja, ät och drick och håll dig glad,
Ty detta vara skall i flera dar,
Ty nu är far inte hemma!»
5. Men in kom bondens legodräng:
»D'ä' bäst, I hädan faren,
Ty far, han står här utmed vägg,
Han lär ej käpparna spara!»
Ja, in genom dörren bonden steg,
Och munken slog sina ögon ned.
Han sad': »Välkommen, käre bonde!»
6. Men bonden träder den teldan fram,
Han nappar munken i luggen
Och trycker honom inunder bord
Och åter rycker han upp en:
»Ja, jag skall lära dig, din gamle stut,
Med tjänligt medel att veta hut,
Ty nu är far lille hemma!»

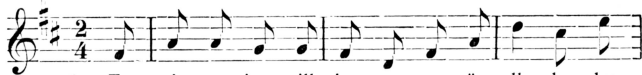
7. »Ja, slår du nu min munk ihjäl,
Så må det ske med truge.
Då skall jag ge mig i klostret in,
Där skall jag bli ena fruge.
Ja, jag skall gifva mig i klostret in,
Där skall jag taga mig sju för en,
Ty nu är far lille hemma.»
8. Och munken satte sig på sin lill' grå häst,
Och hästen lade till att ränna,
Och honom mötte hans socknemän,
De kunde honom ej känna.
Jag har sett rida och äfven gå,
Men aldrig såg jag så kila på,
Ty nu var far lille hemma.
-

242.

Lifligt.

243.

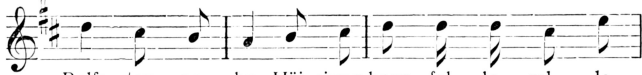
Lifligt.

1. En vi - sa jag vill sjun-ga, som är all - de - les

ny, Den hand - lar om tre flic - kor ut - - i

Rolfs - tor - pa by. Häj, sjung hopp fal - le - ral - la

lal - la - - la! Sjung hopp fal - le - ral - la la!

2. Den ena hette Mali, den andra hett' Kristin,
Den tredje hette Tännesteckebremsen Sofi.
3. På halsen de bära både pärlor och prål,
Men strumpebanden äro af särkafällen grå.
4. På pannan de hafva en bena så lång,
Där lusen ska ha sin spatseraregång.
5. Och när som de komma genom kyrkodörren in,
Så peka de på gossarna: »Se, där sitter min!»

6. Den ena är trolofvad, den andra håller på,
Den tredje sitter i sängen och vet sig ingen rå.
Häj, sjung hopp falleralla lallala!
Sjung hopp fallerallala!
-

Menuett.

244.

1. Nu har vi rest kring värl - dens run - da klot Och
 skör-dat dunsten, kraft och lu - sten. Där satt en ka-val-jer, han
 spe - lä' på fe - jol, Hans ö - gon brun - no lik-
 som en sol. Ja, när jag såg hans lå - ga,
 Mist' jag min för - må - ga, När jag såg hans lå - ga,
 Mist' jag min för - må - ga, När jag hvi - la - de i
 grö - nan ängd, Så såg jag lå - gan af hans
 kär-leks ög'n, kär-leks ög'n.

2. Lågan af hans kärleks ög'n,
Den kan du finna och själf förnimma.
Skåda flickan på sin snabba gång!
För hör, nu sjunga vi en ljuflig sång!
Ja, ära, älska dig,
Allt för du vördar mig!
Hela hjärtat gifver jag åt den,
Ja, som för evigt skall bli min vän.

 3. Vill du veta, hur min vän ser ut,
Så är han full utaf kärleksslåga,
Ögonen är blå och kinden röd.
Ack, min sköna, hvad du är söt!
Hon spela' på klavér
Allt för sin kavaljer.
Hjärtat i mig slår, och munnen ler,
Hvar gång jag på den sköna flickan ser.

 4. Hurra! Silfver på vår bröllopsdag!
Si, pängar får du, min lilla tärna!
Skjut en salfva för vårt brudepar!
Och sen så ridom vi i fullan traf.
Ja, låt trumpeten gå!
En marsch! Låt oss gå på!
Och sen musiken oupphörligt står,
Sen brudeparet in i salen går.
-

245.

Långsamt.

2. »Ack, hör du, lilla fågel, hvad jag nu säger dig!
Hvar lärde du den visan, du sjungde nu för mig?
Säg, tror du, att jag glömmer så lätt den, jag höll kär,
Då har du aldrig vetat, hvad trogen kärlek är.»

3. Jag gick mig ut i lunden, när månan fagrast sken,
Då sjöng en liten fågel igen från apलगren:

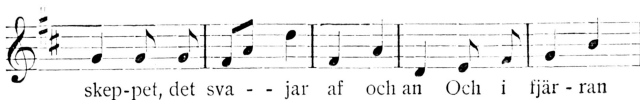
»Hvad är det värdt, du sörjer den vännen, du höll kär!
Säg, tror du ej, att himlen så skön som jorden är?

4. Säg, tror du, att hon funnit på jorden i din famn
Mot alla lifvets stormar så trygg och säker hamn?
Säg, tror du ej, guds öga i grafvens djup kan nå,
Säg, tror du ej, guds rike har rum för dig också?»
5. »Haf tack du, lilla fågel, du sjunger rätt och väl!
Det bringar tröst i hjärtat och fröjd uti min själ.
När sorgen blir för dyster och dagen blir för lång,
Då vill jag gå i lunden och höra på din sång.
6. Då vill jag gå i lunden och tänka på min vän,
Men inga bittra tårar jag gjuta vill igen.
Men tåligt skall jag vänta uppå den ängels bud,
Som kallar mig till himlen, till vännen och till gud.»

246.

Variant till nummer 21.

Måttligt.

2. Men det dröjde väl icke så länge,
Innan jungfrun bortglömde sin vän;
Hon valde en annan till sin käraste,
Det var underligt, att så skulle ske.

3. Men när tre åren, de var gångna,
Si, då kommer den sjöman igen

Han ville så gärna söka den vän,
Den han hjärteligt älskade än.

4. Uppå stranden där synes en vinka,
En vinkande hand emot land,
Det var endast en unger sjömans hand,
Som vinkar till lilla vän på strand.
5. Men när sjömannen kom uppå stranden,
Si, då fick han väl skåda sin vän
Med en annan spatsera af och an,
Det han väckeligen såg, att var sant.
6. Då drar han en knif ur sin slida,
En knif utaf skönaste guld:
»Du har varit för mig en otrogen vän,
I min ungdom förkortar jag mitt lif.»
7. När jungfrun får höra de orden,
Si, då dignar hon neder till jord:
»Denna synden kan aldrig förlåtas mig,
Jag kan aldrig lefva glad förutan dig.»
8. Jungfrun tar knifven ur såret
Och stöter den uti sitt bröst:
»För dig har jag varit en otrogen tös,
Jag vill hvila i din graf vid ditt bröst.»

247.

Lugnt.

1. Så ta-ger jag min bös-sa och så min lil-la
hund, Sen gån-gar jag mig åt den rö-sen-de lund För
att de vil-da dju-ren få skju-ta.

2. Så mötte mig en jungfru så fager och så fin,
Jag önskar af allt hjärta, att den jungfrun vore min,
Det vore la min ömniga begäran.
3. De plockade blommor båd' stora och små,
De bäddade sig en säng utaf blommorna de blå
Allt under lilla linden den gröna.
4. De lade sig tillsammans allt om en sommarnatt,
De sofde inte mycke, hölt sig uppe med snack,
Hur de här i världen skulle hafva't.
5. Jungfrun sprang upp, hon kammade upp sitt hår:
»Jag är likaså god jungfru i dag som i går,
Fast jag har sofvit ungersvän så nära.»

6. Ungersvän, han sticknade vid dessa ord,
Att han ej hade tagit händes ära för god,
Emedan det var goda tillfällen.
7. »Det är väl inte dager, fast jungfrun tycker så,
Det är den lilla stjärnan, som före dagen går,
Som lyser öfver bärg och djupa dalar.»
8. Jungfrun sprang upp, hon slarfjade upp sitt hår:
»Gud nåde mig, arma jungfru, för de ord, jag sad' i går!
Nu hafver jag min ära förlorat.
9. När skall vi steka och när skall vi skjut'
Och när skall vi våra släktingar och vänner till oss bju
Och när skall vårt bröllop tillagas?»
10. »Steker och skjuter och gör, som ni vill,
Och bjuder edra släktingar och vänner därtill,
Men aldrig skall vårt bröllop tillagas.»
11. »Du kan väl säga för mig, hvar du bor,
Då jag kan gå till dig, när som ingen det tror,
Om det ej blefve förr än sent på kvällen.»
12. »Mitt hus det är bygd't långt under en bro,
Dit ingen kan segla och ingen kan ro,
Ej håller taga hus sent på kvällen.
13. Jag är väl ingen ungersvän, fast jungfrun tycker så,
Jag är den lilla näcken, som under böljan går,
Som bygger sitt hus under isen.»

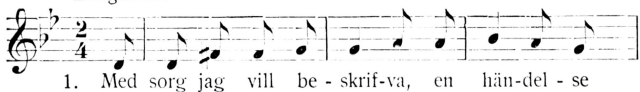
14. Ungersvän han skjuter sin skuta ifrån land,
Och jungfrun blef ståndande på snöhvitan sand,
Hon fällde så moderliga tårar.

248.

(Efter P. J. K—s eget manuskript.)

En sorgelig visa om tränne bevärningsgossar,

den ene brände inne om natten mällan den 21 och 22
juni 1868 på in kvarteringen uti n:o 1 Daggarp
Kärby Socken.

Långsamt.

2. Han reste ifrån hemmet han tänkte icke på
Hans timglas var utrunnet och han med döden går
Men kunde detta blifva en varning för en var
Att bättre taga vara på sina nåde dar.
3. Gud hafver här på jorden vist lemnadt oss en tid
Att någodt här uträtta alt för en annan tid
Det kommer af oss sjelfva hur vi vårdt pundt använt
När gud en gång skall kräfva mäd vinning sett igen.
4. Här lemnas en och annan bordt till förgängelsen
Men ingen tager vara på slika händelser
Ty uti dessa dagar vid världens sista slut
Blir hjertat mer för härdat emot vår härra gud.
5. Guds ord det ger till känna det icke ljuga kan
Att Jesus sjelf är grunden till salig hetens land
Men vis är den som bygger på denna fasta grund
Han fruktar ej för någodt i dödens sista stund
6. Hvar enda blods dropp stelnar när jag till minnes för
Den rysans värda händelsen som handlar om dess död
Dess lifstråd blef af skuren i några ögonblick
I evighetens rymder de sedan hamna fick
7. Det fasligt är att tänka än mer att säga det
Så fordt ur tiden hamna i ändlös evighet
Guds ord i skriften säger oss tydligt rent och klart
I döden får man veta hur man här lefvat har

8. Den händelsen med elsbrand till fogades nu här
Då huset det uppbrände med alt vad der i var
Då var och en kan veta det var förlust så stor
men det var guds tillskickelse som uti höjden bor.
 9. Der var på stället samlat bevärnings gossar tre
Den ene utaf dessa fick dödens åsyn se
Män i som sågen detta betrakten saken väl
Och sök i tid er räddning för er dyr köpta själ
 10. Jag får dock ej för glömma en liten tänling qvick
Som uti samma våda sitt lif han sluta fick
Det var en farlig händelse förfärlig se uppå
Att de i denna våda här dogo båda två
 11. Män i som han förlorat ert timmeliga gods
Här uti denna våda det var en stor förlust
Låt icke sorgen trycka er själ och hjerta så
Att evigt lif förloras som för er utsatt står
 12. Men hör i kammerater som sällskap voren här
i bören aldrig glömma den plikt som fodras här
För det att i blen frälsta från vådan som här skett
Betrakten väl den nåden er herren har betett.
 13. Men här fins säkert någon som känner hans pärson
Betrakten denna visan stäm in i samma ton
Det är till varning ämnadt åt eder en och var
Ty gud kan snart förkorta här våra lefnads dar.
Slut
-

249.

Bredshultavisan.

Långsamt.

(Diktad af Blinde Petter.)

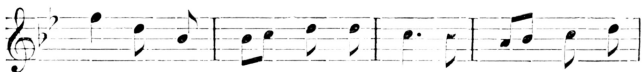
Jag sor - ge - ligt be - rät - tar en ting, som är
Hon följ - - - de sin gran-ne och så - kert hon

spordt Och på mark-nads-vä - gen af en o-
trott, Att hon skul - le komma till sitt

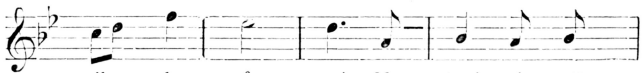
gär-ningsman gjordt. Men mör - da - rens
hem, där hon bott.

ond - ska sin mog - nad har nått, Sin mör - da - re-

knif ut - i han - den han fått Och hän - ne

il - - la så - - - ra'. Han trod - de, att

all-ting var väl öf - ver - stått

2. Han tänkte, att lifvet ej mera var kvar,
Därföre han hänne af vägen bortdrar,
Med frimodigt hjärta han från hänne går,
Ty han tänkte, att hon intet mera förmår.
Men jämmer och plågor hon kände likväl,
Ty kroppen, han hade ej bortmistat sin själ
Och lifvet var ej slutadt,
Och detta var skedt med ett mordiskt försåt.

3. Men när han ett stycke ifrån hänne gått,
Så begynte hon uppgifva både jämmer och rop.
Han tänkte då genast, att mordet slog fel,
Men nu skulle la satan fullborda sitt spel;
Med arghet och häpnad hans hjärta, det slog,
Sin kosa tillbaka då genast han tog
Och kom på samma ställe,
Sitt brott han fullborda'. Ej fel detta slog.

4. Men när som den arma i blodet så låg,
Som lyfte sin' ögon, hon mördaren såg,
Hon vänligt tilltalade mördaren så:
»Jag vill aldrig ditt brott mera tänka uppå.»
Men satan, han styrde än modet så fast;
Han fattade stafven och gaf ingen rast,
Han slog det sista slaget
Och otidigt påskynda' döden med hast.

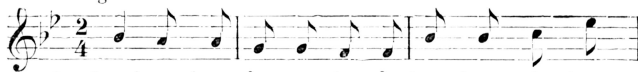
5. Ibland mänskligheten man knappast har sport
Någon man, som så ryseligt mord hafver gjort.
Dess barn har han ställt uti sorg och i nöd
Och han hafver bortröfvat dess jordiska stöd.

En fader ur tiden förut hade gått,
Och moderen hade ej målet uppnått,
Ty tiden blef förkortad,
Och detta har skett med ett mordiskt försåt.

6. Men låtom ej satan förföra vårt mod
Att med bitterhet utgjuta likarnas blod,
Låtom oss lefva i ro och i frid
Och bemöta vår nästa med kärlek alltid!
I frid man bör lefva, så långt man förmår,
Ty snarligt förrinna våra dagar och år
Och sist skall domen fällas,
Då hvar och en lön sin för gärningen får.
7. Men innan jag slutar, så beder jag sist
För den mördaren, att han guds nåd ej bortmist.
Det trofasta löfte gud utgifvit har,
Att en ångerfull syndare till nåd han upptar.
Att älska vår nästa det är utaf vikt,
Att bedja för vår ovän det är ock vår plikt
Och alltid fridsamt lefva,
Och härmed jag slutar en enfaldig dikt.

250.

Variant till nummer 57.

Lugnt.

1. Jungfrun, hon gån-gar sig på kyr - ko - val - len

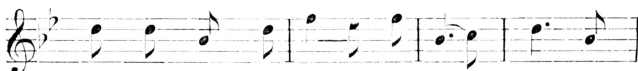
fram, fram, Där fö - der la hon ett li - tet spädt

barn. Hon trod - de, det var in - gen, som såg et, Där-

fö - re tog hon lif - vet ut - - å et, Hon

trod - de, där var in - gen, som såg et, Där-

fö - re tog hon lif - vet ut - - å et.

2. Hon svepte detta barnet i det hvitaste lin,
 Sen kastar hon det i den stridaste ström.
 Det var ett stort under, att hon torde
 Den ryseliga gärning, som hon gjorde.

3. Men hannes yngsta broder stod ej långt därifrån.
»Det var la väl han, som upptäckte mina brott
Han prässä' mig i band och i bojor.
Gud nåde mig, armaste fänge!
 4. I dag så fyller jag mitt adertonde år,
I morgon skall jag till afrättsplatsen gå.
Där skall mitt unga hjärteblod få rinna
Likt vatten i de brusande strömmar.
 5. Min moder, hon lät göra sig en silfverkanna ny
Med fyra guldfötter och en stolpa midt uti,
Den fyller hon med blanka riksdalrar,
Hon ville för sin doter själf betala.»
 6. ;:»Det hjälper för din doter hvarken silfver eller gull;:
Ej håller dina blanka riksdalrar,
Din doter skall sin gärning själf betala.»
 7. ;:»Ack, hör I flickor alla, som stånden här bredvid ;:
Beden herran gud eder bevara
För alla falska tungors förtalan!
 8. ;:Ack, hör I, flickor alla, båd' stora och små;:
Låten aldrig falska gossar er bedraga,
För då fån I sorg i alla edra dagar!»
-

251.

Variant till nummer 28.

Något långsamt.

1. »Du, älsk-li - ga Ma - ri - a, kom, släpp mig nu in Och

låt mig ej u - tan-för stå! Den kal - la, den

skar-pa, den nor - de - li - ga vind, Han ky-ler mig från

topp och till tå. En skakning i mig, Den

ut - vi - sar sig. Jag hör - de den ry - se - li - ga

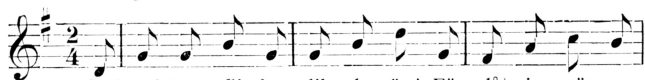
natt-ugglans skri, Därför kom nu och släpp mig till dig!»

2. »Hvad är det för ett buller och dåraktigt snack,
Som du står här och plågar mig med?
Jag säger dig genast: På dörren dig pack',
För du stör ju min nattliga fred!
Du dårige svän,
Gå annorstäds hän!
Jag hafver en annan utkorat till min vän,
Gå långt bort och kom aldrig igen!»
3. »Ack, var det min Maria, som svarade mig så,
Som jag förr hafver hållit så kär!
Af sorg och bekymmer jag knappast kan stå,
Kom och säg mig, hvad orsaken är!
Kom säg mig då, när,
Hvad timma eller stund,
Jag hafver dig vållat den minsta förtret,
Eller hvarför du är blifven mig så vred!
4. Mins du, när vi sutto under himmelen den blå,
Då vi talte med hvarandra i ro?
Vi hörde uppå lärkan och fåglarna de små,
Hur de lofvade hvarandra sin tro.
Men du hafver glömt,
Hvad jag hafver gömt;
Dig så har jag älskat både troget och ömt,
Men du hafver mig redan bortglömt.»
5. »Ack, är det min Olle! Förlåt mig mitt skämt,
Ty jag älskar dig nu såsom förr!
Kanhända du trodde, att jag hade dig bortglömt,
Men se, nu har jag öppnat min dörr!

Kom, sängen, den är varm,
Kom, hvila på min arm,
Men sakta, att mor min ej störes af vårt larm,
Kom, så skall du få hvila i min famn!»

252.

Måttligt.

1. God af-ton, flic-ka, lil - la vän! För - låt, jag gör o-

mak! För-låt, att jag be - svä - rar dej, Ty kär-lek är or-

sak! Jag tror, att du ej räk - nar på, Om

du en va - ken stund skall få För att få ta - la

med en vän, Som du har hjärt - ligt kär!

2. Är icke du min lilla vän?
 Jag dig visst älskat har,
 Jag kommer nog till dig igen
 Och aldrig jag mig spar.
 Du aldrig ur mitt sinne går;
 Så länge lifvet står.
 Hvar gång jag dina ögon ser,
 Mitt hjärta åt dig ler.

3. Nu frågar jag dig än en gång,
Mitt lilla hjärtekorn:
Har du en annan i ditt sinn',
Som du rätt tycker om,
Som du har gifvit hjärtat ditt,
Som du har lofvat all trohet,
Som du har tänkt skall blifva din
Och troget räckt din hand?

4. Men är det så, med sanning säg!
Att du mig hafver kär,
Så räck mig då din högra hand,
Att du mig trogen är!
Ty hjärtat mitt är fångsladt så,
Att jag mig aldrig ändra må,
Och hela hjärtat mitt igen
Blir evigt ditt, min vän.

5. Att lofva dig stor rikedom,
Jag det visst icke kan,
Ty att jag är af ringa stånd,
Det känner hvarje man,
Då skall hvarenda blodsdroppe,
Som finnes i min kropp,
Bevisa, att uppriktighet,
Det finnes städs hos mig.

6. Föräldrar, syskon, släkt med fler
Jag under lydnad står,
De kanske, visst förbjuda mig
Till att få äga dig.

Kanhända rikedom är ditt begär,
Men se dig då rätt noga för,
Betänk, att rikedom en ände får
Och svinner bort sin kos!

7. Jag hade visst ej yttrat mig,
Begära dig, om ej
Du själfver nu bevisat dig
Så kärleksfull mot mig.
Nu har jag bundit mig till träl,
Att jag mig ej kan lossa själf,
Nu får du handla med din vän,
Som du vill ha't igen.
8. Som vatten släcker elden stor,
Därtill en brinnand' brand,
Min kärlek öfver elden går,
Den ingen dämpa kan.
Den kärlek, som jag till dig har,
Den aldrig jag bortgaf,
Den aldrig, aldrig afsked tar,
Den räcker till min graf.
9. Farväl, min vän! Men kom ihåg,
Hvad jag har lofvat dig!
Jag aldrig nånsin glömma kan,
Hvad du har lofvat mig.
Gud låte oss här lefva så,
Att vi till grafven glade gå
Och mötas åt i himlens sal,
Där spörjas inga kval!

253.

Måttligt.

1. Jag är så hjär-tans gla-der, Att jag har en fa - der

Och en vän, Och en vän. När som da-gen bör-jer,

Jag mig själf försör-jer Och min vän, Och min vän.

2. Ack, hör du ljufva, söta,
Hvar får jag dig möta,
När jag vill?
Ja, uti lunden gröna,
Bland de blommor sköna
Är mitt hem.
3. Ack, om jag hade vingar,
Inom några timmar
Skulle jag
Bort till vännen fara,
Hem igen att vara
Innan dag.

4. Ack, hör, min hjärtans såta,
Hvarför skall du gråta
 Mer för mig?
Ja, får jag länge lefva,
Skall jag bref hemskrifva,
 Hem till dig.
 5. Socker i min taska,
Vinet i min flaska,
 Det har jag;
Det skall vännen hafva,
Som skall hemma vara,
 Tycker jag.
 6. Glasen ska vi tömma,
Flickorna berömma,
 Tycker jag.
Hvad kan bättre vara
Än en vän att hafva,
 Tycker jag.
 7. Jag vill gärna ha dig,
Andra, de bedra dig,
 Det gör icke jag.
Jag har varit trogen,
Du har varit falsker
 Emot mig.
-

254.

(Vistryck: Falun, 1804, Pehr Ol. Axmar.)

(Melodi som föregående.)

Konung GUSTAF den Tredjes Bröllops-Wisa.

Sjunges som: Det bekanta Walthorns stycket Doctor Pehr.

1.

Gustaf, qvick at fria,
Fick en Dansk Sophia, Ack, hvad täckt :;
Vi med glädje ropa: halfva Europa
Är vår släkt :;

2.

Vi ä släkt med Ryssen,
Morbror bor i Preussen, I Berlin :;
Engelsman och Skotten, äro med i Lotten
Hit med Win :;

3.

Si den Zeland åger,
Har sin kära Svåger i vår Prins :;
Alla Norrska Männer äro våra vänner,
Hvar de fins :;

4.

Alla dessa trifvas,
Banden aldrig rifvas Genom list :;
Men för paret unga Må vi Vivat sjunga
Först och sist :;

255.

Lifligt.

1. När jag fyllt fäm-ton år, Tjong fal - le - ra,

tjong fal - le - ra! Då skall mitt bröl - lop stå,

Tjong fal - le lal - li la! Nö - jet, det flyr sin kos,

Flic-kan, hon lik-nar en ros, Tjong fal - li lal - li,

tjong fal - li lal - li la!

2. Dufvan flyger högt opp i topp,
Svingar mot himmelen opp,
Hon söker efter vännen sin,
Likasom jag gör efter min.

3. Förr hade jag en vän,
Nu har jag mistat den;
Men här fins hundradetals,
Som vill mitt hjärta ha.

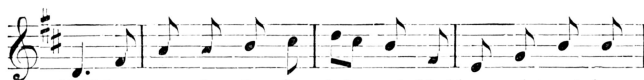
4. Sen tar jag min gitarr i hand,
Reser åt främmande land,
Kärlek och sinnesro
Jämt i mitt hjärta bo.

5. Förr hade jag en vän,
Tjong fallera, tjong fallera!
Nu har jag mistat den,
Tjong falle lalli la!
Men det gör alls ingenting,
Blott valsen går omkring,
Tjong falli lalli, tjong falli lalli la!

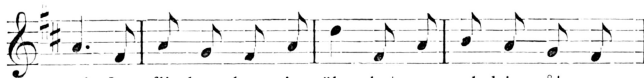
256.

Lifligt.

1. »Ack, sö-ta du, min flic-ka, hvad tyc-ker du om dig

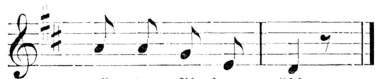
själf? Jag ser, du är för-lof-vad. Med hvem, det vet jag

ej. Ja, flic-kor har jag äl-skad, men al-drig nå'n som

dej. Ja, har du nå-gon kä-ra-re, så,

sö-ta flic-ka, säj!»

2. »Är du den unge sjöman, som jag såg i går på strand?
Är du den raske gosse, som kom från främmande land?
Du talte väl de ordena, om jag vill vara din,
Men jag törs ej för vågorna och så den skarpa vind.»

3. »Ack, hafvet är så lustigt, så du kan det ej tro,
Men uppå fasta landet, där finnes ingen ro,
Sorger och bekymmer upptaga hvarje stund,
Men hafvets friska vindar gör mänskan frisk och sund.»
4. Hon afsked tar med fader, hon afsked tar med mor,
Hon afsked tar med syster och äfven lilla bror.
Om morgon, när det dagades, går jungfrun ner till strand,
Hon gråt och sade ordena: »Farväl, mitt fosterland!»
5. Hafvet, det brusar, och skeppet går från land,
Och sköna jungfrun somnade i unge sjömans famn.
Men rätt, när som hon somnade, så drömde hon så här,
Hon drömde om sin förra vän, den hon har hållt så kär.
6. Unge sjöman sade: »Det gör mig en stor harm,
För hvarje gång du talar allt om din förra vän.
Nu kan du få resa, taga vägen, hvarst du vill,
Jag säger dig sanningen, du hör en annan till.»
7. Vi segla' och vi rodde och det med en stor harm.
Och när vi kom till Ostersjön, där lade vi i land.
Sköna jungfrun sade: »Det får gå mig, hur det kan,
Nu får jag afsked taga från detta öde land.»
8. Unge sjöman sade: »Kom sköna här, hör på!»
Han tänkte då, kan hända, att den jungfrun bortgår.
Han gråt och sade ordena: »Kom sköna, tänk på mig!
De ordena, jag sade, var blott att pröfva dig.»

9. »Inte kan jag segla och inte kan jag ro
Och inte kan jag komma dit förra vännen bor.
Nu vill jag vara här hos dig, nu har jag funnit ro
Och uti dina hamnar kan jag så säkert bo.»
-

257.

Sjömansvisa.

(Melodi som föregående.)

1. »God dag, min sköna flicka! Hvad har du i ditt sinn'?
Hvarför är du bedröfvad? Har du mist vännen din?
Lägg bort all sorglig tanke! Jag vill trolofva dig,
Om du vill bli min lilla vän, om du vill lyda mig.»
2. »Haf tack, min gunstig härre! Jag har en vän så blid,
Som nu har varit borta sju åren lång' från mig.
På honom vill jag vänta ännu i sju år till,
Om han igen skall komma, om han fins mera till.»
3. »Att vänta uppå honom, det lönar icke sig,
För han är redan döder, som jag försäkrar dig;
Ja, han är redan döder och lagder uppå bår,
Han hvilar på sjöbotten ibland de böljor blå.»
4. »Ja, är han redan döder, som du försäkrar mig,
Så vill jag därpå svärja, jag aldrig gifter mig;
För om han skulle komma ifrån sin resa än,
Så vore jag förlorad, som är hans enda vän.»
5. »Haf tack, min sköna flicka, för trogen du visst är!
Nu har jag dig proberat, att du mig håller kär.
Nu är jag igen kommen ifrån mina resa lång,
Vårt bröllop nu skall firas med dans, musik och sång.»

6. »Är du den vännen söta, som jag har hållit kär,
Så visa mig det tecken, som därom vittne bär!
Sju år har dig förändrat, det vet jag visserlig.
Kanske du är en skalker, som vill förföra mig.»
7. Så drog han vackert handsken utaf de fingrar små.
»Se, här är den guldringen, som därom vittna må!»
När hon den fick att skåda, blef hon så hjärtans glad,
Så att den flickan sköna föll ner och svimma' af.
8. Så tog han vackert hänne i famnen upp till sig.
»O, älskade Maria, en kyss skall väcka dig!»
Hon vaknar af sin svimma, stor glädje blef nu af,
Och många tusen kyssar de sen hvarandra gaf.
-

258.

(Melodi som föregående.)

1. En visa jag nu sjunga vill, den jag själf diktat har.
Hon är så enkelt diktad uti Mariestad,
Hon är så enkelt diktad och skrifven som den man,
Aleksander Magnus Akselsson, det är hans rätta namn.
2. Den tjuguförste juni, den dagen var så lång,
Då jag blef arresterad och fängslad samma gång,
Likt en föraktad yngling och en ovärdig gäst,
Och vice länsman Lundström har fört mig i arrest.
3. När Lundström stänger dörren till, så blir jag så för-
skräckt,
Att tårarna, de rullade likt vattnet i en bäck.
Då tänkte jag på mor och far, så ensam som jag var,
Men allra mäst på flickan min, den jag först älskat har.
4. Det brottet, som jag dömdes till, det har jag ej begått,
Men genom falska vittnena har saken på mig gått.
Men härren gud, han löne dem en gång på domedag,
Då de skall stå till rätta för, hvad de nu vittnat har!
5. Ja, tioårigt fängelse kanhända blir min lott.
När åren är förflutna, då låtes dörren opp,
Då lyser mig en stjärna långt i ett annat land,
Hon lyser klar och gärna den väg, jag vandra skall.

6. Det rummet, som vi bor uti, det är visst inte fult,
Dess väggar äro hvita, och golfvet, det är gult,
Där får man gå med smärta, som mången tänka kan,
Med oro och bekymmer, som ej beskrifvas kan.
7. Min flicka sitter hemma och fäller mången tår.
Ack, den, som kunde bedja en liten bön också,
Att härren gud bevare oss och styrk' oss med sin hand,
Till dess vi en gång råkas i himlens sälla land!
8. Nu har jag sjungit visan, men jag har inte bläck.
Af härrans glada dager jag endast såg en fläck,
Om morgonen, då kvittrade en svala vid min cell
Och sedan gör hon sällskap ifrån morgon intill kväll

259.

Marschtakt.

Ack, hör I, ra - ska gos-sar, Som ek - se - ra skall i
 år! Jag lik-nar er vid blom - mor I e - dra ung-doms-
 år. Vi gör oss gla - da da - gar, Och
 här - ren oss led - sa - gar, Och vi skall le - ka
 fältmarsch För vår konung Karl.

(Vistryck: Eksjö, A. Nilsson, 1862.)

Beväringsvisa för första klassen 1862.

1. Ack, hör ni, raska gossar,
 Som ekseren skall i år!
 Jag liknar eder vid en blomma
 I edra ungdomsår.

Vi hölt oss glada dagar;
Om härren oss ledsagar,
Vi skola lefva fältmarsch
För vår konung Karl.

2. Vår första inkvartering,
Den var i Eksjö stad.
Där mötte oss mången flicka,
Så munter och så glad;
Med dem vi danste, lekte,
Kanhända kysste, smekte,
Tills morgonrodna'n flammade.
Då ropades gif akt!
3. Vår resa, den nu länder
Till Eksjö stora slätt,
Där vi skall eksersera
Uti veckor tre,
Där vi skall lära seder
Och ställas upp i leder
Och vi skall stå så nätta
Som liljan i grön dal.
4. Ja, resan vår nu länder
Till Eksjö stora hed,
Dit alla vi oss gångar
Att nya kläder få,
Och våra egna kläder
Vi gladt aftaga då
Och alla oss bekläder
Som svenske militär.

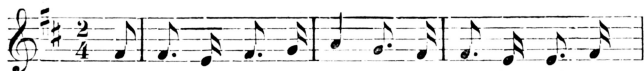
5. Här uppå Eksjö hed
Vi må ganska väl
Och äfven hafva vi
Beskedeligt befäl.
De gå för oss i marschen,
Trumslagaren slår takten,
Och vi skall lefva fältmarsch
För vår konung Karl.

6. Och när vi ekserserat,
Till klockan slagit fäm,
Så gånga vi åt krogen
Och taga oss en kläm.
Då krögaren framställer
Båd' glas och så buteljer
Och beder alla dricka,
Som pänningar då har.

7. Om, gossar, I han pängar
Uti plånboken än,
Då krögaren, han smackar:
»Gutår, gutår, min vän!»
Ja gossarna ha pängar
Som blomster uti ängar,
De ej behöfva spara
Skillingarna nu hem.

260.

Beväringsvisa.

Marschtakt.

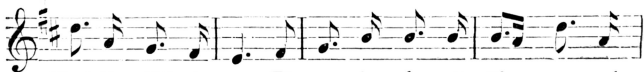
1. En vi - sa vill jag sjun - ga nu blott för nö - jes

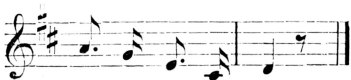
skull. Den tid, vi här skall vis - tas, den

är så fröj - de-full, Då vi som brö - der sam - las på

Skedal's slätt i - gen För an - dra gång att öf - vas och

blif - va tapp - ra män.

2. Hurra! Vi kamrater, vi stämma upp en sång,
 Ty muntra oss vi måste, att tiden ej blir lång,
 Ty om vi oss påminna den lärdom, vi fick sist,
 Så hoppas vi, att öfningen skall gå på hurtigt vis.

3. Vår fana skall vi följa, hvarthän den ändå bär,
Ty detta är vår vilja, vi som på heden är,
Ty svensken har af ålder haft mod i bröstet kvar,
Det är därför vi öfvas att bli vårt lands försvar.
4. En dag i juni månad, när vi till heden kom,
Då gick vi oss till krogen att litet rumla om.
Befälet oss mottager, och vi får kronans klär,
Då får vi hvar sitt nummer och äfven ett gevär.
5. Den andra dagens morgon vi ut på heden går,
Då skall vi gymnastisera, eksersera likaså,
Och detta skall vi öfva, till klockan åtta slår,
Då åter vi med raska steg hos krögarn hälsar på.
6. Från våra hemortsvänner vi afsked tagit har,
Till Skedals hed vi tågat uti långsamma dar
Och där vi skola vistas i runda fämton dar,
Då stundom det är tråkigt och stundom ganska bra.
7. En midsommarshögtid oss möter här i år,
Då många vackra flickor vi äfven skåda får,
Vi med dem hurtigt svänger om i dansens vida ring,
Då är det mycket treffligt, då fattas ingenting.
8. Från heden vi marscherar i skog och så moras,
Vi fältmanöfver göra, men det blir ej kalas.
Då får man sig erinra, hvad kriget innebär,
Som man ej mycket fruktar, när ingen fara är.

9. Ack, låt oss glada sjunga med glädje och med hopp!
Nu snart är tiden inne, de fämton dars förlopp,
Då kan vi börja tänka på våra hem igen,
Där som vi kunna träffa mång' öm och trogen vän.
 10. Ack, så trefligt det skall bli, när vi lämna kronans klär
Tillbaka igen och så äfven vårt gevär!
Våra klär vi påtager och sedan är vi fri',
Vi kommer aldrig mera, om här ej blifver krig.
 11. När vi nu skall omvända till våra och vårt hem,
Då säga våra flickor: »Välkomna hem igen!»
Af längtan väcks den frågan: »Säg, hur har ni mått?
Hvad har ni öfverfarit och hur har resan gått?»
 12. Då skall vi dem väl svara allt med ett hurtigt mod:
»Eksersisen, den gick lyckligt i år liksom i fjor.»
En afskedsskål vi dricker för befäl och korporal
Samt äfven för de flickor, som vi har hemma kvar.
-

261.

(Vistryck: Malmö, C. A. Andersson & C:o, 1896.)

En ny beväringsvisa för 1896.

(Melodi som föregående.)

1. När tjugo år vi fyllat, så blef vi skrifna ut,
Och ingen torde skolka, han togs förutan prut.
Men först man skulle se, om vi dugde uti krig
Att tåla eld och kulor och trampa mödans stig.
2. Så kommo vi tillsammans och drogo klärna af
Och målades splitter nakna, om fulla mått vi gaf.
Sen doktorn såg och kände på kroppen öfverallt,
Om vi till eksersis bar en skickelig gestalt.
3. Och någon tid därefter så bar det fort åstad
För att på öfningsheden få många svettebad,
Att uti marken trampa och räkna ett och två
Och lära sig marschera och hälsa likaså.
4. Visst var det svårt att skiljas från lilla vännen kär.
Hon fällde många tårar och suckade så här:
»Du kanske nu mig sviker och kommer ej igen
Och glömmar mig och tager en annan hjärtevän.»
5. Men tröstens ord jag talte och tog na i min famn,
Och lugn hon syntes åter i denna säkra hamn.
»Om säkstiåtta dagar så är det ju förbi,
Så kommer jag, min dufva, då är jag åter fri.»

6. Nu lefver man på heden som en beväring glad,
Är klädd i granna kläder och äter kostlig mat,
Potatis, sill och sluring af kronan oss bestås,
Förutom fläsk och ärter, som också gratis fås.
7. Reväljen upp oss kallar ur bädden klockan fäm,
Och puts- och borstning börja, och allt skall gå med
kläm.
Men om man sofver öfver den allra minsta stund,
Så skriker korporalen: »Stig opp nu, din fähund!»
8. Till eksersis vi draga med packning och gevär,
Och hela dan i ända befälet med oss svär:
»Din attan, drag in magen och sträck på dina knä
Och upp i vädret koksa! Ni gå ju såsom få!»
9. Så ungefär det låter, och alla gör sin flit,
Att räkna och att stampa, det är ett tusans slit.
Men hvad gör det till saken, det sker för kung och
land,
Det duger ej att knysta det allra minsta grand.
10. Men när vi hem skall rycka, då är det ju vår tröst,
Att vi få mynt i fickan och fröjd i våra bröst.
Men krigare nu blifvit hvarenda man af oss,
Och därför, när det gäller, vi kunna också slåss.

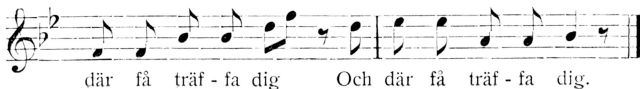
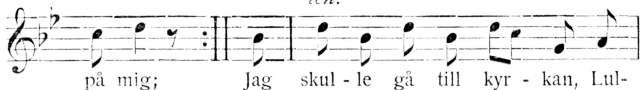
Gustaf Liljegren,

kammarskrifvare i tullvärdet, Göteborg.

(Visan upptecknad 1875.)

262.

Variant till 49 och 75.

Hurtigt.*ten.*

2. Men när jag kom till kyrkan,
Så var du la inte där,
Då tänkte la jag i sinnet,
Att du har en annan kär.
 3. Och ringen, som du ga mig,
Med namnet mitt och ditt,
Den kan du gärna ta igen,
Så bli vi kvitt om kvitt.
 4. Psalmboken, som du ga mig,
Med gröna pärmar ikring,
Den kan du gärna få igen,
Det gör mig ingenting.
 5. Kalfskinnet, som du ga mig,
Det mäst förargat mig,
Det har jag skurit sönder,
Lullullullullull sönder!
Och kastat efter dig
Och kastat efter dig,
Lullullullullull ptrotelidida,
Lullullullullull tadelidida!
Och kastat efter dig
Och kastat efter dig.
-

Josef Lindqvist †,

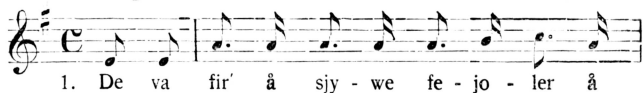
student af Göteborgs nation i Uppsala.

(Visan upptecknad i Göteborg 1875.)

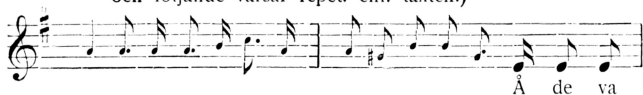
263.

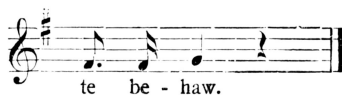
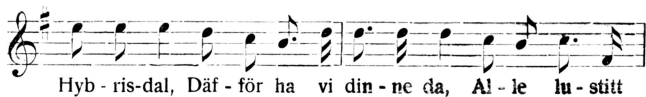
Bröllopsmarsch från Orust.

Måttligt.

och följande värsar repet. enl. tåxten.)

2. De va fir' å sjoywe pibare å alle i e ra,
 Å de va pippi å pib å de va döbbelpib å pib,
 Å de va fille — — —
3. De va fir' å sjoywe tambuar å alle i e ra,
 De va tamtam å tu å de va döbbeltam å tu,
 Å de va pippi — — —
4. De va fir' å sjoyw' höllännare å alle i e ra,
 Å de va Anton förvaltaren å kongen udå Pryssen
 Å de va tamtam — — —
5. De va fir' å sjoywe sjärrenger å alle i e ra,
 De va fir' å sjoywe sjärrenger å alle i e ra,
 Å de va spritti å spratt å de va döbbelspritt å spratt,
 Å de va Anton förvaltaren å kongen udå Pryssen,
 Å de va tamtam å tu å de va döbbeltam å tu,
 Å de va pippi å pib å de va döbbelpib å pib,
 Å de va fille å döbbelfill å fill.
 A ditta va ve Hybrisdal,
 Däfför ha vi dinne da,
 Alle lustitt te behaw.

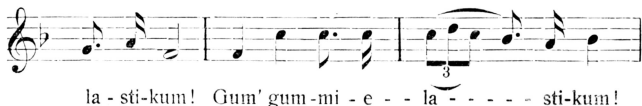
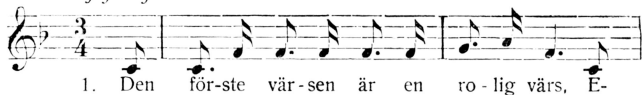
Carl Julius Möller,

klockare och organist i Vessige församling i Halland.

264.

Visan på nittinio värs.

Ej för firt.

2. Den andre värsen är den förste lik,
Elastikum!

Gum' gummielastikum!
Gummi gummielastikum!
Gummielastikum!

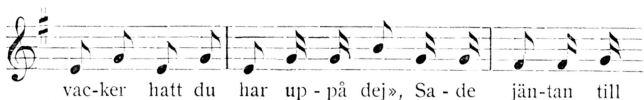
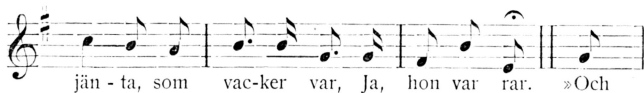
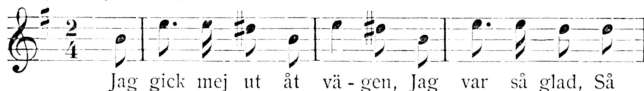
3. Den tredje värsen är den andre lik
o. s. v., t. o. m. den 99:de.

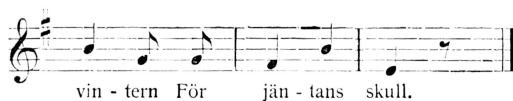
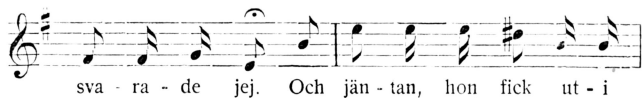
Anders Norbäck,

organist i Ekshärads församling i Värmland.

(Visan upptecknad 1876.)

265.

Ej för långsamt.

(Värsarnas antal beroende af antalet plagg, som jantan drager utaf honom.)

Hulda Norén,

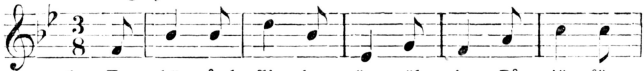
arbetarehustru i Alingsås.

(Visorna upptecknade 1897.)

266.

Skärgårdsflickan.

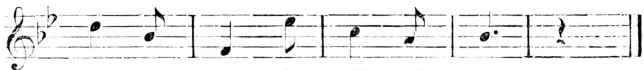
Måttligt fort.

1. En skär-gårds-flic - ka är väl jag, På sjön för-

går min dag. Jag räd - dat har en yng-ling,

jag, Som ut - - i sjö - nöd var.

2. Den gossen höll jag hjärtligt kär,
Han lofvade mig sin tro.
Han stal min glädje från mig bort,
Sen har jag ingen ro.

3. Han sad': »Min far förnäkar dig,
Du kan ej bli min brud,
Ty du för ringa är för mig.
O, hjälp mig, store gud!»

4. Flickan, hon föll till jorden ned,
Hon grät och hon jämrade sig:
»Nu är jag glömder vorden
Af den, som älskade mig.»
5. Och gossen hänne tog i sin famn,
Han tröstade hänne och sad':
»Gråt ej, här är din lugna hamn,
Här kan du hvila glad!»
6. Och gossen, han till flickan sad':
»Gråt icke mer, min vän!
Må döden förr oss taga,
Förr än jag går från dig.»
7. Och gossen har en dolk till tröst,
Med stadig hand den för,
Han stack den i sin flickas bröst,
Hon faller ned och dör.
8. »Farväl, du grymma fader min
Och så min hårda mor!
Nog härren ger er lönen sin,
Om ej på denna jord.
9. Farväl, min lilla syster kär
Och så min lilla bror!
Ni vet ej, hvad kärlek vill säga,
Den ej hos er än gror.

10. Farväl nu allesammans ni
Och så min lilla vän!
Vi träffas nog en gång åter vi
Hos gud i himmelen.»

11. Och gossen tar sin dolk till tröst,
Med stadig hand den för,
Han sticker den i sitt eget bröst,
Han faller ned och dör.

267.

Ej fort.

1. En vi - sa jag vill sjunga blott för dig, Du
 fal - ska vän, som öf - ver - - gif - vit mig. Hvar-
 för du upp - löst har vårt vän - skaps-band, Vet
 ic - ke jag, jag en - sam van - dra skall.

2. Så satt jag här i ensamhet och kval.
 Med sorgset bröst jag tänkte på min vän,
 Den jag så mycket, mycket älskar har,
 Han öfvergaf mig, för jag fattig var.
3. Men sök dig då en rik och bättre vän,
 Den du kan lefva lyckligt med och säll,
 Men gör ej mot honom, som du gjort mot mig!
 Jag får väl ensam vandra fram min stig.

4. Min gud, hvad jag har lidit, sedan då
Jag första gång på dina ögon såg!
Om jag dina ögon aldrig skådat har,
Då hade jag varit fri från all sorg och kval.
5. Men nu har glädjen sig förvänt i sorg,
Sen jag af vännen min har fått en korg,
Den jag med tunga steg nu bära får.
För dig, för dig jag fäller mången tår.
6. När jag ser ungdomen tillsammans gå,
Då sitter jag och fäller mången tår;
Då tänker jag uppå de flydda dar,
Hur mången gång jag i ditt sällskap var.
7. Men nu så klappar hjärtat i mitt bröst,
Och jag hoppas, snart jag får en annan tröst,
Fast jag ej mera vid din sida får
Framlefva mina lefnadsår.

268.

Mättligt.

1. Ack, hör ni, un-ga flic-kor, som än o - gif - ta

går, Som li - tet kän-ner värl-den och min-dre den för-

står: Skänk al-drig bort ditt hjär - ta till nå - gon fal-sker

vän, Skänk håll - re det för e-vigt till gud i him-me - len!

2. När som jag mig besinnar, hur allt har ändrat sig,
Då börjar mina tårar i sorg förändra sig.
Bäst glädjen står i blomstring i våra unga bröst,
Sen flyttas all vår glädje i sorgens kulna höst.
3. Jag längtade som andra att välja mig en vän,
Den som jag tänkte älska näst gud i himmelen;
Men för att jag var trogen blef falskheten min lön,
Den skall en gång belönas, så sant gud hör min bön.

4. Den vännen, som jag älskade, den hafver jag nu mist
Och får nu sitta ensam som fågelen på kvist.
Jag tänker, att mitt hjärta skall brista i mitt bröst,
Ty nu har från mig flyttat all glädje, hopp och tröst.
 5. Låt människorna döma och göra gäck af mig,
När dem så litet roar, så låt dem roa sig!
Jag är en fattig flicka och lefver ensam här,
Ja, ensam och förskjuten af den, jag hade kär.
 6. Ja, det är riktigt fasligt, hvad du beljugit mig,
Fastän jag aldrig talat ett elakt ord om dig.
Men du har nog kamrater, som visst kan hjälpa dig
Att sammandikta lögner och skylla uppå mig.
 7. Nu vill jag afsked taga och bjuda dig farväl,
Jag kan ej annat göra, det bjuder ock min själ.
När jag ej här i tiden fick lof att bli din vän,
Farväl, vi träffas åter hos gud i himmelen!
 8. Visst var det en olycklig stund, jag satte tro till dig,
Ty sen har all min glädje i sorg förvandlat sig.
Dock dig jag aldrig glömmet, så länge hjärtat slår
Och ej så länge jag här på jorden lefva får.
 9. Nu slutar jag min visa och ändar här min sång.
Adjö, min kära barndomsvän, adjö för denna gång!
Men kom ihåg de orden, med mig du talat har,
Då du och jag tillsammans som kära vänner var!
-

Variant. (Efter manuskript.)

1. Jag längtade som andra att välja mig en vän
Den vännen, som jag älskade näst gud i himmelen
Men för det jag var trogen blef falskheten min lön
Den skall en gång belönas, så vist gud hör min bön.
2. Den vännen som jag älskade den hafver jag nu mist
Nu får jag sitta ensam som foglen upå qvist
Jag tycker att mitt hjerta vill brista i mitt bröst
För nu är från mig flyttad all glädje hopp ock tröst.
3. Jag hafver nu ej mera här någon glädjedag
Och icke heller någon vartil jag har behag
När ungdomen sig samlar ock följs till nöjen ått
Då sitter jag i ensamhet ock lugnar mig med gråt.
4. Skall jag nu gå ock sjämmas för alla som mig se
Ock alla som mig känna de säkert ått mig le
Ja foglarne ha nästen hvari de samla sig
Men stackars jag har ingen som väntar upå mig.

Dett är vist ock sant som dagen är ljus

Högnarum den 25⁵ 3 78

Hilmer Hansa

till vitne Josefina Larsson *****
(Obs. ** föreställa kyssar. Utg.)

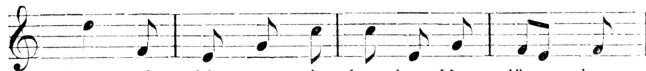
269.

Måttligt.

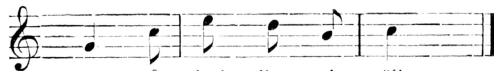
1. Där satt på en klip - pa vid in - sjö - stran - den En

vac-ker flic - ka en som-mar-kväll, Hon höll blott en

kraus af blom-mor i han-den, Hon sjöng, hon

var så lyck - lig och säll

2. »Ack, hvad det ändå är skönt att sig spegla
 I de klara böljorna blå!
 Ägde jag skepp, så skulle jag segla,
 Segla så väl, som böljorna gå.
3. Vore jag lik fisken, jag skulle mig svinga,
 Svinga mig neder i älfvornas sal
 Att höra den ljufva musiken klinga,
 Som strömkarlen spelar på deras bal.»

4. Så sjöng den lilla. Då hördes från vågen
Af lockande toner en tjugande sång:
»Var modig, min flicka, var glad uti hågen,
Kom neder att gästa hos oss en gång!»

 5. Sen togo de små älfvorna hänne till mötes,
De togo förtroligen den sköna i famn.
Sen döpte de hänne i vågornas sköte,
I dopet hon fick sig ett underligt namn.

 6. Allt med en guldkrona de hänne då krönte
Till drottning bland sig uti älfvornas sal.
Allt medan hon tänkte, af fägring hon rönte,
Hon blef så för evigt i älfvornas sal.
-

270.

Erik och Anna.

Måttligt fort.

1. Vid stranden satt An - na med blommor och band Och
Och so - len af mol-nen bort-skym-des i-bland, Mot

vän - tar sin älsk-ling för - gäf - - ves, Hon
stran - den vå - gor-na häf - des.

hvi-skar tro-get om kär - lek och lyc-ka: »Om jag min

E - rik i famn fick tryc-ka På mörk - - blå våg!»

2. Då hördes plötsligt en härremans röst:
»Kom Anna, kom, fly till mitt hjärta!
Här vid mitt hjärta du skall finna tröst,
Fly bort med all sorg och all smärta!
Hur länge än du vid stranden gråter,
Din Erik kommer ej mera åter
På mörkblå våg».

3. »Nej,» svarte Anna, »hvar Erik än är,
Han kan inte glömma sin flicka,
Han lofvat att vara mig trogen och kär,
Hvarthän honom ödet må skicka.
Tills hem han kommer, jag kransar virar,
Vi då vårt bröllop så fästligt firar
I grönan lund.»

4. »Din Erik är borta», var härremans svar,
»Kanske han på sjöbottnen ligger.
Din Erik är fattig, han ingenting har,
Med tiden kanhända ni tigger.
Kom, räck mig handen! Vill du mig höra,
Jag dig som brud till mitt hem skall föra
I gyllne sal.»

5. »Min Erik», sad' Anna, »är fattig, men huld,
Jag honom blir trogen i döden.
Min kärlek ej väges med silfver och guld,
Ej håller jag fruktar för nöden.
Vår kärlek lättar nog tiggarsafven.
Om Erik är död, vi förenas i grafven,
På mörkblå våg.»

6. Då hördes helt plötsligt en sjömanssång,
En båt lade till invid stranden,
Vid Annas sida han stod med ett språng
Och räckte förtroligt ut handen.
Ett utrop hördes, och nu i famnen
Vår sjöman låg, i den ljufva hamnen,
I grönan lund

7. »Min älskade Anna», så sjömannen sad',
»Här har du din Erik nu åter!
Nu äger jag guld och är lycklig och glad.
Torka bort dina tårar, du gråter!
Till eget hem jag dig nu skall föra
Och dig som brud vill jag lyckliggöra
I grönan lund.»
8. Kort tid därefter ett bröllop stod,
Ej maken på länge man skådat.
Där vigdes nu Erik, en sjöman så god,
Med Anna. Man hade uppbådat
Båd' fattig och rik till att kransar vira
Och fröjdas, att ock bröllopet fira
I grönan lund.
-

271.

Måttligt.

1. I den skugg-ri - ka da - len, vid den käl - lan så
klar, Där su - to la för - tro - li - gen ett äl-skan-de
par, Tral - li lal - li lal - li lal - li, tral - li lal - li
la! Där su - - to la för - - tro - li - gen ett
äl - skan - de par.

- 2 »Men när det börjar mulna, skall dagen blifva lång,
Men solen skall framstråla och lysa än en gång.
3. Och när du blifver döder och lagder uppå bår,
Då skall jag vattna grafven med kärlekens tår.

4. Ja, jag skall vattna grafven med kärlekens tår
Och binda tvänne kransar och lägga däruppå.
 5. Ja, jag skall binda kransar och lägga däruppå
Till minne af min flicka, i världen hvart jag går.
 6. Men den, som sjunger visan och inte lägger till,
Han pliktar fäm riksdaler och han mistar vännen sin.
 7. Ja, jag skall sjunga visan och inte lägga till.
Den vännen, som jag hafver, den tar jag, när jag vill.»
 8. Om någon önskar veta, hvem visan diktat har,
Så är det tre gesäller ifrån Stockholms stora stad.
 9. Den ene heter Andersson, den andre Gabriel,
Den tredje var Jerusalems skomakaregesäll,
Tralli lalli lalli lalli, tralli lalli la!
Den tredje var Jerusalems skomakaregesäll.
-

Adolf Olsson,

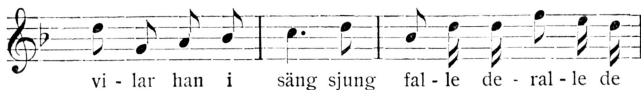
f. d. sjöman, föddes i Vallda församling i Halland den 13 nov. 1841. Fadern, skeppstimmerman, dog tidigt. Modern, född i Fjärås, Halland, uppfostrade gossen. Han lärde sig läsa i hemmet, men skrifva först, då han vid 19 års ålder gifvit sig till sjös. Lärde sig sjunga visor af far och mor. Förökade sin visrepertoar under 18 års segling med svenskar och norrmän. Led skeppsbrott vid danska kusten, hvarefter han öfvergaf sjömansyrket. Gick 1881 till Nordamerika (Chicago), där han vistades till 1890. F. n. breffbärare och fiolspelman i Vallda.

(Visorna upptecknade 1900.)

272.

Måttligt.

(I Stockholms skärgård.)

(A. Olssons originaluppteckning.)

en lantman han plöjer sin åker och
sin ång När kalla natten kommer Så
vilas han i säng Sjung fallet der ut der räj
Så vilas han i säng

Men stäcker vi Sjöfarande får inte gåra så
Nj vi får Sällan Sjöra men alltid vid Stä
Sjung men

en Sjöman i svårer för får ofta lida Nod
gå vät om sina kläder och sellan gå
till Kajs. Sjung men

da tänker han på flickan sin om du nu
voro här du skulle mig få värma och torka
minna klär Sjung men

en Sjöman kan får lida ja mer ont än godt
får dricka orent vatten och äta gammal kost
Sjung men

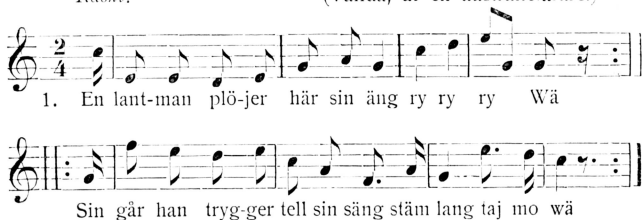
ja dörra lilla vida vi dietla När vi gå
hem i den Engelska Kanalen vi Sjåla bröder
Sjung fallet der ut der räj vid Sjåla bröder

273

(Efter A. O--s manuskript.)

Raskt.

(Vallda, af en australiefarare.)

1. En lant-man plö-ger här sin äng ry ry ry Wä
Sin går han tryg-ger tell sin sång stäm lang taj mo wä
2. Men annat får en Siöman må ry ry ry wä När stor-
men ryter seglen slår Stamlang taj mo wä.
3. När åskan knallar knall på knall ry ry ry wä en
man står klar vid mårsefall stamlang taj mo wä.
4. När som från decket purras ut ry ry ry wä å räjs
räjs refva refva nu stam lang taj mo wä
5. och När vi änteligt refvat har ry ry ry wä en refsup
af vår kapten tar stam lang taj mo wä
6. ock är der en se godt förut ry ry ry wä jag tror
att resan snart tar slut stam lang taj mo wä
7. sin ankrar vi på Stockholms ström ry ry ry wä,
ja då får fleckan igen sin dröm stam lang taj mo wä

8. god dag min sköna hur mår du ry ry ry wä du är
väl Nu en annas brud Stam lang taj mo wä
 9. ja åtta dar sin jag bort rest ry ry ry wä du dig en
annan då hade fest Stam lang taj mo wä
 10. jag åtta bref tell henne skref ry ry ry wä hon dem
i stycken sönder ref Stam lang taj mo wä
 11. dem veklar hon uti sett hår ry ry ry wä och detta
jorde mett hjerta sår Stam lang taj mo wä
 12. och När jag detta veta feck ry ry ry wä mett afskeds
bref till henne geck Stam lang taj mo wä
 13. ja det är Stockholms fleckors lag ry ry ry wä att
bytta om för varje dag Stamlang lang taj mo wä
-

274.

Långsamt.

(Vallda.)

1. Där väk-ser upp en lil - ja allt i den grö - na

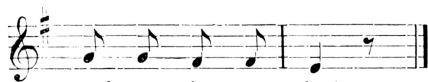
da - len, Så kom-mer där en o - vän och

ryc-ker hän - ne bort. Den o - vän jag al - drig för-

glöm - mer, Han läg - ger mig i graf-ven, i

graf-ven in - nan kort.

2. De rosor och de blader, de gör mig ofta glader,
Ja, när som jag går åt den rosengröna lund.

Kan hända det är mången som förtryter,
Om jag finge äga din sköna ungdom.

3. Kan hända det dig gläder, att mina tårar rinner
Allt uppifrån min ögon och neder på min kind.
Men ett är det mästa, som mig gläder,
Att himmelen för pänningar kan inte blifva din.
4. Men sök ibland de rike, där finner du din like!
Hos fattiga vänner, där mår jag allra bäst.
Men saknar du sedan guds rike,
Hvad gagnar dig stor rikedom, hvaröfver du får sorg?
5. En gång, när jag blir döder och lagder uppå båren,
Ja, då skall du få gråta mitt stoft och mina ben;
En gång på den yttersta dagen,
Ja, då skall du få lönen, som du handlat har mot mig.

275.

Långsamt.

(Vallda, af modern.)

1. En tid jag mig på-min-ner, En tid för älf - va
år, Då jag för för - sta gån-gen Up - på en flic - ka
såg. Hän - nes ö - gon vo - ro bru - na Och
kin - der ro - sen-röd'. Jag vil - le hän-ne ä - ga In-
till min ble - ka död.

2. Hon var väl som en blomma,
Som väl var sprungen ut,
Nyss kommen ut i världen.
Men ack, du store gud!
Till gossar har hon gått
Och många skänker fått;
Men nu så får hon hafva
Den vännen, hon har fått.
3. Jag går om sommarstunden
Uti grön' ängen bort,

Jag kommer på de rummen,
Där dina fötter gått.
Jag är så sorgfull
Allt för den vännens skull,
Jag suckar hjärtans böner:
Ack, himmel, var mig huld!

4. Haf tack, min söta flicka,
För alla trötta fjät,
Som jag för din skull har sprungit!
Men hvem kan båta det?
Jag kan dig aldrig få,
Det kan jag väl förstå;
Ty jag var allt för fattig,
För ringa och för låg.
 5. Haf tack, min söta flicka,
För hvar minut och stund,
Jag hvilat vid ditt hjärta,
Och kysst din söta mun!
Jag hade aldrig trott,
Du skulle mig försmått;
Stor kärlek du bevisat,
Hvar gång jag till dig gått.
 6. Nu har jag länge dansat,
Nu har jag inga sko,
Nu har jag mist min lilla vän,
Nu har jag ingen ro.
Hvem skall nu vara min vän?
Jo, gud i himmelen;
Han har min hjälpare varit,
Han svek mig aldrig än.
-

276.

Ej fort.

(Vallda, af modern.)

1. Ad - jö, far-väl! Vi af - sked ta - ga, Vi

mån - de fo - ga oss ombord. Se vå - ra sven-ska

flag - gor va - ja, Och vin - den blå - ser

upp till nord! Kom, kom i ju - len! Kom, kom gesvindt! Här

blå-ser nu en fog-lig vind, Här blå - ser nu en

fog - lig vind.

2. Är ankart lyft, så hugg an katten!
 Låt några man till brassar gå!
 De andre gör en vink med hatten

At flickan, som på bryggan står;
Jag menar pigor, flickor små,
:,: Som har sin käraste ombord. :,:

3. En trupp, en trupp, en trupp med nöje,
Den bästa man på nocken går.
Där hänger nu stickbultar klara
Såväl i lovart som i lä.
När byen kommer, som vi ser,
:,: Så låt våra märssegel löpa ner! :,:
4. :,: Aj, aj, aj, aj! Hvad är, som knarrar?
Gack jungman ut, gör bramsegel fast! :,:
När det blir bestäldt, kom ned af vant,
:,: Att vi kan få vårt märssegel kant! :,:

277.

Ej fort.

(Vallda, af modern.)

1. Ad - - jö, far - väl, min sö - ta flic - ka, Som
jag be-stän-digt äl - skat har! Din af-skeds-skål, den
vill jag dric-ka, För - in-nan jag i - - från dig far.

2. Jag älskar dig och ingen annan,
Så länge blodet har sitt lopp,
Och lefva skola vi tillsammans,
Till döden skiljer själ och kropp.
3. Nu ser du mig på däcket springa,
Sen ser du mig ej mera här,
Då torde dina ögon rinna,
Hvarpå ditt hjärta vittne bär.
4. Uppå ett haf, som farligt susar,
Där vågar jag mitt unga lif,
Fast böljorna där grufligt brusar
Jag anser dem som tidsfördrif.

5. Men ger du mig ditt ömma hjärta,
Som du har ärft utaf din mor,
Då lindras väl min stora smärta,
Och hoppet fast på dig beror.

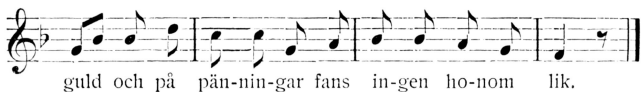
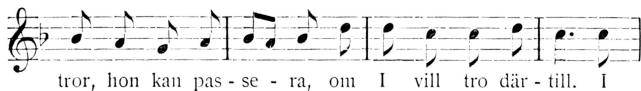
 6. Jag hafver endast dig i minne,
Så länge jag på jorden går;
Du aldrig går utur mitt sinne,
Förrän jag lägges uppå bår.
-

278.

Stralsborgsvisan.

Tämligen raskt.

(Vallda.)

2. Han hade en doter, hon var däjlig, hon var from,
Hon var älskad utaf alla och en sjöman ifrån Lund,
Hon var älskad utaf alla, utaf alla och en hvar,
Så ren och oskyldig deras kärlek han var.
3. En resa till Ostindien den sjöman skulle gå hän,
Han sörjde så svåra allt för sin söta vän.
Hon önskar honom lycka och mång' tusende farväl.
Hon sörjde så svåra allt för sin kära vän.

4. När sjöman var borta och tiden den lopp hän
Så kom där en mäklare till Stralsborg igen,
Han mäkla' och han bad händes fader därom,
Att han skulle få äga hans doter så from.
5. Maria hon gråt och hon vägrade sig:
»Min gud och min härre, du hjälpe nu mig!»
Och när som Maria i dessa sorgetankar gick,
Ett bref ifrån kärasten Maria då fick.
6. »O, älskelig' Maria,» som uti brevet stod,
»Du slute nu att sörja, du adeliga blod!
Vi ligger nu för ankar uti Västerborgens hamn,
Om några dagar hoppas jag få hvila i din famn.»
7. Det gläder händes hjärta och det lättar händes bröst.
Sen går hon ur sin kammare, med glädje och tröst,
Och, fri från allt bekymmer, hon af kammaren utgår,
Men brevet det glömde hon, det låg på händes bord.
8. Ett ärende åt hagen Maria då gick,
Men städse hon brevet i tankarna fick:
»Min gud och min härre, nu fruktar jag för,
Min fader, han står uti min kammaredör!»
9. Och när som hon stod och tänkte så, på stund
Så kom händes fader med brevet i sin hand.
Han talade till händen, som hon en sköka var:
»Tro ej, du får den sjöman, om han var nog så rar!
10. Den sjöman vill jag dräpa och dig har jag gift bort,
Ty här har var't en mäklare, mitt ja, det har han fått.»

»Ja, ni kan gifva bort mej, så mycket som ni vill,
Men aldrig så gifver jag mitt rätta ja därtill.»

11. När skeppet var kommet och sjöman var i land,
Den grymsamme fadren gick neder till sjöstrand.
Han kallade den sjöman i enrum in till sig;
Han tänkte aldrig på, att det gällde hans lif.
12. »O Effel, o Effel! Jag vet, att du är den,
Som har förfört min dotter, och du är hannes vän.»
Då svara' den sjöman: »Jag hanne älskat har,
Men hanne att förföra min tanke aldrig var.»
13. Den grymsamme fadren på tänderna han skar,
Så drog han ut den knifven, som han under rocken bar,
Så rann han den i bröstet på sjöman så god,
Så lät han honom ligga där och simma i sitt blod.
14. Han gångar sig hem till sin doter igen:
»Nu kan du gå till stranden, skall du skåda få din vän,
Nu kan du hålla bröllop med lilla vännen din,
Nu får du blod i bägaren i stället för vin!»
15. Maria gick till stranden för att skåda få sin vän
Och med gråtande ögon hon då beskåda' den.
Hon såg, hur vännen blödde, hon såg, hvar knifven satt;
Så oförmärkt hon tog den och i sitt lif den stack.
16. »Ack, hör I, min fader, den sista bön af mig!
I gör mig den äran, lägg mig vid sjömans lik,
Lägg mig uti hans kista, lägg mig uti hans graf,
Så hvila vi förnöjda allt intill domedag!»

17. När sjömans yngsta broder, han detta veta fick,
Då stämde han den rike till den käjserliga rätt.
Där hjalp ej guld, ej pänningar, han måste dö för svärd,
Den grymsamme faderen, han var ej annat värd.
18. I Stralsborga kyrka de båda fördes hän
Uti en förgyllter kista, som käjsaren gaf dem,
I båda deras armar lades silke så röd,
Att ingen kunde säga, att dessa två var död'.
19. Afsides af den kistan blef satt en kista svart,
Hvari den grymme fadren afsides lades bort,
Med mördarknif i handen till skugga och till ve,
Till ve och till fälle, till fälle och till ve.
20. Ack, hören I, föräldrar, som gud har gifvit barn,
Var ej mot dem så hårda som denne grymme far!
Ty en uppriktig kärlek kan aldrig slocknas ut,
Den varar intill döden och sist blir nämnd hos gud.

279.

Skeppet Albert Wilhelm.

(Melodi som föregående. Täksten från Göteborg.)

1. Från Göteborg vi seglade, vi afsked tog af land,
Med skeppet Albert Vilhelm, vi voro säkston man,
Vi voro alla glada, med raskt och hurtigt mod
Vi lättade vårt ankar allt ifrån Älfsborgs fjord.
2. Vi sträckte våra segel, ty vinden var sydost.
Och när vi kom till Vinga, där lämnade vi vår lots,
Vi ilade på böljan med rask och däjlig fart,
Men när vi kom till Skagern, där ändrade vind sig snart.
3. Då började stormen rasa, och vinden blef sydväst.
Hvad som nu skulle hända, det visste härren bäst,
Ty stormen, den tillväkste med tjocka och med snö,
Vi drefs mot norska kusten, där mången fick sin död.
4. Den resan var ej lycklig, den resan blef ej lång,
Ty mången unger sjöman blef borta på en gång;
Tre veckor var blott gångna, sen vi såg Sverges strand,
En liten stund därefter och den drefs upp på land.
5. Den tjugusjunde januari, på natten klockan tre
Förliste Albert Wilhelm, det måste nu så ske,
Ty ibland brott och bränningar vi kan ej klara land,
Vi trodde lifvet borta, hvarendaste man.

6. Säks man, de fingo hvila i böljorna de blå.
Men tänk hvad sorg och jämmer, det kan I väl förstå!
Kaptenen, han fick dela de unga sjömäns död,
En son, han med sig hade, han ock led samma nöd.

7. Tre af dem hade flickor, som dem så kära var,
De andra tre, de sörjdes af syskon, mor och far.
O, tänk, hvad sorg och jämmer, det skulle blifva där,
När de ej mer få skåda dem, som de haft så kär'!

8. Och visan, hon är diktad utaf en ung sjöman,
Som uppå några plankor blef räddad uppå strand.
Nu får jag tacka herran, för han mig frälst från nöd,
En annan gång kan hända, att böljan blir min död.

280.

Måttligt.

(Vallda, af modern.)

1. Ack, när jag mig på - min-ner och kom-mer i

håg De ord, jag har ta - lat med dig, Så

blir jag så be - ta - gen ut - af ängs - li - git mod, Att

blo-det, det rö - res ut - i mig! I al - la mi - na

dar Mitt nö - je va - rit har, Att jag haf - ver

hun - nit den hug-ne - li - ga tröst, Att du var bå - de

hul - der och kysk.

2. De fagrade liljor, som växer i grön äng,
De pryda den ljufvaste park,
Och alla de små fåglar, som sitter uti trän,
De vittnar, att kärlek är stark,
 Ty göken, han gal
 Om sommaren i dal,
Och alla, de mig känner, så säger de mig så,
Att jag dig aldrig nånstint kan få.
3. Ack, om jag kunde önska, så önskade jag så,
Att ingen måtte blifva så kär
Uti någon flicka, som man ej kan få,
Ty det är ett förteteligt besvär.
 Snart vissar ett strå,
 Snart slites af en trå',
Och flickan, hon blir gifter, och tiden löper å,
Men jag är ensammen ändå.
4. Men tänk du, min lilla, en gång när du står brud,
Hur blodet skall röras uti mig!
Att jag skall se en annan, inte bättre än jag,
Skall stånda vid sidan med dig,
 Att en förnämer brud,
 Som ståndar i sin skrud
Med kronan uppå hufvudet, med pärlor och med band,
Och fästningsringen sättes på din hand.
5. Adjö, lilla vännen, adjö, min lilla ros,
Adjö, bästa flicka uti norden!
Betänk, när du skall svara för hvartendaste ord,
Du fåfängt har talat här på jorden!

Då lär du visst få
Med skammen bestå
För trohet, du har lofvat och viker därifrån.
Adjö, lilla vännen, ändå!

281.

Polska.

(Vallda, af modern.)

1. Där red en rid - da - re ut - i grön äng, Han

ri - der, men han ri - der sak-ta. Där stod en jung-fru och

bäd-da' säng, Så väl han hän-ne mänd' be - trak - ta.

2. Och inte bäddar hon af bolster blå,
Ej håller sidentyg till täcke,
Hon plockar af de bladen små,
Så långt som hannes armar räcker.

3. »Och jag vill gifva dig en pärllekrans
Och krona utaf guldets röda,
Om jag får sofva på jungfruns arm
Och så på desse gröne löfva.»

4. »Och inte säljer jag min ära bort
Allt för så ringa presenter,
Ty jag har redan guldringen fått
Utaf den kungelig' drabanten.»

282.

Kråkvisan.

Variant till 93, 162 och 192.

Raskt.

(Sandarne, Hälsingland.)

1. Bon - den, han kör - - de i tim - mer - skog,

Tre - le - la - - le, i tim - mer - skog! Där

fick han hö - ra, hu - ru krå - kan gol, Tre - le - la -

le, hu - ru krå - kan gol!

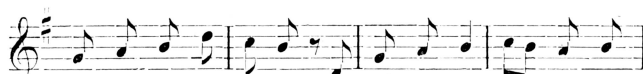
2. Bonden, han spände sin båga till knä,
Han sköt denna kråka i det lägsta trä.
3. Den kråka var nyttig till mången god ting,
Af gumpen fick skomakaren en tummaring.
4. Af tarmarna gjorde de tömmar och rep,
Af skroftet så gjorde de ett gångande skepp.

5. Af vingarna gjorde de segel och mast,
Af rompen så gjorde de en sopekvast.
6. Af dunen gjorde de bolstrarna fäm,
Förutan den kudden, han slits nog än.
7. Af huden så gjorde de tolf par skor,
Förutan de tofflor, de skänkte klockarmor.
8. Köttet, det salta' de i tunnor och kar,
Förutom de slemser, de slängde åt far.
9. Af nacken så gjorde de en kyrkeknapp,
Af näbbet så gjorde de en tunnetapp.
10. Af strupen så gjorde de en blåsande lur,
Trelelale, en blåsande lur!
Han hördes ifrån Öster- och till Västergyllen ut,
Trelelale, till Västergyllen ut!

283.

Raskt. (Af en sjöman från Hanhals församl. i Halland.)

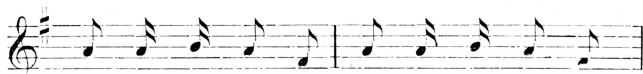
1. Bon - den sad - lar sin gån - ga - re grå Och

red sig ned till tor-gen. Där fick han se, hvar pi-gan

satt Och sål - de bröd ur kor - gen. »För

hopp!» sa - de han, »Hopp sul - le de - rutt!» sa'n,

»Sul - le de - rutt!» sa'n, »Sul - le - de - räj! Hopp,

sud-de-lud-de rud-de-lud-de rud-de-lud-de rud-de-lud-de

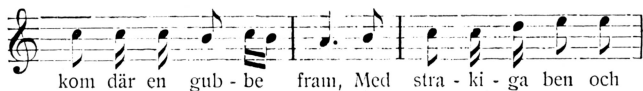
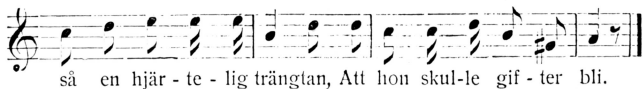
rud-de-lud-de rud-de-lud-de !äj!»

2. »Hör du, piga, har du lust
I detta år hos mig tjäna?
Du skall få den största lön,
Du nånstin kan begära.»
3. »Du skall ge mej en broketer ko,
Och den skall heta Brunbroka.
Det ena hornet skall hänga på sned,
Det andra skall hänga och sloka.
4. Du skall ge mej sju tunnor korn,
För hvarje gång du kastar,
Du skall ge mej tre siller på fat,
För hvarje gång jag fastar.
5. Du skall ge mej en skära ny,
Med fyra och tjugo gullringar,
Hvar gång, som jag åt ängen går,
Skall hon för mig dansa och springa.»
6. Gubben, han blef rasande
Och slog sin hatt i gatan.
»Och skam måtte nu den pigan ha
Att hänne föda och kläda.
För hopp!» sade han,
»Hopp, sulle derutt!» sa'n,
»Sulle derutt!» sa'n
»Sulle deräj!
Hopp, suddeludde ruddeludde ruddeludde
ruddeludde ruddeludde ruddeludde läj!»

284.

Sakta.

(Vallda, af fadern)

3. »Gud vet, hvad far min tänkte,
Som gaf den gubben ja och ja!

Och jag, min arma fjolla,
Jag tror, jag var förtrollad,
Som ville den gubben ha.

4. Jag tog honom för hans pengar
Och för hans korta lif och lif,
Jag tänkte, det skulle ta en ända,
För hi och ho, en ända!
Men det slog slint om slänta
I ett och tjuge år.
 5. Den gubben, han ligger vid min sida,
Lik en förruttnader stock och stock;
Han hostar och han harkar,
Han spottar och han sparkar,
Oroar så min kropp.
 6. Jag önskar, den gubben var döder
Och lagder uppå bål och bål,
Med en citron i näfven,
Ett skålpund krut i stäfven,
Och jag fick fyra på.
-

285.

Mättligt.

(Vallda.)

1. Där bod-de en flic-ka så högt upp i land, Till
hän - ne så fri - a - de mån-gen bra man, Li - ka
ri - - ker han var väl - kom - men än - - då.

2. Till hånne så friade båd' klockare och präst,
Till hånne så friade en tiggare däreft.
3. De adelsmän, de red sig igenom ett le,
Där mötte de sig en tiggare.
4. De skänkte den tiggaren båd' sadel och häst,
Att han skulle rida till kungens gård däreft.
5. Men tiggaren, han stod la och grunda' sig om,
Hur han skulle skryta af sin rikedom.
6. »Och väl hafver jag ett slott utaf bly.
Och lyster sköna jungfrun spatsera däruti?

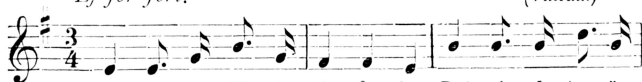
7. Och väl hafver jag en storer gård,
Med tolfhundra kor och niohundra får.
8. Och väl hafver jag ett par blackiga hästar.
Och lyster sköna jungfrun få rida den bästa?»
9. Den tiggaren, han gånger sig åt rosanlund.
»Och lyster sköna jungfrun spatsera här en stund?»
10. Den jungfrun, hon plockar sina bundtlar ihop,
Hon skulle då resa med den tiggaren sin kos.
11. »Och hvar hafver du ditt slott utaf bly?
Du lofte, jag skulle få spatsera däruti.»
12. »Och aldrig så hade jag nå't slott utaf bly
Och aldrig så slet jag nå'n skjorta, som var ny.»
13. »Hvar hafver du dina blackiga hästar?
Du lofte, jag skulle få rida den bästa.»
14. »Aldrig så hade jag nå' blackiga hästar,
Men väl har jag slitit etthundra par käppar.»
15. »Hvar hafver du din store gård,
Med tolfhundra koer och niohundra får?»
16. »Aldrig så hade jag nå'n storer gård,
Men väl har jag haft ett par skabbeta lår.»

17. Den tiggaren, han lyfter på paruken sin:
»Och lyster sköna jungfrun se skurfvelufvan min?»
 18. »A, tvi vule dej, din skamfule hund,
För alla de gånger, du har kysst min mund!»
 19. »Tvi vule dej, ditt gamla fä,
För alla de gånger, du har hvilat i mitt knä!»
 20. Den jungfrun, hon reste till sin faders gård,
Där lefde hon ogift i fämton år.
 21. Den jungfrun, hon gångar sig i höganloftssal,
Förbanna' alla tiggare, i världen var.
 22. Den jungfrun, hon tvådde sina händer uti mjölk,
Hon bad, hon skulle få en friare som folk,
Lika riker han var välkommen ändå.
-

286.

Ej för fort.

(Vallda.)

1. Jag vet en flic - ka i vår by, Det, ska I tro, är

doc - ke - ty; För hon vil - le gär - na gif - ta sej, Men

fa - de - rens lof, det ha - de hon ej.

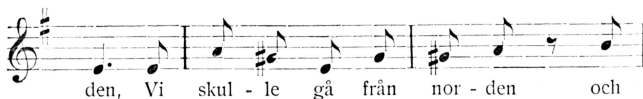
2. Flickan spatsera' vägen fram,
Där mötte hon sin kära fästeman:
»Det var nu väl, jag träffa' dig här
Och så för det, du ensamnen är.»
3. »Hvar ska vi gå och sätta oss ner,
Med' vi får talas vid?»
»Jo, vi ska gå i kammaren in,
Där ska du få kaffe och öl och brännevin.»
4. »Men nu är det dager i hvar vrå
Och nu är det tid att knalla sig å.
Nu ska du väl skjutsa mig hem,
Sen du hafver vattnat fölungen din.»

5. Han tog den flickan uppå sin bak,
Red gjorde de i fullan traf,
Grinder och led de kastade ned,
Och allt detta fick Rompabåtsman se.
 6. När flickan kom på faderens gård,
Ute på gården faderen står:
»Du ska få pisk och du ska få rapp.
Hvar hafver du var't den långa natt?»
 7. »Kära ni, min gamle far,
Jag tänkte, att ni bättre var.
Ge mej inte pisk och ge mej inte rapp,
För jag hafver intet sällskap haft!»
 8. »Tänker du, att jag sätter dej,
Du, som så beständigt ljuger för mej?
Du ljuger för mej båd' nätter och dar,
Och sådant får din gamle far.»
-

287.

(Sjömannen Börje Andersson från Torpa i Fjärås församl. i Halland har diktat visan.)

Måttligt.

2. Med förlig vind vi seglar allt öfver Nordsjöns borg,
Neptunus på böljans spegel med framfart utan sorg.
Då tänkte jag, det blir besvär,
Atminstone vi refva lär.
Vi lodade och bunn fick vi,
Den djupa rännan finner vi.

3. Det var en tisdagsafton, jag mins det mycket grant,
Då vakten var utsatter, babords förfångning fått.
Då börja' de att skrika ut:
»Vi har en seglare förut!»
»Stött så, stött så!» skrek timmerman,
»Annars kommer hon på oss, den fan.»
4. Hon kommer tvärt för stäfvén, tog af vår klyfvarbom.
Sen ropade han som en jäkel: »Skepp hoj, war kom
ju from?»
;,: Vi svarade: »En bof äst du!»
Han svara' då: »War ju fing nu?» ;,:

.
5. Svensken tänkte florera och komma klar med hast,
Men Engelsman ville probra, om Svensken stod ett kast.
Han kom och tog vår kryssmast bort,
Neptunus mister då sin fart.
Vår fockmast splindrades och sprang,
Vår klyfvarbom gick öfver lang.
6. Vår stormast stod och jumpa', tog kajutekappen af,
Och gubben kom på däckét, skulle se, hvad som det var.
Så kappen öfver gubben for.
Så låg han raklång där och svor:
»Jag, arma man, har fått stort men,
Nu har jag krossat mina ben!»
7. I stället för att kryssa, så fick vi en god vind
Och åtta dar därefter kom vi till Portsmouth in.
Där gjorde vi vårt haveri,

Vårt skepp ifrån all skada fri,
Ty Engelsman betala får,
Hvad skadadt och skamfiladt var.

8. En månadsdag därefter vi åter gå på kryss.
Se, flickorna på stranden med handen ger en kyss!
.: Ja, sorgsna, sorgsna ser de ut,
Ty deras vänskap, den är slut. .:

288.

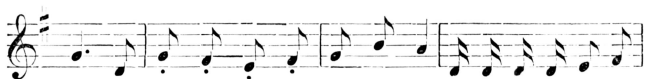
Halevisa.

Markeradt.

(Allmän till sjös.)

1. En sjö-man seg-lar jor-den rundt, Kä-re ve-re vitt, bom

bom! Hans hemkomst är en gläd-je-stund, Kä-re ve-re vitt bom,

hur - ra så! Vik - to - ri - a, vik - to - ri - a!

Kä - re ve-re vitt bom, hur - ra så! Vik - to - ri - a, vik-

to - ri - - a! Kä - re ve - re vitt, bom bom!

2. Hvem älskar ej en ung sjöman?
Han rusar jämt i faran fram.
3. Såväl i mödan som i strid,
I flickans famn han hvilar sig.

4. En skräddare är en daglig gäst,
Käre vere vitt, bom, bom!
Han fordrar mej för byksor och väst.
Käre vere vitt bom, hurra så!
Viktoria, viktoria!
Käre vere vitt bom, hurra så!
Viktoria, viktoria!
Käre vere vitt, bom bom!
-

289.

Variant till 105 och 209.

(Täksten efter A. O— s eget manuskript.)

Liffligt. (Allmän till sjös.)

1. En jä - ga - re geck att ja - ga en jä - ga - re geck att
ja - - ga ut - i en skog så grön ja ja ut-
i en skog så grön haj li - jo haj la haj li - jo haj
la vi seg - la och vi ro

2. der mötte han på vägen
en pige som var Skön,
ja ja

3. vart hen vart hen Skön pige
vart hen du Stolta mö ja ja

4. jag skall gå hem till min fader
han bor i Skogen grön ja ja
5. kom låt os troskap låfva
att jag får äga dig ja ja
6. det kan jag inte göra
en annan har mitt hjerta
jag honom sviker ej Näj Näj
7. den jägaren tog af Sig ringen
en ring af gult Så röd ja ja
8. tag den tag den Skön pige
tag den du Stolta mö ja ja
9. beholt man Sjelf Sin gåfva
jag den mot tager ej Nej Nej
haj lio haj la
haj lio haj la
vi segla och vi ro

290.

Måttligt.

(Vallda.)

1. Ack, hör du, lil - le E - rik, hur il - la har du

gjort, E - me - dan du är fängs - lad till hand och så till

fot, Till hand och så till fot?

2. Jo, jag hafver brutit mot kungen och min ed,
Jag rymde ifrån gardet till Österdalarne,
Till Österdalarne.
3. Och när jag kom till Nyebro, där träffa' jag min bror.
Vi bägge hade ärende, till Edsvalla vi for,
Till Edsvalla vi for.
4. Och när vi kom till Edsvalla, det var allt om en kväll,
Och många rara möbler behagade oss väl,
Behagade oss väl.
5. Vi bröto sen ett fönster upp och därpå gick vi in,
Där fick vi stäla pängar och lite brännevin
Och äfven en gullring.

6. Jag stal en häst i Karlstad, till färgen var han röd,
Och när jag kom till Molkom, så var han nära död,
Ty han åt inte bröd.
 7. Och när jag kom till Brattefors, jag åter stal en häst;
Och när jag kom på vägen, så red jag som en best,
Det tyckte jag var bäst.
 8. Stor-Erik i Ulle, han bjöd mig på en sup,
Och när jag kom i stugan, slapp jag alls inte ut,
Ej håller fick nå'n sup.
 9. Jag gick uppå golfvet, fundera' däruppå,
Så spände jag till dörren, så låsen gick ifrå,
Så låsen gick ifrå.
 10. Och länsman i Onsjö, han ställde till ett skall,
Jag började att undra, om han skulle gå vall,
Om han skulle gå vall.
 11. Min bror, han bor på Högen, han står sig ganska väl,
Han bjuder till att gömma så mycket, som jag stäl,
Så mycket som jag stäl.
 12. Min mor, hon bor på Högen, hon har en liten krog;
Jag satt i hennes källare och lappa' mina skor,
Medan länsmannen for.
 13. Och alla Ulle drängar, de voro tjugofäm,
Och piskat har jag alla så när som enda en,
Så när som enda en.
-

291.

(Melodi som föregående.)

(Vallda.)

1. En visa jag vill sjunga, som tar sin början så,
Allt om tre vackra flickor, som till Necke skulle gå,
Som till Necke skulle gå.
2. Och när som de kommo till prästabroa fram,
Där kom då Necke springande, liksom han varit gal'n,
Liksom han varit gal'n.
3. De blefvo då inbjudna i Neckes hytta in,
Där vanka' lite kaffe och lite brännevin,
Och Anna en gullring.
4. Och Necke börja' spela uppå sin basfiol,
Och Anna sprang i sänga med båd' strumpor och skor,
Med båd' strumpor och skor.
5. Och Necke, han tycker sig vara Norby vrensk,
Så går han sig åt Torås, stäl en fioletprins,
Stäl en fioletprins.
6. Och Necke, han tycker sig vara allra bäst,
Så går han sig åt Backa, skär knappar ur en väst,
Skär knappar ur en väst.

7. Och Pruntan, hon spatserade, den långa fredagsnatt,
Hon träffar Adolf Pettersson och springer honom fatt
Och springer honom fatt.
 8. »Och hör du, Adolf Pettersson, hvad jag dig säga vill!
Mitt hjärta jag dig gifver. Vill du mig höra till,
Vill du mig höra till?»
 9. »Ack nej, min lilla Prunta, jag vill dig inte ha
Allt för de raske gossarna, som går i Norby sta',
Som går i Norby sta'.
 10. Ty ville de dig hafva, så kom du inte hit.
Ack nej, du lilla Prunta, du passar ej för mig,
Du passar ej för mig.»
 11. Hönor och kycklingar, de går och hackar korn,
Och Necke står och tullar i stora värahorn,
I stora värahorn.
-

292.

Måttligt.

(Vallda, af modern.)

1. Den för - ste ju - le - dag, Som min mo - der mig

gaf, Gaf hon mig En skön jung - fru i min famn. Den

ta - ger jag men in - gen ann'.

2. Den andre juledag,
 Som min moder mig gaf,
 Gaf hon mig
 Två fiskar i min dam,
 En skön jungfru i min famn.
 Den tager jag men ingen ann'.

3. Den tredje juledag,
 Tre spann korn på min lo

4. Den fjärde juledag,
 Fyra redeliga svin,

5. Den fämte juledag,
— — — — —
Fäm får,
— — — — —
6. Den sjätte juledag,
— — — — —
Säks lå,
— — — — —
7. Den sjunde juledag,
— — — — —
Sju gås,
— — — — —
8. Den åttonde juledag,
— — — — —
Åtta fålar grå,
Med gullsadlarna på,
— — — — —
9. Den nionde juledag,
— — — — —
Nio sor,
Nio grisar i hvar so,
— — — — —
10. Den tionde juledag,
— — — — —
Tio kor,
Tio kalvvar i hvar ko,
— — — — —

11. Den älfte juledag,

— — — — —
Ällefva socknar,
Ällefva byar i hvar socken,
Ällefva stugor i hvar by,
Ällefva sängar i hvar stuga,
Ällefva käringar i hvar säng,
Ällefva gubbar vid hvar käring,
Ällefva skinnpälsar på hvar gubbe,
Ällefva hår uppå hvar skinnpäls,
Ällefva lus uppå hvart hår,
Ällefva gnetter på hvar lus,
— — — — —

12. Den tolfte juledag,

Som min moder mig gaf,
Gaf hon mig
Tolf kyrkor,
Tolf altare i hvar kyrka,
Tolf präster vid hvart altare,
Ällefva socknar,
Ällefva byar i hvar socken,
Ällefva stugor i hvar by
Ällefva sängar i hvar stuga,
Ällefva käringar i hvar säng,
Ällefva gubbar vid hvar käring,
Ällefva skinnpälsar på hvar gubbe,
Ällefva hår uppå hvar skinnpäls,
Ällefva lus uppå hvart hår,
Ällefva gnetter på hvar lus,
Tio kor,
Tio kalfvar i hvar ko,
Nio sor,

Nio grisar i hvar so,
Åtta fålar grå,
Med gullsadlarna på,
Sju gås,
Säks lår,
Fäm får,
Fyra redeliga svin,
Tre spann korn på min lo,
Två fiskar i min dam,
En skön jungfru i min famn.
Den tager jag men ingen ann'.

293.

Iturtigt.

(Hammerfest, Norge.)

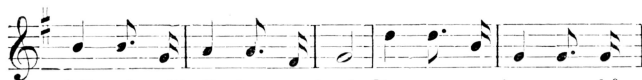
1. Nu vill jag skrif - va och pän - nan min gri - pa,

Dik - ta en vi - sa, det bä - sta jag kan, Sjun - ga om

Stri - len, hans båt och hans kät - par, Sjun - ga om mitt

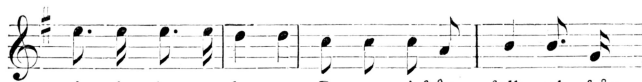
folk och mitt fä - der - nes - land, Sjun - ga om dem, som från

lan - det bort - dra - ger, Dem, som a - - me - ri - ka -

fe - be - ren plå - gar, Så - som de tu - sen - de -

vis i des - sa da - gar Re - ser i - från folk och från

fä - der - nes - land.

294.

Ljfligt.

(Chikago, af en göteborgare.)

1. En sång och en häls - ning till dig jag vill

sän - da. O flic-ka, jag håll-er dig så in - ner - ligt

kär! Jag vill ock till dig nu en er - in - ring gif-va, När

du in - te läng - re min kä - re - sta är. Men du

må in - te tro, Jag har tap - pat mitt mod, Fast

du har mig för - ak - tat och hållt dig för god.

2. Nej, du må inte tänka, att jag för dig sörjer,
 Fast du har belönat mitt troskap med svek.
 När kunde du röja, när kunde du spörja,
 Att jag gick i sorg och bekymmer för dig?

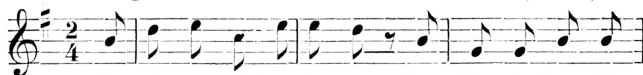
Nej, det må du ej,
Jag tager mig när,
Att älska en vän, som så otrogen är.

3. Ty världen står öppen, hvarhålst jag mig vänder,
Hvarhålst jag framilar på vandringens stig.
Sen flyr jag tillbaka och tar mig en annan,
Som trogen mig blifver och sviker ej mig.
Kanske att den tid
Skall komma till dig,
Då du får uttömma, hvad du har skänkt åt mig.
4. Men, om du skull' upplefva de dagar och stunder,
De timmar och stunder, du skänkte åt mig,
Så tänk på de hånfulla dagar tillbaka,
Tänk, att de var komna för falskhet hos dig!
Men kärlekens trång
Hafver lättat min gång,
Och vägen förkortas i fåglarnas sång.
5. Men all min förnöjelse var och förblifver,
Då jag kunde se och få tala med dig
Och dig uti kärlekens glädje omfamna.
Så hårdt, som den kärleken brunnit för mig!
Det var all min lust,
Min glädje och tröst,
Då jag kunde trycka dig intill mitt bröst.

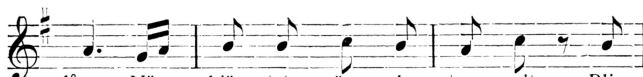
295.

Måttligt.

(Vallda.)

1. En vi - sa vill jag sjun - ga, Kan - hän - da hon blir

lång. När hjär - tat är be - tun - gadt, Blir

det en sva - ne - sång.

2. Mitt mål vill bli företaget,
När som jag sjunga vill.
Ack, låge jag i grafven
Och var ej mera till!
3. Ty jag som många andra
En maka tänkte få,
Som uti sorg och vända
Mitt nöje vara må.
4. Men jag ej lärt att känna,
Att kvinnors list är stor,
Som jag nu har fått spörja
Långt mer, än någon tror.

5. En flicka, som var vacker
Samt däjelig och glad,
Hon har ock vackra kläder
Och står sig ganska bra,

 6. Hon föll uti mitt tycke.
Jag älskade hñne så,
Jag ville våga lifvet,
Om jag kunde hñne få.
-

296.

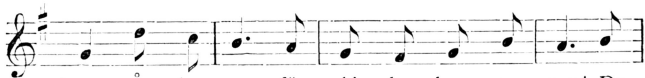
Hale visa.

Muntert.

(Till sjös.)

1. Rid - da - ren och jungfrun, de möt - tes åt på

bron, Å hur - ra för ki - le - bus - sa runn! De

lof - va - de hvar - an - dra sin är - a och sin tro. Sjung

fal - le ral - le räj, fal - le ral - le ral - le räj!

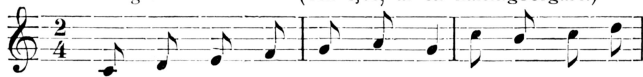
2. Så stod där en fantegutt och lydde däruppå:
I afton skall riddaren till jungfrun gå.
3. Och riddaren red, och fantegutten sprang
Och fantegutten hant lite fortare fram.
4. Och fantegutten klappar med fingerhandsken sin:
»Stå upp, sköna jungfru, släpp riddaren in!»
5. Och jungfrun kommer ut i silkesärken sin,
Så öppnar hon på dörren, släppte fantegutten in,

6. Jungfrun drager fram en förgyllande stol,
Sen drog hon af honom både strumpor och skor.
7. Och jungfrun bäddar upp en förgyllande säng:
»Och där skall du ligga, du riddaresvän!»
8. Och jungfrun gick i sängen med silkesärken sin,
Och fantegutten efter med fillerocken sin.
9. Och när han hade legat där, till klockan, den var två:
»Nu får jag upp och krypa och knaska och gå.»
10. »Och är du en riddare, som kom hit i går,
Så skall du ej gå förr än ljusan dag.»
11. »Jag är väl ingen riddare, fast jungfrun tycker så,
Jag är en fattig fantegutt, som kom hit i går.»
12. »Är du en fattig fantegutt, som kom hit i går,
Så skall du aldrig komma med lifvet härifrån.»
13. Och fantegutten ut genom fönstret sprang,
Den förgyllande knifven efter honom ut slang.
14. Jungfrun stod i fönstret, hon skratta' och hon log:
»Och har du min ära, så har jag dina sko.»
15. »Ja, nog kan jag få mej ett par pinnalappasko,
Å hurra för kilebussa runn!
Men aldrig så får du din ära så god.»
Sjungen fälle ralle räj, fälle ralle ralle räj!

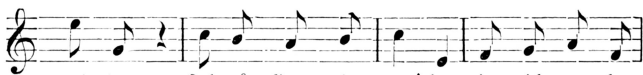
297.

Måttligt.

(Till sjös, af en hälsingborgare.)

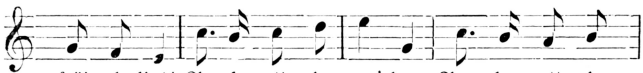
1. Brö - der, vi ha långt att gå öf - ver sal - ta

vat - ten, Och så fins A - mer'-ka in - vid an - dra

stran-den. In - te är det mö - je - ligt? Ack jo, det är så

fröj - de-ligt! Ska-da, att A - mer'-ka, Ska - da, att A-

mer' - ka Lig - ga skall så långt i - från.

2. Träden, som på marken stå,
Söta är som socker,
Landet är af flickor fullt,
Däjeliga dockor.

3. Önskar man sig en af dem,
Får man straks en fyra fäm,

Ut' på mark och ängar
Växer engelska pängar.

4. Höns och änder rägnar ner,
Stekta jäss och ännu fler
Flyga in på bordet,
Med knif och gaffel i låret.

5. Solen, den går aldrig ned,
Släkt uti hvar män'ska.
Här är munterhet och sång,
Källare full champanje.
Inte är det möjligt?
Ack jo, det är så fröjdeligt!
Skada att Amer'ka,
Skada att Amer'ka
Ligga skall så långt ifrån.

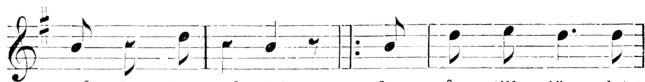
298.

Ej långsamt.

(Chicago.)

1. Ad - jö, far - väl, mitt un - ga vif! Men flic - ka, du

må in - te grå - ta! Jag går till sjös, det

är mitt lif, Det är min lust, min fröjd och gläd-je,

är min lust, min fröjd och gläd - je.

2. Ja, du må hafva böljan kär,
 Den bringar oss så fjärr och när,
 Den bringar mig tillbaka här.
 Men flicka du må inte gråta!»

3. Han tager hänne i sin famn:
 »Adjö, farväl, min söta flicka!
 Jag kommer snart till dej igen,
 Dig åter kyss på mun att trycka.»

299.

Långsamt.

(Vallda.)

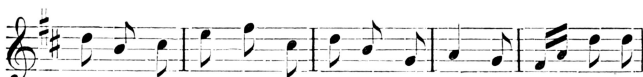
1. Här är ann - dag jul i år, Hålt dig väl
fast, få - lan min! In-gen da-ger sy - nes än, För
stjär-nor-na, de blän-ker.

2. Här fins ingen krampa, ej håller någon ring,
Med vi binder fålan, när vi stiger in.
3. Och fins här någon flicka fin,
Som låser opp sitt äplaskrin?
4. Till nästa år, när vi kommer igen,
Hålt dej väl fast, fålan min!
Så gråter väl barnen i ungsmors säng.
För ingen dager synes än,
För stjärnorna, de blänker.

300.

Ej för fort.

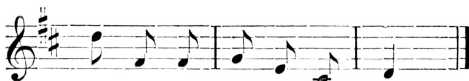
1. Jag fat - tar min pän - na och det med en hast, Att

teck-na de tan-kar, i hjär-tat står fast, Som of - ta be-

svä - rat mitt sin - ne och mod. En gång, ön-skar

jag, att den sa - ken var god.

2. Jag kan ej beskrifva de tankar, jag bär,
Mitt blod sig förändrar, hvar gång som jag ser
En flicka, förärad med dygd och behag,
Jag önskar att blifva dess maka hvar dag.
3. Den flickan jag älskar och tänker uppå,
Hon liknas vid Venus på himmelen blå,
I dygder och skönhet som dagen så klar,
Jag önskar, att vi finge blifva ett par.

4. Ett bref har jag skrivit till flickan så kär,
Men gud är mitt vittne, att jag ej fick här
Den glädjen för brefvet, jag tänkte att få,
Ty hon vill detsamma alldeles försmå.
5. De orden, de passar väl icke för mig,
Men blott för att låta den flickan för sig
Få veta, att visan för hänne är gjord,
Det skönaste blomster, som fans i vår nord.
6. Nog finnes här flickor i tusendetal,
Men den, som jag älskar och hafver i val,
Kan jag ej förglömma, förrän jag blir död.
Ack, gif mig den vännen, du himmelske gud!
7. Nog vet jag, att jag är för ringa till den,
Som jag här i världen har utvalt till vän;
Men kärleken gifver mig alls ingen ro,
Förr än jag med hänne i sällhet får bo.
8. Om guld och de grönaste skogar jag fick
För hänne, i byte jag aldrig ingick;
Ty hon är mig kärast på denna här jord,
Dess make för mig finnes ej i vår nord.
9. Om nöden det fordrade, gärna jag går
För dig nu i döden, om också i år,
Blott jag dig fick möta i himmelens sal
Och sedan få glädjas i tusendetal.

10. Ett Eden på jorden det blifver förvisst
Att älska en vän, som är utan all list,
I tro och i kärlek är god mot sin vän,
Hon får visst detsamma af honom igen.
 11. Den, visan har skrifvit, jag säger försann,
Han samlar sitt bröd uppå vatten och land,
I Halland, det norra, han barnfödder är,
I Gällinge socken, som jag minnes väl.
 12. Jag slutar min visa och tecknar mitt namn,
Nils Petter jag heter, af ringaste stånd,
Men nöjd med den lotten, försynen mig gaf,
Ty allting, det tager ett slut vid vår graf.
-

301.

(Melodi som föregående.)

(På Östersjön.)

1. År artonhundrafemtioni,
Den tionde augusti utmönstrade vi
Med svenska fregatten Eureni, som då
Till staden Marselle var färdig att gå.
2. Riggen, han sattes, provianten togs in,
Uti några dagar vi vänta' på vind;
När vinden, han kom, se, då var han god,
Nu ilar Eureni och det med friskt mod.
3. Med denna last vi då gingo åstad,
Ty hvar och en af oss som fågeln var glad.
När vi hade seglat i dagarna tre,
På Köpenhamnsreddan vi då ankrade.
4. Kursen, han sattes åt Kanalen så rätt,
Ty natten var ljuser och vädret var natt.
I Spanska sjön kom vi, där vågen gick hög,
Men skeppet som fågeln igenom den flög.
5. Gibraltar passeras med gynnande vind.
Men vid Spanska kusten då blås han som hin.
Men vågen vi plöjde och gick den emot,
Och det med beständiga stormvindar stod.
6. Ett häftigt stormväder upprestes med hast,
Så klyfverbom vår uti två stycken brast.

På stycken af dem vi dock fingo fatt,
Fast det var oss svårt i den kolsvarta natt.

7. Åskan, hon dundrar, och bliksten går klar,
Och kolsvarta molnen, som öfver oss far,
De visar oss väl, att öfver oss bor
Ett väsen, hvars vishet och styrka är stor.
8. Landtmannen, som sitter på landet i ro
I sorgfria hemmet, han kan inte tro —
För alla de faror och stora besvär,
Vi sjömän på brusande böljorna bär.
9. Men detta oaktadt tro inte, att han
Sin lott vill utbyta mot någon landtman;
Ty först och främst älskar han böljorna blå
Och därefter den flickan, han älskar att få.
10. Hösten tillstundar, och natten blef kall.
Helt tidigt en morgon vårt ankare fall
Vid staden Marselle, och folk var vi nog,
Förtöjning på kajen vi genast då tog.
11. Vår trälast utlossas, och barlast tas in,
Uti några dagar vi vänta på vind.
Ut vi då gingo med lotsen ombord
Och segel vi satte, en man tar sitt ror.
12. Tillbaka vi gingo åt Gibraltar igen,
Och kursen blef satt åt oceanen hän.
När vi hade seglat i månader två,
Brasiliens länder i sikte vi få.

13. Till staden Bahia vi då kommo fram,
Där är en så stor och så utmärkt hamn,
Allhelgonaviken så är hännens namn
Och svarta gallionen hon tar i sin famn.
 14. Fruktträden, de blommor, och ängen står grön,
Och sommaren var där i sin fågring så skön,
Af alla de frukter, där voro, min sann,
Och däraf, vi köpte, hvarendaste man.
 15. En gäst, som hos oss ej så välkommen var,
Oss börja' besöka båd' nätter och dar,
En smittosam sjukdom, som sopar så jämnt,
Att inte en endaste man kund' bli glömd.
 16. Men svårt var för oss, att vi miste två man,
Som fingo sin graf i Brasiliens land,
Förut en jungman, vår konstapel också
Föräldrar och syskon ej mer skåda få.
 17. Vårt befäl vi berömmar i högaste grad,
Att inte det bättre går ut ifrån vår stad,
Ty doktor vi fingo och skötsel så god,
Att vi fingo krafter och vi fingo mod.
 18. Nu är vi hemkomna, fast resan var lång,
Nu är vi förnöjda, med flickor på fång,
Kom gossar och sjungen med toner och klang,
Ty flickorna lyssna att höra vår sång!
-

302.

(Melodi som föregående.)

1. En visa jag skrifver af kärleken stor,
Som jag har erfarit i min' ungdomsår.
Den sådant påtänker, hon säkert undfår
Ett styng uti hjärtat, som aldrig bortgår.
2. Du hade mig lofvat med hjärta och mund
Att mig aldrig svika uti någon stund,
Därföre så trodde jag dig på din' ord,
Men du hade annat i sinne och håg.
3. Nu ser jag, din' tankar, de är inte så,
Som du mig tillförne har svarat uppå,
Nu ser jag, du hafver en annan utvalt,
Den du nu älskar i världen för allt.
4. Men skall det så vara, du har mig bortglömt,
Fast jag denna tiden har suckat så ömt,
Därföre tillbaka jag önska mig vill,
All lycka för motgång jag gifva dig vill.
5. Jag kan ej mer göra i världen här,
Än sucka till härran för vännen så kär.
Fast du mig belönar med tårar och sorg,
Jag likväl dig önskar all glädje och godt.

303.

(Melodi som föregående.)

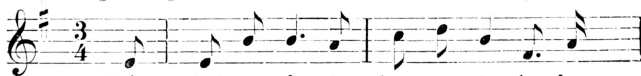
(Vallda, af modern.)

1. Om det skulle vara någon, som afråder dig,
Du gör emot min vilja, om du öfvergifver mig,
Du gör det, dig ångrar, tro säkert därpå,
Om du låter andra om hjärtat få rå.
2. Ty herran, han är väl en domare så stor,
Han dömer oss alla, som världen bebor.
Mins väl af den eden, du mig svurit har,
Tänk efter, att din själ, hon står i dödligt ansvar!
3. Du har intet annat att hata mig för,
Än rikedom och medel har jag intet af,
Men herran kan hjälpa en fattig så väl
Som trots någon riker, jag lefver helt säll.
4. Är jag af min fattigdom allas förakt?
Står du vid det löftet, som du mig har sagt?
När jag i min ungdom med äran går fram,
Har jag af min fattigdom alls ingen skam.

304.

Något långsamt.

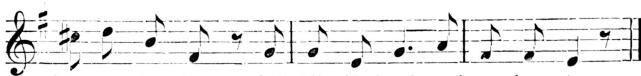
(Vallda.)

1. Från haf - vet åt den lug - na stranden Jag

skå - dar dig, en läng - tad vän. Jag vil - le ut åt

fjär - ran lan - den Och bli för - hyrd med en kap - ten.

2. Med härdadt mod och redligt hjärta,
Med min kamrat och med min vän
Jag delar gärna sorg och smärta,
Och så gör hvarje sjöman än.
3. O landtman du, som hemma vandrar,
Sky för Neptunus' våld och hot!
Ja, den, som alltid tiden klandrar
Och bär emot oss sjömän knot.
4. Du skulle se, när vågen svallar
Och skyhögt stänkes böljans skum,
Själ'f styrman: »Rejs till refning!» kallar,
Af skräck och fasa blef du stum.

5. När seglen slits och stormen tjuger
Och döden hotar hvar minut,
En suck vi upp till höjden gjuter,
Sen äntrar vi på nocken ut.
6. Än höjs man upp mot svarta skyar,
Än sänkes man till afgrund ner,
Blott åskans knall med ragn och byar,
Allt detta vi blott hör och ser.
7. Med ror i lä! En störtsjö hotar
Vårt unga lif med död och kval,
Ett ögonblick oss hafvet slutar
Uti sin öppna, kalla graf.
8. Men hafvet tystnar, vågen lugnas,
Och stilla lugn på hafvet rår,
Med liten hvila vi då hugnas
Och glad' och muntra vi uppstår.
9. Kapten på halfdäck på oss kallar:
»Gör seglen loss och allting klart!»
Ren salta sjön för bogen svallar,
Och gladt vi segla med en fart.
10. Nu vänds vår stäf mot kalla norden,
Och hemåt sträfva vi med fröjd,
Ty kärast är den norra jorden,
Där släkt och vänner lefver nöjd.

11. Där skola vi vårt skepp förtöja
Uti en lugn och stilla hamn
Och öfver hela vintern dröja
Uti en älskad flickas famn.
-

305.

Lifligt.

(Göteborg)

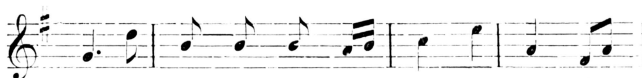
1. Kom, gos - sar, så skall ni få hö - ra En

li - ten trall bå - de gam-mal och skral! En

re - sa, den jag vill om - rö-ra, Som jag haf-ver gjort med kapten

Kahl, Som skep - pet Si - ska fö - rer, Aj, aj,

fö - rer! Och Gö - te-borgs stad det till - hö - rer, Ny-

kopp-radt och starkt som en hval.

- 2 Och jag fick den äran att blifva
Antagen ombord i det ståtliga skepp.
Till segels vi då skulle drifva,
Men satan så krångligt det gick.

Vi förde ut varp och ut trossar,
Aj, aj, trossar!
Och Kahlen, han skrek och han flåssar,
Tills ondt uti halsen han fick.

3. Och när han inte längre orkar gala,
Så springer han på däckets i skutt och i hopp
Och flaskan, den hvita, framhala',
Ur den tog han fämton dropp.
Af tåren, den blef han så modig,
Aj, aj, modig!
Af tåren, den blef han så frodig,
Han ropade: »Hjärta i kropp!»
4. Vi Nordsjön då ändtligen undkommo,
Vi refva' och vände mång' hundra gång,
Kanalen vi ändtligen sågo,
I den voro seglare mång'.
En liten fransos där upplangas,
Aj, aj, upplangas!
Med Siska, den ville han stångas,
och Kahlen han skrek och han sprang.
5. »När jag till Ostindien kommer,
De hvite som bockar jag jagar i land,
Matroser som svartbruna negrer
Jag tager, fast inte jag kan
Ett endaste ord med dem tala,
Aj, aj, tala!
Men nog kan jag skrika och gala,
Karbassen skall bli talningsman.»

6. En dag satt han munter och modig,
Omgifven af gumman samt getter och höns:
»Sjöfolk nu för tiden är lata
Och hvarje matros är en Jöns.»

 7. Kaptenen och hans svarta Nora
Och styreman själf hjälper till, hvad han kan,
Här lagas till blypiskor stora
Och daggarna tre till hvar man.
-

306.

Lifligt.

(Göteborg.)

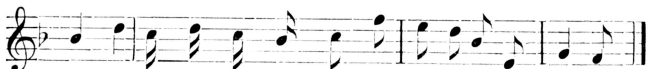
1. Det hän-de sig i Gö - te-borg, När kloc-kan, den slog

fy - ra, Jag gick mej ned till Ku - stens varf Just

för att sö - ka hy - ra, Häj, hå, fal - le - ral - le - ra!

Häj, hå, fal - le - ral - le - ra! Just för att sö-ka hy-ra.

2. Där mötte mej en mager man,
Han genast mig antasta':
»Och vill du hyra med mig ha,
Jag ligger här och lastar?»
3. Och briggens namn var Bernadotte
Och skepparns namn var Pälle.
De sa, det var en duktig karl,
Men fan var det i stället.
4. Bernadotte är en duktig brigg,
Hon brukar mässingsnaglar,

Och runda ikring topparna
Gör vi hvar söndagsmorgon.

5. Och akterut de lefver godt
Med allehanda rätter,
I skansen får vi rutet fläsk
Och fjorton gånger ärter.
 6. Och Pälle, han låg nu och sof,
Så hela skutan knarra'.
Så törna' vi på Marstrands skär,
Så masterna de skarra'.
 7. Det hände sig i Spanska sjön,
Vi skulle refva focken,
Och gubben, han blef något vred,
Han börja' prygla kocken.
 8. Han sedan upp på halfdäck gick,
Där gick han och fundera'.
Han sade: »Om jag våga' mej,
Jag skulle prygla flera.
Hej, hå, fallerallera!
Hej, hå, fallerallera!
Jag skulle prygla flera.»
-

307.

Måttligt.

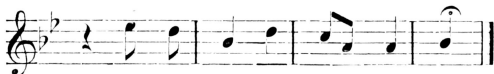
(Vallda.)

1. Fri-sker kropp och mun-tert sin - ne Ut-gör gläd-jen

för vårt lif, Då man all - tid ut-väg fin - ner

Till mång' tu-sen tids - för - drif.

2. Är du ej så rik som andra,
Tyckes dig ha mindre lott,
Bör du ej på ödet klandra,
Vet, att mången mindre fått.

3. Men om lyckan dig skulle skänka
Mera godt än förutsedt,
Bör du på din nästa tänka,
Som din gud har mindre gett.

(Visan diktad på 1840-talet af en i Halland vida känd marknads-sångare, Anders Magnus Andersson från Morups socken, vanligen kallad Sjantahäj, äfven Morpe sjungare.)

308.

(Melodi som föregående.)

(Vallda.)

1. Huru kan jag vara nöjder,
Huru kan jag vara glad?
När mitt hjärta till oro sig böjer,
Jag har alls ingen glader dag.
2. Alla mina glada dagar
Uti sorg förvandlat sig,
Lilla vännen, som jag hafver älskat,
Hafver alldeles bortglömt mig.
3. Ingen dyrk och ingen nyckel
Kan upplåsa detta bröst,
Ty här fins ingen människa på jorden,
Som kan gifva mig någon tröst.
4. När jag tänker på de tider
Och så de förra år,
Mitt hjärta i mig svider
Och hårdt i bröstet slår.
5. Ögat utaf tårar vätes,
Örat ständigt baktal hör,
Hjärtat utaf sorgen frätes,
Känslan utaf matthet dör.

6. Sörj ej min motgångstimma,
Min ömma moder kär!
Mina syskon, låt eder påminna,
Att jag eder broder är!

7. När som himmelens klockor skola klämta
Sista timman för vårt lif,
Ack, om jag den glädjen kunde vänta
Att i himlen få omfamna dig!

8. När vi en gång skola träffas
I himmelens trånga port,
Då får du en gång svara för,
Huru illa du har gjort.

309.

(Melodi som föregående)

(Vallda, af modern)

1. Då jag först på kärlek tänkte,
Var det visserligen dig,
Hvilken jag mitt hjärta skänkte,
Därför glöm du aldrig mig,
2. Som ifrån de yngre åren
Älskat dig med all trohet
Och beständigt följt de spåren,
Som min bästa vän väl vet!
3. Skall du kunna mig förglömma,
Det jag likväl aldrig tror,
Skall mitt hjärta alltid gömma,
Hvad du med mig fordom svor.
4. Då du sade: »Jag skall blifva
Trogen, det skall bli mitt lag,
Jag skall dig ej öfvergifva,
Förr än jag läggs ned i graf.»
5. Hvad kan uppå denna jorden
Mera mig förnöja än
De förtroligaste orden,
Som du sade, bästa vän:

6. Att mig aldrig vilja svika,
Jag är säker däruppå.
Hvart vi skall i världen vika,
Skall vår kärlek fast bestå.
7. Men, om du nu öfvergifver
Denna träl, som har dig kär,
Då skall allt, hvad som jag skrifver,
Vittna, att jag trogen är,
8. Alla suckar, som utgjutas
Ifrån detta klämda bröst,
Och skall mina dagar slutas
Blott för din skull utan tröst.
9. Bästa vän och enda hjärta,
Låt ej lustan föra dig
Till det, som mig kunde smärta,
Medan du är skild från mig,
10. Utan låt mig alltid finna,
Att jag har en trogen vän,
Då jag till den dag kan hinna
Att dig återfå igen!
11. Fast du långt ifrån mig farit,
Har jag dig likväl ej glömt
Utan, hvar som hälst jag varit,
Har jag suckat för dig ömt.
12. Ingen dag, nej, ingen timma
Skall gå bort med mindre, än

Jag mig lifligt skall påminna,
Att jag har en trogen vän.

13. Adjö, min vän, lef alla dagar
Nöjd och lycklig utan mått,
Låt ej någon kunna draga
Dig från den, som vill dig godt!
14. Det är endast jag, som önskar
Dig allt, hvad som önskas kan,
Att du måtte evigt grönska
I de sälla glädjens land.
15. Härmed slutar jag min visa
Och dig bjuder nu farväl,
Härmed skall jag dig bevisa,
Att jag med både kropp och själ
16. Till min sista stund förblifver
Dig en oupphörlig vän,
Till dess jorden mig omgifver
Och jag måste skiljas hän.

310.

(Melodi som föregående.)

(Vallda.)

1. Ut på hafvets vida yta
Vill jag följa vindens flykt,
Fruktar ej, när stormar ryta
Eller vågen vräker högt.
2. Skönt i sjömans öra tonar
Vindens sång i sträckta tåg
Och med ödet snart försonar
Den, som stiltjen modlös såg.
3. Fast vi lämnat kvar på stranden
Mången vän, så öm, så kär,
Som till afsked räcker handen,
Då från hamnen ut det bär.
4. Men vi dock med glädje känna,
Att vårt lif vi njuta rätt,
Då vi våra segel spänna
Till en färd på lifvets slätt.
5. Ty på hafvets våg är fröjden,
Är en sjömans hem, och där,
Endast där han hinner höjden
Af den lycka, han begär.

6. Och när klufna vågor skölja
Öfver bog och vant och stag,
Fullt vi brassa då och följa
Vinden genom natt och dag.
 7. Men när vilda stormar härja
Och orkanen brusar på,
Lugnt vi våra segel bärga
Och för topp och tackel gå.
 8. Stormen lägger snart sig åter,
Himlen klarnar opp igen,
Och en laber kultje låter
Våra segel svälla än.
 9. Ut på hafvets vida yta
Vill jag följa vindens flykt,
Fruktar ej, när stormar ryta
Eller vågen vräker högt.
 10. Ty mitt lif förtror jag herran,
Han kan näpsa storm och våg,
Han mig följer när och fjärran
På min lefnads härnadståg.
-

311.

(Melodi som föregående.)

(Vallda.)

1. När jag endast på dig tänker,
När jag endast älskar dig,
Kanske du ditt hjärta skänker
Åt en ann' och glömmet mig.
 2. När som du i sängen hvilat,
Sött och roligt natten ut,
Jag på däckat tröttsamt ilar
Att förbida vaktens slut.
 3. När jag vakten ändtligt slutat,
Sur och våt i hvarje klut,
Knappast mig åt kojen lutat,
Ropas: »Rejs, rejs! Hvar man ut!»
 4. Flicka, vet du att värdera,
Hvad en sjöman lida får?
När som han på däck marscherar,
Om sitt lif han oviss går.
 5. När som han på däck spatserar,
Mången våter skjorta får,
Sitter du bland gossar flera,
Kanske många kyssar får.
 6. Många mörka, kulna nätter
Göra mig en stor oro;
Då jag allting åsidosätter,
Blott du är mig huld och tro.
-

312.

Hurtigt.

(Göteborg.)

1. Kom hurtigt, sjö-mans - - gos - sar, För att

la - ga skep-pet klart Och bju - da Sver - ges

flic - kor Ad - - jö allt med en fart!

2. Adjö, du Stockholms stad!
Vi vänder oss härifrån.
Huru långt vi har till Spanien,
Gud låt oss lyckligt gå!
3. När som vi den östra sjön
Passerat med Granat,
Så får vi något annat
Som kallas Kattegatt,
4. Där som bankar, klippor och skär,
De gör oss så mycke besvär,
Där som mången hurtig sjöman
Har lagt sin' ögon där.

5. När som Kattegatt är till ända
Och Nordsjön tager fatt,
Där stormar och där blåser,
Ja, dag såväl som natt.
6. Då kastade vi vår lod
För att se, hvar botten var,
Straks svarade vår kapten
På stället, där vi var.
7. När som Nordsjön är tillända
Och Guddingen är förbi,
Då får vi Dover i sikte
Och därtill Singels fyr.
8. Calais och Franska bukten,
Den går vi ock förbi,
Kanalen till Englands ända,
Och Spanska sjön tar vid.
9. Vårt skepp, det börjar svaja
På Spanska böljan blå,
Där mången man har lodat
Men aldrig botten fått,
10. Där som sjön, han går så svår,
Att jäms med mässeglena går,
Om någon tror, jag ljuger,
Han får probra på.

11. När som vi den Spanska sjön
Trehundrade mil har gått,
Så får vi ett lands känning
Kap Sant Vincente gård.

 12. Sen går vi Gibraltar igenom,
Tar Medelhafvet an,
Vår väntan är till Malaga,
Där får vi en god hamn.
-

313.

Måttligt.

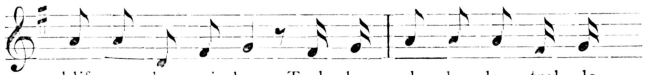
(Södra Halland.)

1. Ja, blom-mor har jag ploc - kat I

mi - na år och ungdomsår. Den samma, hon har lofvat Att

blif - va hos mig kvar, Tral - la - ral - la - la, tral - le-

la - de - la - la! Den-sam-ma, hon har lof-vat Att

blif - va hos mig kvar.

2. Den flickan har jag älskat,
Allt sedan hon fyllt sjutton år,
På henne har jag väntat,
Jag väntar än ett år.

3. Jag fäm guldkransar binder
Och knyter om den liljan röd,

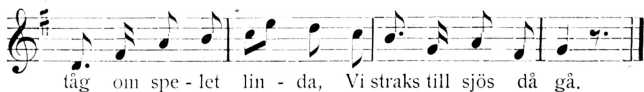
Att alla skola vittna,
Att kärleken aldrig dör.

4. Nu slutar jag min visa,
Ty hjärtat börjar smälta bort
Och vännen vid min sida
Hafver alldeles mig glömt bort,
Trallerallala tralleladelala!
Och vännen vid min sida
Hafver alldeles mig glömt bort.

314.

Lifligt.

(Vallda.)

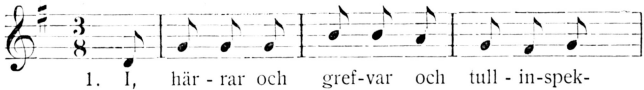
- 2 Med täcka kinder våta
 Min flicka uppå stranden står.
 Adjö, farväl, min såta!
 Jag afsked från dig tar.
 Jag dig i mörkret gömmer,
 Till dess jag dig får se;
 Hvar natt jag om dig drömmer
 Och aldrig dig förglömmar,
 Förr än jag med dig dör.

3. När himlen blifver mulen
Och solen under moln mänd' gå
Och natten kall och kulen,
Då kostar det visst på.
När rägn och snö sig blanda
Och hafsens böljor rörs,
Då måste jag som andra
På stolta böljan vandra,
Där blikst och dunder hörs.
4. Ack se, hur sjöman snäller,
Han uti märsen svingar sig!
Han aktar ej, hvad galler,
Han är så gladelig.
Han stundom vin får dricka,
Ja, stundom äfven vann.
Ja, lycklig är den flicka,
Som sjömans skål får dricka
Och säga: »Skål, min man!»
5. Så varen då välkomna
Sjömänner ifrån utländsk ort!
Ja, glada är vi alla,
Att resan gått så fort.
-

315.

Lifligt.

(Vallda, af fadern.)

2. I står uppå landet och tänker alltså,
I tänker långt mer, än en sjöman förstår;
I står uppå landet och tittar uppå,
I tänker beständigt, det alltid går så.
3. Men kommer I ut, så får I väl se,
Hur det rägnar och blåser och brusar i lä.
Stå i lä om storbåten är det bästa man får,
Hålla fast i ringbulten, ifall båten, han går.

4. Men kommer I ut, då det är mörk natt,
När det regnar och blåser, då är det besatt:
Alle man till att refva, hala märssegel ned,
Hala reftaljor före och gårdingar med!
 5. En man gick på nocken, lad' stickbulten an,
Och jag gick därnäst, halte ut, hvad jag kan;
Kom en sejsing om nacken, tog hatten utaf,
Jag kände med handen, om hufvet satt kvar.
 6. Jag kommer då ner, och det brusar i lä.
»Sätt till apan!» sa' styrman. »Här står I som fä.
Hala väl ut på skotet, så lofvar hon opp!
Passa väl uppå roret eller fan i din kropp!»
 7. Men när vi kommer hem, så är allt detta glömdt,
Så betalas kontant för buteljen, vi tömt.
Med flickan i knät, ett glas grogg i vår hand,
Sen lefver vi bättre än kungen i land.
-

316.

Variant till nummer 185.

Måttligt.

(Vallda.)

1. Det var en ung sjö - man, från Do - ver han kom, Han

fri - a' till en flic - ka. Skön Sär-ling het - te hon. Hon

var väl så hög - fär - dig, hän-nes hjär-ta det var gladt, När

hon sitt ö - ga fäs - ta - de up - på en sjö-man vack.

2. »Men Särling, men Särling, men Särling!» sade han.

»Ditt unga, falska hjärta har satt mitt lif i brand.

Men om ditt falska hjärta en gång omändrar sig,

Så tror jag, att du ångrar dig, hvad du har gjort mot mig.»

3. »Nej, hvarken för dig eller någon annan man.»

Hon sade, att »jag älskar dig långt högre, än jag kan,

Men så för din inbillning och så för din diskuss

Så vill jag aldrig gifta mig med någon sjömatros.»

4. När sju långa år voro runna förbi,

Så faller då skön Särling en sjukdom däruti,

Beblandad med stor kärlighet till den, hon visste ej,
Det var till den ung sjöman, hon en gång svarat nej.

5. De skickade bud efter ung sjöman. Han kom.
»Är du densamma doktor, som mitt lif förbättra kan?»
»Nej, jag är ingen doktor, som kan förbättra dej,
Men jag är den ung sjöman, som ej vill hafva dej!»
6. Hon tog ringen af sin finger, ja en, ja två, ja tre.
»Tag den till min åminnelse, min allra käraste!
Adjö med den ung sjöman, som ej vill hafva mej!
Jag lägges ned i grafven allenast för dej.»
7. »Adjö med dig, skön Särling! Så länge jag dig ser,
Jag vill dansa på din grafsten, där som du lägges ner.»

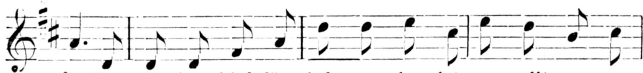
317.

Måttligt.

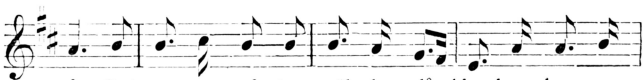
(Arendal, Norge.)

1. Jag var en ung sjö-man, jag var blott ar-ton

år Den tid, jag blef för-lof-va-der, det var allt om en

vår. Det var en af-ton säl-le, då kloc-kan, hon var

ni', Som jag månd' be-gä-ra den jung-frun så fin.

2. Hon vänligt till mej talade, hon räckte mej sin hand.
Hon sade: »I afton så knyter vi vårt band.»
Så var vi då förlofvade i månader ni',
Så kom där en annan, han gjorde det förbi.
3. Vi låg nu segelfärdiga, vi skulle gå ombord
Att lyfta upp vårt ankare på Arendals fjord.
Men bäst vi stod och hifvade med krafter och sång,
Så kom hannes broder med brevet i sin hand.
4. Jag brevet genomläste allt i densamma stund,
Jag tänkte på den afton allt i den gröna lund,

Jag tänkte på den afton, då hon räckte mej sin hand.
Jag tänkte, då hon sade: »Nu knyter vi vårt band.»

5. Men hälsa du din syster så vänligt från mig,
Att jag aldrig sörjer i Norges land och rig'.
Ty nu är seglen sträckta, och allting är så klart.
Adjö, ostadig Soffi, som bor i Arendal!
 6. Ty vinden var oss fäjelig allt för en nordnordost,
En half mil från Torungarne kvittera' vi vår lots
Och andra dags morgon, då klockan, den var säks
Så päjla' vi Lindesnäs i Norden tre kvart väst.
 7. Vi aktar kursen sätta och sträcka våra sejl,
I fyra dar vi länsa för bramsegel och för röjl.
Adjö, o äldsta Norge! Adjö, ostadig vän!
Kanhända du omsider får ångra dej igen.
-

318.

Måttligt.

(Göteborg.)

1. Ack, se på Sverges flic-kor, de sli - ta mån sin
 tid! När de ha hun - nit tju - ge år och
 in - te gif - ta blir, Den e - - na bör-jar kla-ga: »Att
 tjä - na blir min lott», Den an - dra lu - stigt
 sjun - ger: »Jag fäst-man re - dan fått.»

2. Ack, se på Göteborgs flickor, hur granna de här gå!
 De hafva en fin klädning, den draga de uppå,
 Den spanna de om lifvet, så hårdt som nånsin går,
 På sina armar draga de fina handskar på.
3. Sen tar de på sig rocken, går sej åt torget fram,
 Med näsduk uti handen, så nått de nypa kan,
 Till bonden vid sin kärra att köpa smör och fisk.
 »Nu kommer vi att handla. Vi handla' af er sist.»

4. När veckan tagit ända, om söndan tänker de
Att sig gå ut och spatsera och litet svänga sig.
Med gossar under armen spatsera de sin gång.
Jag menar åt Hästhagen tar de sin aftonsång.
-

319.

Lugnt.

(Vallda.)

1. Ack, hur fasligt är, när stor-mar ry - ta! Hur mången

vänskaps band han äf - ven bru - tit, Hur mångens

tå - rar ö - kar böl-jans flod, Hur mången

mi - star vän - nen sin så god!

2. Jag tar mitt bröd uppå den friska bölja,
Min trogna flicka kan mig inte följa,
Fast hannes tankar ständigt hos mig är
Och hannes hjärta klappar för mitt väl.»
3. »Ack, yngling, säg ett ord, som jag kan minnas!
O, är det möjligt, du än kan finnas!
Jag hade trott, du låg i djupets famn,
Fast namnet ditt jag bär uppå min arm.»
4. »Ack, flicka, säg! Har du ännu mitt hjärta,
Jag gaf åt dig så glad och utan smärta?
Jag for från dig uppå det vilda haf,
Mitt ömma hjärta blott åt dig jag gaf.

5. Jag for från dig. Du gömde det så gärna,
Du var min tröst, när jag mot böljan spjärna.
Det var en gång, mitt hjärta häftigt slog,
Det var just då, när jag ditt afsked tog.

6. Men ack, hur skönt framåt på böljan gunga,
Så gladelig med sina bröder sjunga!
Men bättre är att hinna till den hamn,
Sin trogna flicka där få ta i famn.

7. Och när jag ändtligt detta målet hinner,
O, kärlekseld ock från mitt hjärta brinner!
När, öppen famn, hon mig till mötes går,
De ömma känslor i ditt hjärta slår.»

320.

Mättligt.

(Vallda.)

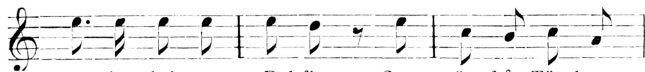
1. År ar - ton - hundra - de - - säks - ti - o - säks Ut-

i mars må - nad var, Då re - ser jag till

Gö - te - borg Och mig en hy - ra tar På

nor-ska briggen Del-fin, Som är från Tönsbergs

stad, Kap - te - nens namn John Sam-sing, En

ål - drig he - ders - karl.

2. Med honom jag då mönstrar på,
 Beger mig sen ombord,
 Min syssla jag där sköta får
 Efter kommandoord.
 Ombord är ingen mig bekant,
 Men strunt jag har friskt mod,

Ty i den unga sjömans kropp
Där rinner vikingsblod.

3. Den andre anndagspåsk det var,
Jag mins den dagen än,
Då hörs kommandostämmans ljud:
»Kom guttar, kom igen!
Gör seglen loss och allting klart!
Förtöjning tag ombord!»
Då börjar Ägirs döttrar blå
Sin ringdans kring vårt ror.

4. Alltså på hafvets vida rymd
Fick jag mig ut bege.
Gud vet, om jag nånstin mer
Min hemort får återse.
Men jag som mången Neptunison
Ej tänka vill därpå,
Nej, allt, hvad ledsamt faller sig,
Det vill jag nu bortslå.

5. Farväl med nöjen, tidsfördrif,
Som vintern gjort så kort!
Farväl de mina kring mitt hem!
Jag reser från er bort.
Vill gud, jag kommer nog igen,
Om lyckan är mig god,
Ty aldrig jag förskjuta vill
Mitt hem och fosterjord.

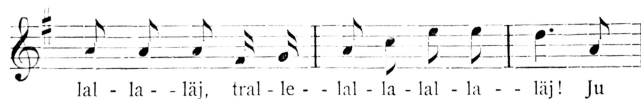
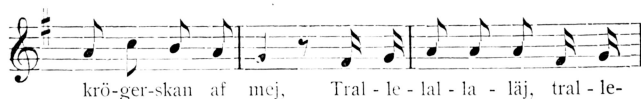
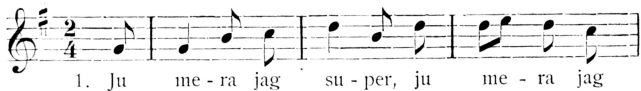
6. Densamma dag, vi kom i land,
Det var en treflig dag,

Till en bekant jag skynda' då,
Där dracks vårt välkomstlag.
Jag bjöd. Det kostar ingenting,
Allt gick med vänskapsmin.
Vår välkomstskål vi sjungde ut
Och drack af bästa vin.

321.

Muntert.

Göteborg.

2. Och flaskor uppå bordet och glasen skola klinga,
Och flickan i mitt knä, så länge som jag vill.
3. Och när jag kommer hem i fyllan och villan,
Då säger lilla vännen: »Ditt svin, nu är du full!»
4. Hvad angår det dig, om jag super eller dricker,
För inga bränvinsskulder betalar du för mej,
Trallelallalälä, trallelallalälä, trallelallalallalälä!
För inga bränvinsskulder betalar du för mej.

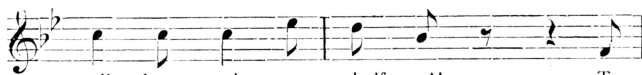
322.

Lifligt.

(Halland.)

1. Å kä - re min man å kä - re min dräng, I

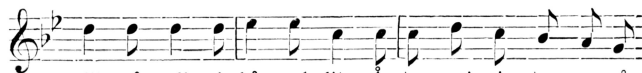
sli - bar mi - - na knif - va'! Ty

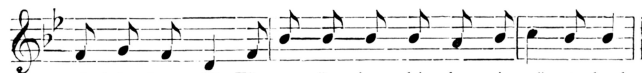
nu är jag bju-den i gä - sta - bud, Jag

får ej hem - ma blif - va. Där-

till står all min håg och lit, Å ta mej sju tu - san, så

ska' ke jag dit, För nu är jag bju-den i gä - sta-bud.

2. Å käringa skulle till gästabud gå,
 Hon hade så litet att föra,
 En grötabytta, det hade hon,
 Den hängde hon uti sitt öra;
 Så hade hon de rätterna fler,
 Tre stekta siller och sura därte,
 För då var hon bjuden i gästabud,

3. Å käringa kommer i gästabud in,
Hon tittar så högt efter säte.
»Ja, lika godt, hvar I sätten mig,
Bara jag får nå't att äta.»
De satte na jämte vår socknapräst,
Där rätterna vankade allra bäst,
För nu var hon kommen i gästabud.
4. Tolf skånska kakor, de åt hon upp
Förutan limpor med mera,
Sju oksafall, de åt hon upp
Förutan rumper å strupa.
Tolf tunnor öl, det drack hon ut
Förutan spisöl, som tog slut.
Hon flinka' å skar i fullan fläng,
När hon inte orka' mera, så ga hon sin dräng
För då var hon kommen i gästabud.
-

323.

Måttligt.

(Vallda.)

1. Stackars den ungdom, som nu skall upp-våk-sa I
den-na vil-lo--sam-ma och för-fö--ri-ska
värld! För falsk-het och svek, De vill för-le-da mig, Och
snaror-na, de lig-ger så för-dol-da för mig.

(Gammal handskrift från 1840-talet, meddelad af hemmansägaren Bengt August Johansson i Krågård, Vessige församling i Halland.)

1. Jag är lik en blomma, som i oskuld upprunnit,
Jag hafver ingen fader, jag hafver ingen mor.
Men jag är lik ett lam,
Som uppå vildan strand,
Som ute bland ulfvar skall söka mig fram.
2. Men lyckelig den ungdom, som slipper att tjäna,
Så den får vara hemma allt hos sin far och mor!
Men jag är ej bland dem,
Jag får väl ta mig fram.
Gud låte mig med äran kunna bära mitt namn!

3. Ja, stackars den ungdom, som nu skall uppväxa
I denna villosamma och förföriska värld!
Med falskhet och strid
De vill förleda mig,
Ty snarorna, de ligga så fördolda för mig.
4. Mitt bröd, det är utspridt så vida uti världen,
Men gud, han ge mig lycka att samla det ihop!
Ja, uti detta världens land
Får jag väl ta mig fram,
Blott jag får ärfva kronan på härrans högra hand.
5. Mig vill jag likna vid böljorna på hafvet,
Som drifvas till så många obekanta land.
Men om vi hinna fram
In till den sista strand,
Ja, om vi segla in i fridens sälla land.
6. Världen, hon synes mig så mörker och besvärlig,
Förty det är så mången, som omsorg har om mig.
Men det får bli därvid,
Jag sliter nog min tid,
Min lott, han är så ringa, det får jag kännas vid.
7. Folket, det hafver mig så mycket på sin tunga,
Jag tycker, det är nog, att man sörjer, hvar för sig.
Ja sörj du för dig,
Jag sörjer nog för mig!
Tänk efter, hvar och en kan ha nog utaf sig!
8. Ja, denna lilla visa har Sjungaren uppsatt
Blott för den ungdom, som fattig är som han.

Ty han vet, han ej får va
Förutan långt förtal,
Här är så svårt att genomvandra denna jämmerdal.

9. Tänk efter dessa rader, som enfaldigt är uppskrifna!
Kanhända du har genomvandrat denna jämmerdal.
Men tag herran till hjälp,
Det varnar jag dig,
Det kostar intet gud att en fattig göra rik!

(Diktat och uppsatt af Sjungaren Anders Magnus Andersson.)

324.

Något långsamt.

(Vallda.)

1. Med ett för-nöj-samt sin - ne jag den-na vi-san

skrifver, Jag skrifver ett bref och skickar till min

vän. Om hon får det - ta bref - vet, så är jag helt för-

nöj - der, Ty in-gen så hafver jag kä - ra - re än

dej. Men nu står det till Att gö - ra, som du

vill, Att va-ra e-mot mej o - trogen, om du vill.

2. Men sviker du mej, så skall himmelen dej löna,
 Mång' tusen olyckor skall före dig stå,
 Ett sorgfullt år skall före dej stå,
 Och sorgen för dig flyta, så sant som jag rår.

3. Ack, mins inte du i det åkergröna gärdet,
Då jag för första gången din kärlek öfvervann,
Du räckte mig din hand, jag hvila' i din famn,
Och båda våra hjärtan de knöto kärleksband.
Men nu står det till
Att göra, som du vill,
Att vara emot mej otrogen, om du vill.
-

325.

Något långsamt.

(Vallda.)

1. Jag sät-ter mig ned till att skrif - va, Fast
in - te jag stu - - de - rat har, Min led-sam-het till
att för - drif - va, Som lil - la vän-nen
vål-lat har. Men det skall al - drig ske hos mig, Så
sant du in - te än - drar dig.

2. Ack, mins du om den mörka kvällen,
Då vi tillsammans vägen gick
Och dagens sol gick öfver hällen
Och jag väl fämton kyssar fick
Och det med all förnöjelse
Af dig, min hjärtans käraste!

3. Kanhända rik'dom för dig prålar,
Ditt sinne lätt förvillas kan;
Men den är lik en dimma målad
Och som en rök försvinner han,
Den liknar jag vid blad på träd,
Som aftonvinden faller ned.
4. I gud har jag den fasta borgen,
Om vi hvarandra ej kan få;
Han hjälper mig att draga sorgen,
Om vi nu skola skiljas åt.
Men det skall aldrig ske hos mig,
Utan du själfver ändrar dig.
-

326.

Måttligt.

(Vallda.)

1. Det hän-de sig en af-ton-stund Ut-
Där sjöng den lil-la näk-ter-gal, Där

i den lun-den grö - - - na, Jag
väk-ste blommor skö - - - na.

satt och tänk-te på min vän: Att skrifva någ-ra

ord till den, Det skul-le nö-je va - - - ra.

2. En vän jag har i världen kär,
Den jag ej lämna får,
Den jag har hållit allt för kär,
Ja, uti många år;
Den vännen jag ej lämna kan
Och till att säga hannes namn,
Det vågar jag ej göra.

3. Det går så till i världen här,
Att rik'dom mången sviker.
Ty den, som fäster sej en vän,
För det han skall bli riker,
Han vandrar aldrig nöjd och glad,
Ej håller någon enda dag
I ro och nöje lefver.
-

327.

Långsamt.

(Diktad af båtsman Dannbom i Vallda.)

1. Ack, om jag kun-de så Min sak i värl-den
 fö - ra, Som gud be - ha - ga må, Och
 ej mot vän-nen gö - - ra! Om gud, han rå - da
 får, Då lyc-kas allting väl, Då fal-ler all - tid
 råd, Hvad jag mig ta - - ger för.

2. Är det ej gud imot,
 Så vågar jag att skrifva
 Ett litet kärleksbref
 Och det åt vännen gifva.
 Gud styr min pänna så,
 Mitt hjärta också rör,
 Att vännen må förstå,
 Hvad jag nu skrifver för!

3. Nu yttrar jag mig så
 Till dig med dessa orden:

Jag ingen kär som dig
Har uppå denna jorden,
Din kärleksrika bild
Har präglets i mitt sinn',
En sådan kärlek stor,
Så att den aldrig kan
Gå ur min håg och sinn'.

4. Ett allt förnöjsamt sinn',
En vän, som dig är värdig,
Du finna skall hos mig,
Fastän jag ej är färdig.
Men om på några år
Jag blifva kan tillreds
Och när jag har din tro,
Ger jag mig väl tillfreds.
 5. Förnöjd jag varit har,
Förnöjd i alla tider,
Förnöjd intill min graf,
Förnöjd jag är och blifver;
Men dock en lönlig sorg
Mitt hjärta inne bär,
Men kanske glädje blir,
Om du mig håller kär.
 6. Skall jag nu ogift gå
I alla mina dagar
Och ej den vännen få,
Som hjärtat mitt behagar;
Se, då är du, min vän,
Orsaken till mitt fall,
Som öfvergifver den,
Dig älskar öfver allt.
-

328.

(Melodi som föregående.)

(Vallda.)

1. Då jag var fjorton år,
Då tänkte jag att blifva
En redelig sjöman,
Mitt kall jag tänkte drifva.
Gud hjälpe hvar och en,
Som tänker sig därtill
Att fäktas redelig
För kung och fosterland!
2. En sjömans flicka är
Som fågelen på kvisten.
När händes vän far bort,
Sin glädje hon då mister.
En sjöman rask och god,
Han har ett hurtigt mod,
Han våga vill sitt lif
På sjö och saltan flod.
3. Men om det skulle ske,
Att jag skall blifva slagen
På skeppet, som jag far,
Min graf är redan grafven,
Min svepeduk är lagd,
Min kista färdiggjord.
Så taga de min kropp
Och kasta öfverbord.

4. Det går i tysthet till,
När jag till grafven föres:
Ej gråter vännen min,
Ej sorgesklockor höres.
Mång' broder har för' mig
Gått samma väg som jag,
Vi råkas väl en gång
På härrans stora dag.

329.

*Sakta.**(Vallda.)*

1. Och Vil - de - mo, han ri - - der sig sö - der un - der

ö, Ut - i lön - dom, Att fä - sta Ti - de

lil - la, en fa - ger un - ger - mö. För - ty jag var för -

tvin - gad i min ung - dom.

2. »Och när som jag rider i striden fram,
Så, kära Tide lilla, nämn inte mitt namn!
3. Och när som jag rider i striden bäst,
Så, kära Tide lilla, var du mig näst!»
4. Och Vildemo, han svängde sin gångare ikring,
Tolf tusen kämpar han slog i en ring.
5. Och Vildemo, han torkade sitt blodiga svärd.
»Ack, vore du konung, det vore du värd!«

6. »Ack, kära du, min Vildemo, du stillar nu ditt svärd;
Det är min gamle fader, han är ej sådant värd.»
7. Och knappt var ordet utur munnen nämnt,
Förr än svärdet i Vildemos hjärta stod spändt.
8. Vildemo, han rider sig i trättimils skog,
Förinnan han talte ett endaste ord.
9. Och Vildemo, han lyfter på sin kappa blå,
Hans hjärteblod neder på sadelen låg.
10. »Och käre I, min fader, I led min häst i äng,
Och kära I, min moder, I bäddar upp min säng!»
11. När natten var öfver och dagen var ljus,
Så var där tre lik i Vildemos hus.
12. Det ena var härr Vildemo, det andra var hans mö,
Uti löndom,
Det tredje var hans moder, som af sorgen blef död.
Förty jag var förtvingad i min ungdom.

330.

Måttligt.

(Hanhals församl. i Halland.)

2. Den vännen, den vännen, den var ej till att tro,
Ty hon mot mig bevisade en falskhet så stor.
3. Dina ögon, de liknar jag vid stjärnorna små,
Som sitter uppå himmelen, när som den synes blå.
4. Dina kinder, de liknar jag vid vallmorosor röd',
Så skall min kärlek brinna intill min bleka död.
5. Ack, om det inte vore så långt emällan oss,
Då skulle vår kärlek brinna liksom det största bloss!

6. Nu slutar jag min visa och bjuder dig adjö,
Du vill ej längre vara min kära fästemo.
7. Jag får kring världen vandra som vatten omkring sten
Och gå en träl för andra, för det jag var gemen.
8. Nu får jag afsked taga och lyfta på min hatt
Och bjuda dig, min flicka, en redelig god natt.

331.

Måttligt. (Vallda.)

1. Här blå - ser nord-ost. Se flö - je - len på topp, Han
vi - sar, att vin - den är god! Vi må - - ste nu
lyf - ta vårt an - - ka - re opp Och seg - la från
kä - - re-stan god. Det en - da jag har, Det läm - nar jag
kvar; Min tro och min kär - lek för dig jag ej
spar, Till dess dö - den, han läg - ger mig i graf.

(Vistryck från 1700-talet.)

1. Det blåser nordost. Si flygelen på topp,
Han visar, att vinden är god!
Vi måste nu lossa vårt ankare opp
Och segla från kärestan god.

Det bästa, jag har,
Det lämnar jag kvar.
Min tro och min kärlek för dig jag ej spar,
Till döden mig lägger i graf.

2. Vårt ankare vindas och lotsen ombord,
Och skeppet, det går nu ifrån land.
Gör då, som en redelig flicka sig bör,
Gack ute på denna vår strand
Och skåda uppå
De bräderna få,
Hvaruti jag skall vandra på böljorna blå!
Gud låte allt lyckeligen gå!

3. Din dyrbara ära bevara med flit,
Låt ingen på hjärtat få rå!
Men haf du till himlen din endaste lit,
Så kan du allt sådant bestå.
Ty äran består,
När allting förgår,
Och tiden bepryder den blomstrande vår,
Till åldren gör mig grå hår.

4. Ett beder jag dig, min utvaldaste vän,
Gråt intet, när jag tar afsked!
De tårar, de komma så svåra igen
Och göra uppå resan mig ve.
Men, om det så är,
Du håller mig kär,
Så sucka till härran, han hjälper dig väl,
Så får du mig snarligen igen!

5. Jag tänker försöka min lycka uppå vatt'n
Och våga mitt endaste blod,
Allenast jag sedan på ålderdomen kan
Få lefva hos vännen med ro.
 Hvarmed jag med mod
 Spasserar ombord
Och kastar all ängslan uppå denna jord
Och tror dig uppå dina ord.
6. Jag får inte längre förnöja mitt sinn'
Hos dig, min utvaldaste brud,
Jag måste ombord, ty det blåser god vind.
Var med oss på resan, o gud!
 Låt bräckliga brär
 När stormande vär,
Att fullborda resan, sen lyckeligen här,
Hvarom jag dig hjärtelig ber!
7. Så lefve förnöjder i ensligheten din,
Därmed jag dig bjuder adjö!
Förglöm intet vännen, skön' kärestan min,
Den du har på svallande sjö!
 Bed härren, att han
 Snart hjälper mig fram
Och sedan tillbaka i fädernesland!
Gud hörer min suckan försann.
8. Den endaste glädjen i världen jag har,
Som gifver mig tröst i all sorg,
Är den lilla vännen, i Kongälf jag har,
Som intet vill gifva mig korg.

Jag vill med min mun
Välsigna den stund,
I hvilken vi ingick ett äkta förbund.
Gud stadfäst det redligt i grund!

9. Mång' tusend' god natt, till sista valet,
Min endaste docka och vän!
Själ'f härran i himmelen, han mildeligen vet,
Om jag någonsin kommer igen.
Tro intet, för mej
Jag sörjer! Ack, nej!
Den sorgen, jag drager, är endast för dej,
Gud hjälper väl lyckligen mej.
-

332.

Ej fort. (Vallda.)

1. Vi kom-mo från Li - vor-na, Där vi - net var så
sött, Där flic-kor - na står stil - la, Med man ger dem en
kyss. De mun - nen så spet-sigt for - me - ra.

333.

Lifligt.

(På en skuta från Arendal, Norge.)

1. Kom lustigt, min' bröder, var gla - da som jag, Kom,

lå - ter oss mönst-ra till - sam - mans i dag! En

re - sa till Ri - o är oss nu be - stämd, Att

skil-jas en tid från sin mö och sin vän.

2. Se briggen, han ligger på redde nu klar!
Vi gå sen ombord, och allt redo var,
Och ankaret vindas, och seglen sträcks opp,
Och vimpelen hälsar farväl på vår topp.
3. Farväl i stugor, farväl i sal,
Farväl, I klippor och svenske dall!
Farväl, min flicka, som gör mig så säll,
Min fader och moder, ett ömt farväl!
4. När aftonen skymmer och solen, den sjönk
Och mörkblåa fästet från sjustjärnan tändt,

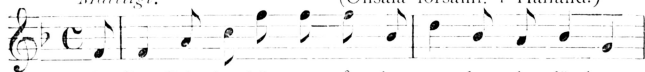
Då hvilar min flicka. Till kojs mitt begär,
Min älskades bild uti drömmen jag ser.

5. När saltskummet ilar från bogen ut
Och briggen, han ilar med flaggande topp,
Han skyndar så hastigt till svenskarnes hamn,
Våra vänner oss vänta med öppnader famn.

334.

Måttligt.

(Onsala församl. i Halland.)

1. I fjor fick jag hö - ra på den spe - lan - de lär - kan,

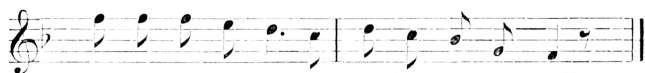
Grann, grann, grann — den spe - lan - de lär - kan, I

år har jag fått ve - ta, hvad kär - lek har för vär - kan,

Åj, aj aj! — hvad kär - lek har för vär - kan. Men

var det in - te väl, att jag fick va - ra med!

2. I fjor fick jag gå med gossarna i leka',
I år får jag sitta vid vaggan och kneka.

3. I fjor fick jag gå med gossarna i gille,
I år får jag sitta och vyssja den lille.

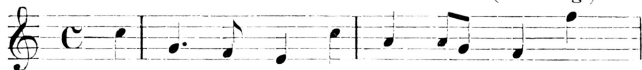
4. I fjor fick jag gå med blomsterkvast i handen,
I år får jag bära det lilla på armen.

5. I fjor fick jag gå med toffelen på tåen,
Grann, grann, grann — med toffelen på tåen,
I år får jag gå med träskorna på me,
Aj, aj, aj! — skatva anklarna å me.
Men var det inte väl, att jag fick vara med!
6. I fjor fick jag gå med härrar och baroner,
Grann, grann, grann — med härrar och baroner,
I år får jag vakta höns och kalkoner,
Aj, aj, aj! — ja, höns och kalkoner.
Men var det inte väl, att jag fick vara med!
-

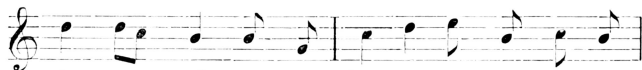
335.

Raskt.

(Göteborg.)

1. »Men kom till mej på lör - dag - kväll, Så

ska du få det, jag lof - vat dej. Sjung fal - le

ral - le ral - le räj! Sjung fal - le ral - la läj! Hur-

ra, min boj, hur - ra!»

2. »Jag kan ej gå på lördagkväll,
Ty far dins hundar bita mej.»
3. »Den svarte hunden, han är död,
Den hvite ger du ett stycke bröd.
4. Och när du kommer på min gård,
Där kammar du ditt svarta hår.
5. Och när du kommer i förstun in,
Där hänger du kavajen din.
6. Och när du kommer till min dörr,
Så hänger nyckelen nu som förr.
7. Och när du kommer i kammaren in,
Står där en flaska brännevin.»

336.

Måttligt.

(Hanhals församl. i Halland.)

1. Så kommer bon-den ri - dan - de Up - på sin hvi - ta

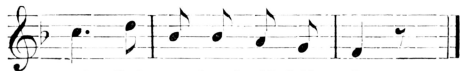
märr å märr å märr, Så kom - mer bon - den

ri-dan - de Up - på sin hvi - ta märr, Han skul-le ner till

sjöstrand Och se hvad sjö-folk gör, Häj, kom för nå. hur-

ra! Och se, hvad sjö-folk gör.

2. Hvad tycker du nu, bonde,
Om sådant folk som vi
Vi är utaf de pojkar,
Som far till kofferdi.
3. En sjöman han förlustar sig
Med vin och så cigar
Till hvarje land han seglar,
Sin käresta han har.

4. Så frågar vi vår kapten,
Hvad månan lider om,
Sen lyfter vi vårt ankare
Och svajar skeppet om.

 5. Sen seglar vi till söder
Och dricker där i mer å mer å mer,
Sen seglar vi till söder
Och dricker där i mer,
Vi dricker af de sorter,
Som bonden aldrig ser,
Häj, kom för nå, hurra!
Som bonden aldrig ser.
-

337.

Lifligt.

(Vallda.)

1. Till Stockholm för Hep - pe - nep - pe - tepp, Till

Stockholm för ja', Till Stockholm för A - ma - li - a, Som

bad oss su - pa bra, Till Stockholm för al - la

ra-ska gos-sar, Som i la - get där va'.

2. Och supen tog Heppenepetepp,
 Och supen tog ja',
 Och supen tog Amalia,
 Som bad oss supa bra,
 Och supen tog alla raska gossar,
 Som i laget där va'.

3. Polisen tog Heppenepetepp,
 Polisen tog ja',
 Polisen tog Amalia,

Som bad oss supa bra,
Polisen tog alla raska gossar,
Som i laget där va'.

4. I finkan kom Heppenepetepp,
I finkan kom ja',
I finkan kom Amalia,
Som bad oss supa bra,
Och i finkan kom alla raska gossar,
Som i laget där va'.
 5. Frikänd blef Heppenepetepp,
Och frikänd blef ja',
Och frikänd blef Amalia,
Som bad oss supa bra,
Och frikänd blef alla raska gossar,
Som i laget där va'.
-

338.

Muntert.

(Göteborg.)

2. Sen hänger de en kädja
Från bykselin till knä,
Där hänger den och dinkar,
Som rompen gör på fä.
3. Uti de norske hamnar,
Där ha vi rumlat om,
Det har oss så litet gagnat,
Det synes i vår pung.

4. Ack, kom, min flicka lilla,
Och sätt dig i mitt fång
Och drick ditt glas i botten,
Sen segla vi vår gång!

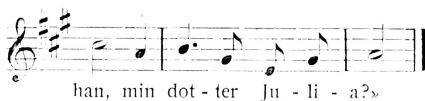
5. Sen kom det bud från kapten,
Att vi skulle gå ombord,
Som vi då genast gjorde,
Att vi då gick ombord.

6. Ja, loss' de stormärssegel!
Hiss' klyfvaren i topp!
Sen går en man till roret,
Tralle ralle ralle räj!
Sen går en man till roret.
Sen seglar vi vår kurs.

339.

Lifligt.

(Vallda.)

2. »Hundra på många hundra, lilla mamma!» — »Hå hå!
Öppna dörren och be'n gå ut, min dotter Julia!»
3. »Den andre friarn kommer, lilla mamma'» — »Hå hå!
Hur många pängar har då han, min dotter Julia?»
4. »Tusen på många tusen, lilla mamma!» — »Hå hå!
Öppna dörren och be'n går ut, min dotter Julia!»

5. »Den tredje friarn kommer, lilla mamma!» — »Hå hå!
Hur många pängar har då han, min dotter Julia?»
6. »Millejoner på millejoner, lilla mamma!» — »Hå hå!
Öppna dörren och be'n gå in, min dotter Julia!»
7. »Hvar skall den friarn sitta, lilla mamma?» — »Hå hå!
På en stol vid mitt bord, min dotter Julia!»
8. »Hvad skall den friarn äta, lilla mamma?» — »Hå hå!
Ost och fläsk blef bäst, min dotter Julia.»
9. »Hvad skall den friarn dricka, lilla mamma?» — »Hå hå!
Öl och vin går la i'n, min dotter Julia.»

340.

Måttligt.

(Vallda.)

1. Kom lu - stigt, mi-na brö-der, Kom lu-stigt med mig

nu! Vi träf - fas på pa - ra - den I morgon klockan

sju. Kom med mig, Jo-nas Holm! En hy - ra har vi

ta - git På skep-pet Stad Stockholm.

2. Men ingen på den kölen
Får mönstra ut som man,
Som ej kan gå till drillen
Och taga ror i hand.
Men är det en bra karl,
Kan han det snart nog lära,
Förrän resan ända har.
3. Sydost begynner kyla,
Och lotsen är ombord,
Märsseglen böja fylla,
Så går en man till ror.

Alltså i härrans namn
Nu stäfve vi mot Buskär.
Farväl vårt fosterland!

4. Vi gick igenom Kattegatt
Direkte för en slör,
Sen får vi Paternosterskärena
Uppå vår styrbords bog,
Sen skola vi förbi.
Men härren gud oss lotsar
Båd' nu och allan tid.

 5. Vi surrat våra ankar,
Vi drillar med vårt ror,
Vi lyfter våra tankar
Till gud, i höjden bor,
Vi lämna i sitt stånd
De norska klippor grymma,
Sen nalkas Engeland.

 6. Europas bärg och kuster
Vi skynda oss ifrå.
Kapten, han till oss talar
Om sina saker små,
Sitt grymma kryssgevär
Han sätter öfver nosen
Och ser, hvad klockan är.
-

341.

Sakta.

(Göteborg.)

1. Här bör - jar att blå - sa, och skep - pet kull-

krän - ges. Då sä - - ger kap - - te - - nen: »Kom

gos-sar, gå upp! Ta ref i märs - se - geln och

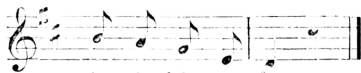
an - - nat smått me - ra! Friskt mod i hvarthjär - ta! Vi

bö - ra gå upp!» Två man i noc - ken går, Kan-

hän-da de får En kindpust af märs - seg - - let, att

de i - från oss går.

2. ∴ Det säges allt så, att en sjöman han super,
Men ingen kan begripa, huru törstig han går ∴,
När stormen är svår,
En sjöman, han får,
Han får både våter och sömniger gå.
3. ∴ De säger allt så, att han håller sig till flickor,
Han rumlar och han tumlar, han dundrar och han svär ∴,
Det kan nog vara sant,
Men inte allt ändå,
Det är en stor åtskillnad, det kan I nog förstå.
4. Ack, nåda den flicka, som skänker sitt hjärta,
Som skänker sitt hjärta åt sjömannen bort,
Som blifver så ofta föraktad och bedragen.
Lägg detta på hjärtat! Besinna, det är svårt!
Hälsst den, som barnen har,
Som hemma ropar far.
Kanhända han från världen redan afsked tagit har.

342.

Lifligt.

(Vallda.)

1. Långt från mitt älska - de fo - ster - lands strän - der

Vandrar jag kring på det bru - san - de haf, Ä - ter mitt

bröd ut - i främ - man - de län - der, Förnöjd med den

lott, som för - sy - nen mig gaf!

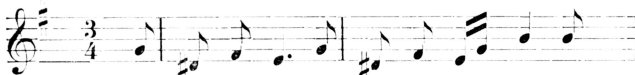
2. Jag, som mång' andra, är skapad till möda.
Ack, hvilken dödlig har ej trefnad däri!
Blott jag har hälsan och tarfvelig föda,
Så går mina dagar helt nöjsamt förbi.
3. Men, när som jag uppå hemorten tänker,
Där som jag vänner och släktingar har,
Jag allt bekymmer i hafvet nedsänker,
Lefver sen sorgfritt båd' nätter och dar.
4. Jag ingen dagbok för dagarna vill skrifva
Ej håller nå'n räkning, blott årena går,
Men jag vill endast i korthet omröra,
Huru den redlige sjömannen mår.

5. Stundom i lugnet vi ligger helt stilla,
Stundom vi seglar för fogelig vind,
Stundom, när stormen handterar oss illa,
Längtar vi snart att i hamn få gå in.
6. En afton på hafvet, när solen gick neder,
Ett häftigt stormväder oss träffade an,
Kolsvarta molnen sin fasa utbreder,
Seglen förminskas, så hastigt vi kan.
7. Fartyget låter sig ej mera styra,
Kastas af sjön, tyckes snart gå i kvaf,
Sjön synes högt öfver masterna yra.
Näps, käre gud, det förhärjande haf!
8. Men, mina bröder, låt modet ej falla,
Så länge som blodet är varmt i vårt bröst!
Tag eran tillflykt — gud, som hjälper oss alla
Och tröstar i faran, när den är som störst!
9. Åter en gynnande vind höres susa,
Kursen, han sättes, och skeppet går fram.
Skandinaviens flagga på topparna vajar,
Redliga svenskar välkomna i land.
10. Här kunna vi kring om staden spatsera,
Läska vår törst med det sötaste vin,
Sedan vårt fartyg och gods reparera,
Lossa vår last och en annan ta in.
11. Skål för vår kapten, som gifver oss dricka,
Och skål för oss vänner, som dricker i lag!
Skål för min ömma och utvalda flicka!
Jag önskar, du lefver så sorgfritt som jag.

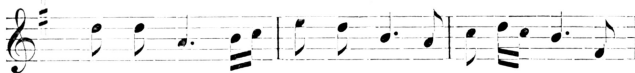
343.

Långsamt.

(Vallda.)

1. När jag blir död och lagd i graf - ven Och

gömd i jor - dens svar-ta mull, Då ön-skar jag, du

med mig vo - re, Ja, du, som var bå-de trogen och huld.

Matilda Olsson,

tjänsteflicka från Ingelsered, Bollebygds församling i
Västergötland.

(Visorna upptecknade 1896.)

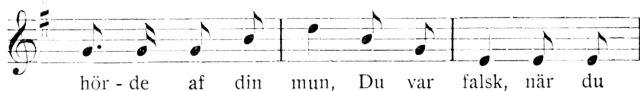
344.

Variant till 14 och 48.

Måttligt.

1. Ack, om jag vo-re ri-ker, som Sa-lo-mo
var, Och in-te ha-de ro hvarken natt el-ler
dag, Hvad gag-na--de det mig På
värl-dens si-sta tid, Då vi skall hä-dan
fa--ra och sva-ra hvar för sig?

345.

Måttligt fort.

2. Rosenfärgade kinder och din purpurröda mun
Och ett hjärta af falskhet du bär.
Gosse, tro mej, du liknas vid en fläktande vind,
Ty du vet ej, hvem du skall hafva kär.
3. Liksom dufvan i lunden jag kände mig så glad,
Medan vänskapen mällan oss stod;
Men nu liknas jag vid träden med de affallna blad,
Och i ådrorna stelnar mitt blod.

4. Träffas vi nu ej mer, gå till grafven och se,
När mitt stoft uti grafven läggs ned!
Och när du ser uppå mitt stoft, faller tårarna ned,
Ty du kan ej gå glader därifrån.

 5. Ja, en uppriktig flicka i världen jag är,
Som med kädjan är fästad invid dig;
Men jag hoppas likväl få en vän, som är så kär,
Fastän jag är förskjuten utaf dig.
-

346.

Variant till nummer 74

Måttligt.

1. »Ack, hör du, lil - la Em-ma, Är vän-nen din
 hem-ma, Det spör-jer jag dig nu?» — »Nej,
 han är bort - fa - ren, Men jag får hemma
 va - - - ra Med o - ro och be - kym-mer och
 ängs-lan i mitt bröst.»

2. »Så gifver du mig handen,
 Så gifver jag dig ringen,
 Så förlofva vi oss.»
 »Nej, den förlofningstiden,
 Ja, den är allt förliden;
 Jag har en vän på böljan blå, jag sviker aldrig den.

3. Tror du, att jag tager
En sådan bedragare,
En sådan som du?
Förr skall jag tjäne pige
Och vara utan like
Och lefva i min enslighet i alla mina dar.»
-

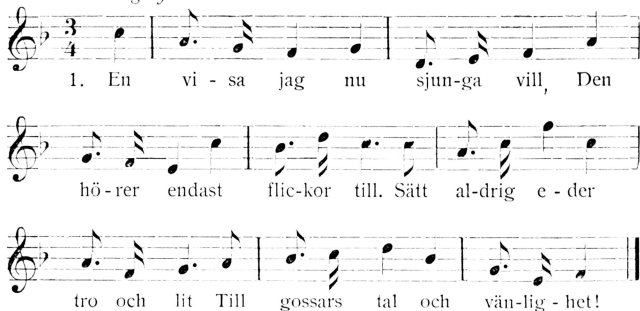
347.

Ej fort.

2. »Och om du ser min älskling där,
Som en väninna jag dig beder
Att fråga, om han trogen är
Och om han minnes mina eder!»

3. »Jag tror du känner mig igen.»
»Hans gång är stolt, hans blickar ömma,
Och om du ser i ögonen,
Så kan du aldrig dem förglömma.»
4. »Till Afrika jag reser hän,
Men jag vill gifva dig en lära:
Tro gossars löften ej, min vän,
Ej håller ederna, de svära!
Tralli lalla la, tralli lalla la!
Tralla lalla lalla la!
Tro gossars löften ej, min vän,
Ej håller ederna, de svära!»
-

348.

Måttligt fort.

1. En vi - sa jag nu sjun-ga vill, Den
hö-rer endast flic-kor till. Sätt al-drig e - der
tro och lit Till gossars tal och vän-lig - het!

2. Jag gick mig ut till en grön äng,
Jag lofvat möta där en vän;
Men när som jag till ängen kom,
Det hviskar sakta: »O, vänd om!
3. Den vän dig lofvat möta där,
Han håller dig ej mera kär.»
Så hördes talet uti mitt bröst.
O säg, hvar skall jag nu finna tröst?
4. Jag har ej fader eller mor,
Som tala kan ett trösteord.
Jag står nu ensam på stranden här
Och väntar att få skiljas hän.

5. Jag står nu ensam och allen'
Och blickar snart mot jorden ner.
O, hvad det svider uti mitt bröst,
Och ingen, som ger mig någon tröst!

 6. Jag är för ringa. Det är allt,
Som gör mitt hjärta nu så kallt;
Men om jag vore rik på guld,
Då vore jag både skön och huld.

 7. Men ett, som gläder mig ändå,
Att himlen ej för pängar fås,
Ty, endast genom bön och bot
Man får gå in genom himlens port.
-

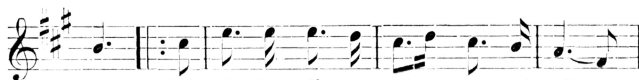
349.

Måttligt fort.

1. Min fa - der och min mo - der ä - ro

dö - - da, De läm - na - de så li - tet ef - ter

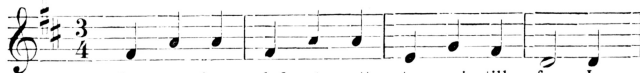
sig; Och där-för få vi slä - - pa och sli -

ta Och van-dra på för - vil - - lel - sens stig.

2. Ej guld, ej stor rikedom jag ärfvit har,
Ej rikedom af renaste guld;
Blott herran gifver hälsan och födan,
Så hafva vi stor' rikedomar nog.
3. Lasarus, han hade här besvärligt, ^
Han led här i världen så stor nöd.
När han blef död, han fördes utaf änglarna,
Af änglarna i Abrahams sköt'.

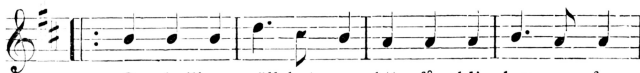
350.

Lifligt.

1. Lagman har lof-vat att ta mej till fru, Ja,

lag-man har lof - vat att ta mej till fru.

O, hvilken säll-het nu Att få bli lagmans fru,

Tral-la - la - la, tral-la - la - la! Bli lagmans fru!

Bli lag - mans fru!

2. Ringen har han mig gifvit och satt på min hand,
 Ja, ringen har han mig gifvit och satt på min hand;
 Det är ett kärleksband,
 Som knyts i alla land,
 Trallalala, trallalala!
 I alla land.

3. Lagman, min älskling, har sagt mej god natt,
Ja, lagman, min älskling, har sagt mej god natt;
Lagman, min högsta skatt,
Han har sagt mej god natt,
Ojojoj, ojojoj!
Sagt mej god natt.

 4. Alls ingen mera trohet hos gossarna fins,
Nej, alls ingen mera trohet hos gossarna fins;
De äro falska troll,
Dem ger vi katten i våld,
Trallalala, trallalala!
Katten i våld.
-

351.

Raskt och lifligt.

1. I fjol, när jag var li - ten och in - gen - ting för -

stod, Vys - sa rul - la rul - la rul - la rul - la

ra! Då lek - te jag med flickan som kat - ten med

strå, Vys - sa rul - la rul - la rul - la ra!

2. Det går la an att lefva, så länge man är två;
Men sedan blir det värre, när vaggan börjar gå.
3. Det går la an att lefva, så länge man är tre;
Men sedan blir det värre, när man blir fyra eller fäm.
4. Det går la an att lefva, så länge man är fyra eller fäm,
Vyssa rulla rulla rulla rulla ra!
Men sedan blir det värre, när man blir halftjoget jämt.
Vyssa rulla rulla rulla ra!

Selma Olsson,

fru, Alingsås.

(Visan upptecknad 1902.)

352.

Variant till numro 117 och 213.

Långsamt.

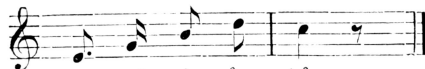
1. Jag ha - de mig en vän i mi - na un - ga
Den jag mäst tänk-te på, den skul - le bli min

da - gar,
ma - ka, Den jag mäst tänk-te på, hur

jag den skul-le få, Min lil - la vän, och så det

var ock min å - - trå.

2. Det var en aftonstund, jag mig på sängen lade,
Jag drömde om en vän, den jag i tankar hade;
Men när jag vaknar upp, då var han långt från mig,
Då rördes allt mitt blod och allt, som var i mig.
3. Hade jag dig aldrig sett, jag hade lycklig varit,
Men dina ögon blå, de hafva mig bedragit,

Ja, dina ögon blå och så din kind så röd,
De har bedragit mig. Ack, om jag vore död!

4. Det sattes fram för mig två sorgfyllda skålar.
Den ena drack jag ur, den blanda' jag med tårar,
Den andra står igen på giller och klavér,
Hvar dag jag dricker den med gråt och grämselse.
5. Jag önskar dig, min vän, så många rolig' stunder,
Som linden, den bär löf och hasseln, den bär nötter,
Som blommor, gräs och strå på jorden växa må,
Som stjärnemängden far kring himlarymden klar.

Lars Pehrsson †,

skräddare i Stora Grimshult, Vessige församling i Halland.

(Visan upptecknad 1878.)

353.

Raskt.

1. Ja, tar du dig en lång, Hon är så or-kes-lö-ser Och
där-till är hon hang; Hon vill ha klä-derna många Och
si-da, vi-da, län-ga. Ja, ak-ta dig för den, Ja
den, ja den, ja den!

2. Och tar du dig en arg,
En liten, tjocker, stötter, grommer, vrånger, leder,
surer, illavulen käring,
Grinar illa som en varg;
När du vill kyssa, smeka,
Sitter hon i askan och prekar.
Ja, akta dig för den,
Ja den, ja den, ja den!

3. Och tar du dig en röd,
Hon aflar stugan full med barn,
Och alla be om bröd.
Ja, den vill kyssa och klappa,
Hon säger, du skall skaffa.
Ja, akta dig för den,
Ja den ja den, ja, den !
 4. Och tar du dig en nidsk,
Hon lagar de tunna rätter
Uppå din duk och disk,
Hon svälter dig till döda,
Det har du för din möda.
Ja, akta dig för den,
Ja den, ja den, ja den !
 5. Och tar du dig en rund,
Hvad du församlar året om,
Det ölägger hon på stund;
Hon går på krogar och källare,
Frågar ej, hvad kopparna gälla.
Ja, akta dig för den,
Ja den, ja den, ja den !
 6. Men tar du dig en from,
Som fruktar gud och ärar sin man,
Beflitar sig därom
Samt har ett redligt sinne,
Pryder huset ute och inne.
Min son, ta den, ta den,
Ta den, ta den, ta den !
-

354.

Hurtigt.

1. Al - le männer skul-le stad och fri - a, Och
al - le männer ha - de ny - a hat-tar, Och

min man skul-le föl - ja med, Och in - - gen. Så
min man ha - de

tog han sig den gam-le trat-ten Och gjor-de sig den

Repeteras i följande versar.

ny - - e hat-ten, Den gam-le trat-ten, Den

ny - e hatten! Och hatt hatt ha - de min man med.

2. Alle männer hade nya skjorter,
Och min man hade ingen.
Så tog han sig ett par gamla koter
Och gjorde sig ett par nya skjorter
Och ny skjorta hade min man med,

De gamla koterna,
De nya skjorterna,
Den gamle tratten,
Den nye hatten
Och hatt hatt hade min man med.

3. Alle männer hade nya strumper,
Och min man hade ingen.
Så tog han sig ett par gamla rumper
Och gjorde sig ett par nya strumper
Och nya strumper hade min man med.
4. Alle männer hade nya stöflar,
Och min man hade inga.
Så tog han sig ett par gamla höflar
Och gjorde sig ett par nya stöflar
Och nya stöflar hade min man med.
5. Alle männer hade nya rockar,
Och min man hade ingen.
Så tog han sig den gamle stocken
Och gjorde sig den nye rocken
Och ny rock hade min man med.
6. Alle männer hade nya bykser,
Och min man hade inga.
Så tog han sig de gamle ykserna
Och gjorde sig de nye bykserna
Och nya bykser hade min man med.
7. Alle männer hade nya dukar,
Och min man hade ingen.

Så tog han sig den gamle kluten
Och gjorde sig den nye duken
Och ny duk hade min man med.

8. Alle männer hade nya västar,
Och min man hade ingen.
Så tog han sig den gamle hästen
Och gjorde sig den nye västen
Och ny väst hade min man med
 Den gamle hästen,
 Den nye västen,
 Den gamle kluten,
 Den nye duken,
 De gamle ykserna,
 De nye bykserna,
 Den gamle stocken,
 Den nye rocken,
 De gamle hyflarna,
 De nye stöflarna,
 De gamle rumperna,
 De nye strumperna,
 De gamle koterna,
 De nye skjorterna,
 Den gamle tratten,
 Den nye hatten
Och hatt hatt hade min man med.
-

Ingeborg Petersson,

född i Vålinge församling i Skåne, senare bosatt i Seffle,
sjuusköterska.

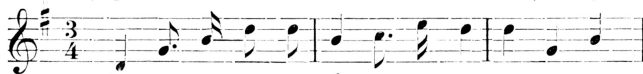
(Visorna upptecknade 1897.)

355.

Variant till nummer 18.

Lifligt.

(Skåne.)

1. Brömsen drar stöf-lar på si - na ben, Trin tra trin

trumma! Så drar han sig till flugans gård. Min

äd - la ros och min blom-ma!

2. »Säg, vill du vara torbaggens vän?»
»Hur skulle jag kunna vara den!

3. För när jag ligger i min silkesäng,
Så ligger han i en hästelort.»

(Påtagligen felas här några värsar, som skulle visa, att flugan ändrat mening.)

4. »När ska då vårt bröllop stå,
Och hvilka skola vi bjuda då?»

5. »Midt i sommar och midt i höst,
För då är flugor och brömsar mäst.»
6. Och där blef bröllop i sus och dus
Trin tra trin trumma!
Där spela' loppor, där dansa' lus.
Min ädla ros och min blomma!

356.

Ny Älfsborgsvisa.

Lugnt.

(Värmland.)

1. Den blom-ster - kläd - da gon - do - len gled Allt
ut - för Älfs-borgs - flo - dens böl - ja ned. Det
var så hemskt i den mör - ka natt. En
flic - ka skön vid ro - dret satt.

2. Kring pannan bar hon en lagerkrans,
Beprydd med stjärnornas milda glans,
Hon sjöng om vännen så ljuf och kär,
Som uppå Älfsborg fångslad var.
3. När Vilhelm hörde den rösten klar,
Som genom järnbeslagna fönster far,
»Hallå,» han ropte, »min sångarvän,
Din röst, den känner jag igen!
4. Ett barn jag mördat väl har för dig,
Men ändå kunde du förlåtit mig,

Ty kärleken, den är lika stor
Hos fången, som uppå Älfsborg bor.«

5. Och hafvet ryter, och åskan går,
Och böljorna emot Älfsborg slår,
Det blikstrar till, och den fången såg
Sin sångarvän, uti böljan låg.
6. »Att sitta innespärrad i en bur,»
Så klagar fången, »o, jag, arma djur!
Min Sigrids öden jag dela må,
Min graf skall blifva i böljan blå.»
7. Och fången kvar uppå Älfsborg satt,
Till dess han rymde därifrån en natt
Och kasta' sig uti böljan blå
För att sin Sigrid återfå.
8. Mången gång uppå Älfsborg sen
Man hafver hört den rösten ren
Och denna rösten man känt igen,
Ty det var fångens sångarvän.

357.

Finngubbens frieri.

Mättligt fort.

(Skåne.)

1. Vack-ra jung-fru, lil - la vänsko, Hör på fin - ne-

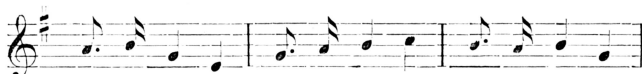
gubbens tal! Mi-no pra - ta up - på fin - sko.

Är hon nu åt gubben fal? Mi-no vill till

e - der fri - - a. Vackra jung-fru, gif mig ja!

I min håg mänd' jungfrun kli - a, Ty vill mi - no

si - - no ha.

2. I sku' ej i Finland frysa
Eller ha af köld nå'n harm,
Luden mössa, vargskinsfälle
Sku' er värma på min arm.
Luden mössa, harskinsstrumpor,
Vargskinströja, lapplandsskor,
Kring om halsen räfvarumpor
Brukar mino, där jag bor.

3. I sku' ej i Finland svälta,
Mino gå i god för det:
Uti pannor sku' vi smälta
Björnafett och ister med,
Doppa däri sura limpor,
Stekta rofvor natt och dag,
Äta rofvemos och klimpor,
Lefva som i gästers lag.»

4. »Fria du mans till en finska!
Hon kan stå dig bättre an,
Hon kan prata din latinska,
Med den du bäst sämjas kan.
Sätt på henne harskinsstrumpor,
Vargskinströja, lapplandsskor,
Kring om halsen räfvarumpor,
Som det brukas, där du bor!

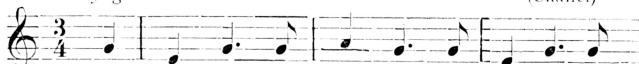
5. Segla nu hem på din skuta,
Sen du fått behörigt svar!
Du kan själfver se och sluta,
Att du är en djärfver karl,

Som törs våga mig begära.
Dummerjöns, som inte ser,
Min pärson ska bli en ära
För en hurtig kavaljer.»

358.

Lifligt.

(Skåne.)

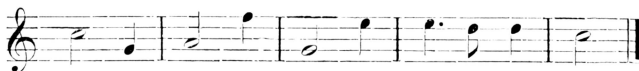
1. Bland sko-gar och sjö - ar och da - lar och

fjäll, Där lig - ger mitt lug - na, mitt tref - li - ga

tjäll. Tra la la la la la! Tra la la la la

la! Tra la la la la la la la la!

2. Därute i världen är buller och split,
Men oron ej hittar bland klipporna hit.
3. Och skulle den hitta hit öfver nå'n gång,
Straks jagas den bort utaf kärlek och sång.
4. Bland skogar och sjöar och dalar och fjäll,
Där somnar jag roligt, där vaknar jag säll.
Tra la la la la la! Tra la la la la la!
Tra la la la la la la la la la!

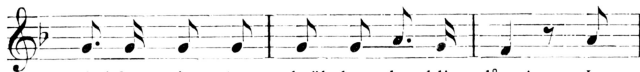
359.

(Upptecknad i Bjäre härad i Skåne
af musikdirektör H. Heimer.)

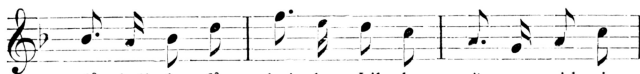
Måttligt.

1. Tänk och be - sin - na dig en gång, När

kal-la vin - ter - - kväl - len, den blir lång! Ja,

då skall du få hvi - la, Lil - la vän-nen, vid min

si - da. Blif-va en - sam blir ti-den allt för lång.

2. Den vägen, som leder till min vän,
Ja, den är båd' stenig och lång.
Men jag skall låta laga,
Att de stenar blifva tagna
På vägen, som leder till min vän.

3. I fjor så hade jag mig en vän,
I år så har en annan tagit den.
Men låt den vännen fara,
Hon kan vara bland de rara,
Jag kan nog få en annan till min vän.

4. Tänk och besinna dig en gång,
När kalla vinterkvällen, den blir lång!
Ja, då skall du få ångra
Alla orden af din tunga,
Som du själf hafver talat med din vän.
-

360.

Lifligt.

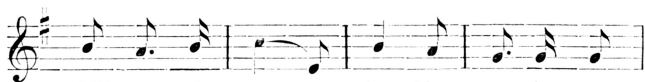
(Värmland.)

1. En flic-ka er - öf - rat mitt hjär - ta, In-gen

skö - na - re än - nu jag sett. Hon har lof - vat att

blif - va min ma - - - ka, Men gu - dar - ne

vet, när det blir.

2. Vid sidan af hänne jag finner
 All min sällhet och glädje och fröjd,
 Allt jordlifvets kval då försvinner,
 Jag känner mig lycklig och nöjd.

3. Om ödet oss här skulle skilja,
 Våra hjärtan det skilja ej kan,
 Ty döden, blott döden kan slita
 Och upplösa kärlekens band.

361.

Ljftigt.

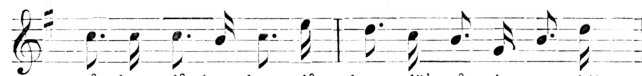
(Värmland.)

1. Å gub - - ben, han gick åt skogen en da' Å
 kä - rin - ga ho' ga' sej nå-gen där-på, Att

skull' skä-ra käppar hvi-ta, Men Å
 »dem ska du själf få sli - ta».

når han då kom hem, då kom dä' så i gang, Att

käp-pe-stum-per i - kring bol å bänker slang. Å

hur - ra för mej! Dä' sä - jer ja' dej', Att

den - ne le - ken glömmes al - drig.

2. Å trätorna stog i dagarna tre,
Å ändå så ble' dä värre,
Å gubben föll på sin' baraste knä
Å kalla' si' käring härre,
Men ä' dä inte nu, så någon to' fel,
Att gubben får gå te käringa å be?
Å hurra för mej! Dä säger ja' dej,
Att denne leken glömmes aldrig.
-

362.

Ej fort.

(Skåne.)

2. Det kan hända, att ni hänne känner,
För hon har många unga, raska vänner.
Och mången flicka,
Med glas och bricka,
Har druckit skål för Selma och för Karl.

3. »Kära Selma, ett jag dig nu beder:
Förglöm nu aldrig dina trohetseder!
För af sorg betagen,
Af dig bedragen,
Får jag min graf uti det blåa haf.»

4. Karl, han reser ut på hafvets bölja,
Men Selma, hon får honom icke följa.
»Gråt ej, min flicka!
Snart skall jag skicka
Ett kärleksbref ifrån mig hem till dig.»
 5. Selma har fått bref ifrån sin älskling
Med mången kär och vänskaplig hälsning.
»Kanske du gråter?
Jag kommer åter
Från hafvets vida bölja hem till dig.»
 6. Selma, lik en blomma uti skogen,
Hon växer där så hulder och så trogen.
I aftonstunden
I gröna lunden,
Där möter hon sin älskelige Karl.
-

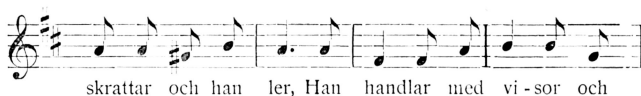
363.

Om lille Pär Stabbe,

huruledes han vandrar omkring landet, sjungande och spelande i flöjten,
hade visor och historier att sälja.

Muntert.

(Skåne.)

(Vistryck: Gäfle, E. P. Sundqvist, 1802.

1. En visa jag sjunger, helt lustig och käck,
Om lilla Pär Stabbe och hans visesäck
Samt hästen den bruna, han rider uppå,
Helt lustig och nöjder han alltid månd' gå.
2. Om kvällen han kommer och vänligen ber:
»Låt upp, kära moder, och lån' mig kvarter,
Att jag må få hvila min uttrötta kropp
Och sedan i morgon helt lustig stå opp!
3. Den lilla Pär Stabbe har sådant manér,
Han sjunger och trallar, han skrattar och ler,
Han handlar med visor och annat ibland
Och söker sin föda med ärliger hand.
4. Uppå härregården han säger ock till,
Historier och visor han där sälja vill,
I byar hos bönder han reser omkring
Och beder om foder för bruna hästen sin.
5. Han hafver ock visor om alla slags folk,
Att sjunga behöfver han alls ingen tolk,
Han sjunger om pigor och jungfrur och mör,
Hvarmed han förtjänar sitt dagliga bröd.
6. Han sjunger om kungen och drottningen vår,
Prins Karl och prinsässan, helt lustigt det går,
Och sedan om hvarje slags annat därtill,
Den sköna prinsessan han ej glömma vill.
7. I träsa'l på hästen han pryder sin kropp,
Men stegen skall brukas, när han stiger opp.

Han kommer från Strängnäs med visorna mång'
Och börjar sin resa med trall och med sång.

8. Vid Tunafors bruk, där vistas han mäst,
I Snappetorpa gårde, där släpper han sin häst,
Hos Finström och Julius han vistas ibland,
Ja, ofta så gånger han in uti sta'n.
9. När där han har varit en liten en tid,
Sen far han med hästen och vispåsen med
Till Kvecksund och bjuder åt bönderen all
Ut visor och sjunger fallallerilall.
10. Han ropar: »Häj lustigt, min' vänner, kom fram
Och handla nu visor och annat smått kram,
Historier och häktor, båd stora och små,
Jag själfver tillvärkar af blank mässingstrå!»
11. Pär Stabbe, han slutar sin visa helt kort,
Från söder till norden han reser nu bort,
Han sjunger och trallar, är lustig och glad.
»Farväl, mina vänner! Haf tack för hvar dag!»

364.

Måttligt fort.

(Skåne.)

1. Hvad gla-da, muntra nö-je-n Vi gos-sar ha, som

plö-je-n Nep-tu - ni å - ker - fält! När vi vårt handtvärk

drif - va, Kan vi ej hus - vill blif - va, Luft-

kret-sen är vårt tält.

2. När vi oss rusta klara
 Att utåt rymden fara,
 Till saknad för en hvar,
 Går flickan nedåt stranden
 Och hon med varma handen
 Ett vänligt afsked tar.

3. Hvar sedan vi oss vänder
 Kring alla världens länder,
 Vi träffa flickor skön';
 Men vi ej nånsin glömma
 Den lilla vännen, ömma,
 Värld all vår kärleks lön.

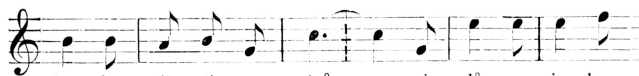
Ida Pettersson,

tjänsteflicka från By socken i Värmland.

(Visorna upptecknade 1895.)

365.

Wisa.

Lifligt.

2/vers

Den stuerten från tången karl larsson är hans namn han
hafver sig en flicka utti varenda hamn, men särskild får vi
märka allt utti Göteborg der hans trogna flicka lefver med
glädje uttan sorg

3/vers

Den 16 Desember bad larsson vänligt oss, om vi vill vara
goda att gå till staden opp, jag vill ett bref dektera och
det skall ske med hast om nu i mig vill lyda så får i till
en snaps,

4/vers

Herr larsson börjar skrifva allt till en fager mö, ni vet
väll hvem jag menar det är hans fästemo och namnet är
kristina, hon är från Götbergs stad och är utti en syssla allt
för att laga matt,

5/vers

Min käraste kristina, bed ömt och godt för mig, att jag en
skyndsam resa får och snart får hinna dig, din larsson till
dig längtar ej hoppet utte är, att jag nu snart får hamna
hos du vet ju hvem det är,

6/vers

Det kortet som medföljer bland dessa rader små, jag hoppas
att i morgon, du dem min vän skall få, och till ett troget
minne du det behålla må, är från din trogna larsson som
plöjer böljan blå,

7 vers

Jag mins den sista qvällen, när som jag afsked tåg, när
vi tillsammans gingo utöfver kämpebrån, en kyss jag då
till afsked tog, utaf min lilla vän, den står på mina läppar
så att den smakar än,

8 vers

Och nu till sist jag önskar dig, en glad och frödjfull jul,
med många juleklappar, och så en dosa snus, för du som
är så gammal, behöfver litet snufs, och till ditt gamla tryne,
tror jag att det behöfs,

Ida Pettersson

Slut.

Halsvik.

366.

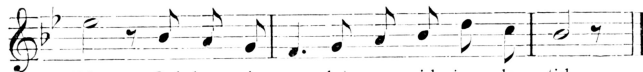
En bedragen sjöman.

Mättligt.

1. Ut - i min ungdom ha-de jag en vän, Den äl - ska'

jag näst gud i him-me-len. Jag re-ste bort på någ-ra månars

tid Och kom i - gen, det var vid ju - le - tid.

2. Det första, som jag tänkte göra då,
Det var nu att till lilla vännen gå
För att få skåda hennes röda kind,
Den som så ofta hvilat har mot min.
3. När som jag kom till lilla vännen in,
Hon satt där då, bedröfvad i sitt sinn',
Ett litet barn hon uppå armen höll,
Och tårarne på hennes kinder föll.
4. »God afton!» hälsa' jag på min Kirstin.
»Här har du åter lilla vännen din.
Hvad är det för ett litet barn du har?
Ack, svara, blott mot mig uppriktig var!»

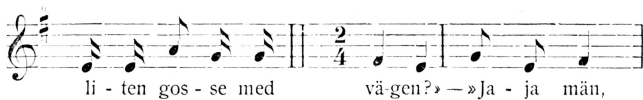
5. Då börjar flickan brista ut i gråt.
»Ack Ola, hjärtans Ola, mig förlåt!
Jag varit har otrogen emot dig.
Ack Ola, kan du väl förlåta mig?»

 6. Hvar skall jag nu en liten vän mig få,
Till hvilken jag i kvällens stund kan gå,
Som jag kan sätta tro och kärlek till,
Som trogen är och trogen vara vill?

 7. Hvem veta vill, hvem visan diktat har,
Det är en yngling, som på böljan far,
Det är en ung och redelig sjöman,
Som skeppsbrott lidit har i kärlekshamn.
-

367.

Vaggvisa.

Långsamt.

Ernst Pfannenstiel,

docent, Uppsala.

(Visan upptecknad 1879.)

368.*Lifligt.*

1. Ut - i ett träd krå - kan, Sno - a, sno - a sno - a,

sno - a, sno - a snäj! Ut - i ett träd krå - kan Satt.

2. Så kom den tappra jägarn
Dit.3. Han sköt den lilla kråkan
I trät.4. Han stekte den lilla kråkan
I smör.5. Han åt den lilla kråkan
Opp.6. Och så var den lilla kråkan,
Snoa snoa snoa, snoa snoa snäj!
Och så var den lilla kråkan
Slut.

Nils Retzius, stationsskrifvare i Göteborg.

(Visan upptecknad 1899.)

369.

Raskt.

1. Visst är det väl trå-kigt i sko - gen att
lik - väl vi må-ste ju hål - la oss

va - ra, När vin-tern är kommen och da - gen blir
gla - da, Fast vi ej har flic - kor, ej brän - vin, ej

kort. Men kort. Då ä - ter vi po - - tä - ter, då

ste - ker vi fläsk, Så dric-ker vi kaf-fe och vat-ten där-

räst. Då blir vi så lif - vad', så mo - dig', fal - le

ral - la! Då blir vi så lif - vad', så mo-dig', fal-le - rä!

2. Den ene, han slipar, den andre drar vefven,
Den tredje, han kilar sin yksa så väl,
Den fjärde, han går uppå golfvet och sjunger
Och tycks vara modig till hjärta och själ.
Han säger: »Kom gossar, kom skynda er in!
Jag vill eder bjuda ett glas brännevin.»
Då blir vi så lifvad', så modig', falleralla,
Då blir vi så lifvad', så modig', falleräj!

3. När morgonen kommer, då går vi åt skogen
Att fälla de träden, bland bärgen där står.
Då får en ej latas, utan blott vara trogen,
Så att en förtjänar den föda, en får.
Men när det blir kvällen och dagen blir all,
Spatserar vi åter till grötens bovall,
För där är så lifvadt, så lifvadt, falleralla!
För där är så lifvadt, så lifvadt, falleräj!

4. Och när vi har ätit, vi sitter och pratar
Om alla de öden, som hvar och en vet.
Den ene, han ligger i sängen och latas,
Den andre, han går uppå golfvet och svär,
Den tredje, han spelar så modigt en vals,
Den fjärde, han sjunger och det med full hals.
Då blir vi så lifvad', så modig', falleralla!
Då blir vi så lifvad', så modig', falleräj!

5. Och när vi har spelat och sjungit af alla krafter,
Så handen och munnen däraf blifvit matt,
Då går vi i sängen och sofver och snarkar
Och bjuder hvarandra ett höfligt god natt.

Så ligger vi och sofver presis som ett svin
Och drömmar om flickor, kärlek och bränvin.
Då blir vi så lifvad', så modig', falleralla!
Då blir vi så lifvad', så modig', falleräj!

6. När söndagen kommer, då går vi åt kyrkan
Att möta de flickor, som vi hålla kär.
Men när det ej lyckas, så blir vi så skamfull',
De säga, att vi utbölingar är.
Då går vi tillbakers med nedslaget mod,
Vi orkar ju knappast att röra en fot,
För vi är så skamfull', så skamfull', falleralla!
För vi är så skamfull', så skamfull', falleräj!
-

2. Så gick jag mig i förstu'n in, i förstu'n fick jag se
Husarestöflar stådande, en, två, tre.
Då gick jag till min lilla vän och sa' till hånne så här:
»Hvad är det för husarestöflar, en, två, tre?»
»Å hör, din gamle drummel, jag tror, skam, han
rider dej!
Det är ju tränne mjölkebyttor, mor har skickat mej.»
»Mjölkebyttor med sporrar på!
Hahaha, hahaha!
Nog är jag en lycklig man,
Jag som mången ann'!»
3. Så gick jag mig i stugan in, i stugan fick jag se
Husaresablar hängande, en, två, tre.
Då gick jag till min lilla vän och sa till hånne så här:
»Hvad är det för husaresablar, en, två, tre?»
»Å hör, din gamle drummel, jag tror, skam, han
rider dej!
Det är ju tränne köttknifvar, som mor har skickat mej.»
»Köttknifvar med skidor kring!
Hahaha, hahaha!
Nog är jag en lycklig man,
Jag som mången ann'!»
4. Så gick jag mig i kammaren in, i kammaren fick jag se
Husarekarlar stådande, en, två, tre.
Då gick jag till min lilla vän och sa till hånne så här:
»Hvad är det för husarekarlar, en, två, tre?»
»Å hör, din gamle drummel, jag tror, skam, han
rider dej!
Det är ju tränne mjölkepigor, mor har skickat mej.»
»Mjölkepigor med pipskäg på!
Hahaha, hahaha!
Nog är jag en lycklig man,
Jag som mången ann'!»

Gunnar Södersten,

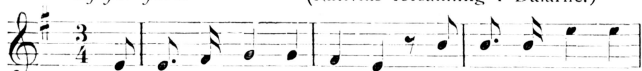
läkare i Göteborg.

(Visan upptecknad 1897.)

371

Ej för fort.

(Rättviks församling i Dalarne.)

1. Å gåck int' än, du Pe - der, Å gåck int' än, du

Pe - der! Upp på trö-skeln, upp på lo - gan,

upp på skul - lan Å lägg däg li-te tell! Ut - ta - lu - la-lu!

Ut - ta - lu - la - lu! Kloc-ka ä'nt mer än alv jett. Ja,

du har ta - ji up - på ga - li vi - - sar, Ja,

Mia Tunberg,

fjortonårig flicka, dotter till snickaren Tunberg i Gamlebo,
Lerums församling i Västergötland.

(Visorna upptecknade 1896.)

372.

Vaggvisa

Tämligen raskt.

1. Tjän - te hos en ri - ker man, Skänk - te mig en dräng.

Li - ten pi - ga ha - de han, Frågte, hvad den drängen skul - le

he - ta. Drän - gen het - te Hur - tin å Lu - stin Å

går - den het - te Me - li - ons - dan - da - to - - jung.

2. Tjänste hos en riker man,
Skänkte mig en häst.
Liten piga hade han,
Frågte, hvad den hästen skulle heta.
Hästen hette Snärti å Bärti,
Drängen hette Hurtin å Lustin,
Å gården hette Melionsdandatojung.

3. Tjante — — —
Skänkte mig en ko.
Liten — — —
Frågte, hvad den kona skulle heta.
Kona hette Hurti å Surti,
Å hästen — — —.
4. Tjante — — —
Skänkte mig en so.
Liten — — —
Frågte, hvad den sona skulle heta.
Sona hette Hinki å Dinki,
Å kona — — —.
5. Tjante — — —
Skänkte mig en get.
Liten — — —
Frågte, hvad den geten skulle heta.
Geten hette Trippi å Trappi,
Å sona — — —.
6. Tjante hos en riker man,
Skänkte mig ett får.
Liten piga hade han,
Frågte, hvad det fåret skulle heta.
Fåret hette Snippi å Snappi,
Å geten hette Trippi å Trappi,
Å sona hette Hinki å Dinki,
Å kona hette Hurti å Surti,
Å hästen hette Snärti å Bärti,
Å drängen hette Hurtin å Lustin,
Å gården hette Melionsdandatojung.
-

373.

Måttligt fort.

2. Å sjömännen lade sina år' till att ro,
Å lilla vännen tvådde sina händer i blo'.
3. »O sjömän, o sjömän, I vänter mig en stund,
Jag ser min fader komma i den grönskande lund!
4. O fader, o fader, I hållit mig så kär,
Sälj en af era gårdar för att lösa mig igen!»
5. »Ja, gårdar, det har jag både fyra och fäm,
Men ingen vill jag sälja för att lösa dig igen!»
6. Å sjömännen lade sina år' till att ro,
Å lilla vännen tvådde sina händer i blo'.
7. »O sjömän, o sjömän, I vänter mig en stund,
Jag ser min moder komma i den grönskande lund!
8. O moder, o moder, I hållit mig så kär,
Sälj en af era ringar för att lösa mig igen!»

9. »Ja, ringar, det har jag både fyra och fäm,
Men ingen vill jag sälja för att lösa dig igen.»
10. Å sjömännen lade sina år' till att ro,
Å lilla vännen tvådde sina händer i blo'.
11. »O sjömän, o sjömän, I vänter mig en stund,
Jag ser min broder komma i den grönskande lund!
12. O broder, o broder, du hållit mig så kär,
Sälj en af dina hästar för att lösa mig igen!»
13. »Ja, hästar, det har jag både fyra och fäm,
Men ingen vill jag sälja för att lösa dig igen.»
14. Å sjömännen, lade sina år' till att ro,
Å lilla vännen tvådde sina händer i blo'.
15. »O sjömän, o sjömän, I vänter mig en stund,
Jag ser min syster komma i den grönskande lund!
16. O syster, o syster, du hållit mig så kär,
Sälj en af dina sjalar för att lösa mig igen!»
17. »Ja, sjalar, det har jag både fyra och fäm,
Men ingen vill jag sälja för att lösa dig igen.»
18. Å sjömännen lade sina år' till att ro,
Å lilla vännen tvådde sina händer i blo'.

19. »O sjömän, o sjömän, I vänter mig en stund,
Jag ser min fästman komma i den grönskande lund!
- 20 O fästman, o fästman, du hållit mig så kär,
Sälj ett af dina fickur för att lösa mig igen!»
21. »Ja, fickur, det har jag både fyra och fem
Och ett af dem jag sälja vill att lösa dig igen.»

374.

Tattarevisa.

Variant till nummer 285.

Måttligt.

1. Där bod-de la en flic - ka så vidt ut på
strand, Till hän - ne så fri - a - de hvar-en-da - ste
man, Sjung häj och säj! Så vidt ut på strand, Till
hän - - ne så fri - a - de hvar - en - da - ste man.

2. Till hånne så friade båd' riddare och präst,
Till hånne så friade en hederlig gäst,
Sjung häj och säj! båd' riddare — — —
3. Fram kommer där en tiggare blank,
Han hade ena långer och kroketer skank,
Sjung häj och säj! en tiggare — — —
4. »Väl hafver jag en guldhvitan gård
Med trehundra kor och fyrahundra får,
Sjung häj och säj! en guldhvitan — — —

5. Väl hafver jag ock en åker och en äng
Och älfva raska pigor, som bädda upp min säng,
Sjung häj och säj! en åker — — —
6. Väl hafver jag också tolf gula hästar,
Jag lofvar dig få rida på den yppersta och bästa,
Sjung häj och säj! tolf gula — — —
7. Väl hafver jag ock ett slott utaf bly,
Jag lofvar dig få ligga och spatsera uti,
Sjung häj och säj! ett slott — — — »
8. Och jungfrun, hon börjar på att packa ihop
För att med den tiggaren draga sin kos,
Sjung häj och säj! att packa — — —
9. Och när de hade vandrat två dagar eller tre
Och aldrig något slott de ändå fick se:
Sjung häj och säj! två dagar — — —
10. »Hvar hafver du ditt slott utaf bly,
Du lofva' mig få ligga och spatsera uti?
Sjung häj och säj! ditt slott — — —
11. Hvar hafver du dina tolf gula hästar,
Du lofva' mig få rida på den yppersta och bästa?
Sjung häj och säj! dina tolf gula — — —
12. Hvar hafver du din åker och din äng
Och dina älfva pigor, som bädda upp din säng?
Sjung häj och säj! din åker — — —

13. Och hvar hafver du din guldhvitan gård
Med trehundra kor och fyrahundra får?
Sjung häj och säj! din guldhvitan — — —»
14. »Aldrig har jag haft något slott utaf bly
Och aldrig har jag slitit ut någon blaggarnsskjorta ny,
Sjung häj och säj! något slott — — —
15. Aldrig har jag haft någon åker eller äng
Och aldrig har jag legat i nå'n ärlig mans säng,
Sjung häj och säj! någon åker — — —
16. Aldrig har jag haft några tolf gula hästar,
Men väl har jag slitit ut tolf rara käppar,
Sjung häj och säj! tolf gula — — —
17. Aldrig har jag haft någon guldhvitan gård,
Men väl har jag haft skurfven och hufvun nappat å,
Sjung häj och säj! någon guldhvitan gård,
Men väl har jag haft skurfven och hufvun nappat å.»
-

375.

Måttligt fort.

2. Men det lönar icke sig, icke sig,
 Ty jag måste på en annan stig, annan stig
 Och jag måste mig en hyra ta, hyra ta,
 Sedan resa till Amerika.
3. Adjö, min fader och min mor och min mor,
 Och adjö, min syster och min bror och min bror,
 Och adjö, min lilla söta vän, söta vän!
 Om tre år så kommer jag igen

4. Nu står jag på det vida haf, vida haf,
Stormen ryter här emot min graf, mot min graf;
Men jag fruktar ej den böljan blå, böljan blå,
Ty mitt hjärta för en flicka slår.

5. Och när som resan, den är gjord, den är gjord
Och vi återse vår fosterjord, fosterjord,
Se, då ilar jag i flickans famn, flickans famn
Och då är jag i en säker hamn.

Gerda Varenius,

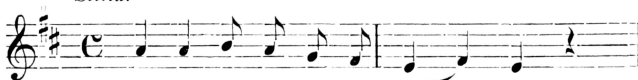
16-årig flicka, uppfostrad i barnhemmet å Kullen, Lerums församling i Västergötland, där hon lärt visorna af kamrater, numera bosatt i Nordamerika.

(Visorna upptecknade 1895.)

376.

Sjömansvisa.

Stilla.

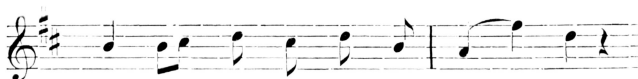
1. Sak - ta öf - ver mörckblå vå - - - gor

Gun-gar skep-pets stol-ta stam, Och på ö-sterns pur-pur-

vå - - gor Trä-der da-gens gryning fram

Och på ö - sterns pur - pur - vå - - - gor

Trä-der da-gens gry-ning fram.

2. Allt ombord är tyst och stilla,
Man hör ej munterhet och sång,
Endast rodret höres trilla,
Alltid med sin jämna gång.
3. Ty man skulle öfverlämna
At en mörk och dyster graf
En yngling, som just nu har somnat
Och som döden bortryckt har.
4. Kistan, den iordninggöres
Uppå gammalt sjömansbruk
Och till relingen den föres,
Endast gjord af segelduk.
5. Ej en hostning hörs från alla,
Endast bönens stilla ljud,
Och från männens ögon falla
Tårar på den dödes skrud.
6. Slumra nu i fridens sköte,
Vaggad utaf böljor blå!
Vänner skola finna möte
I fadershamn, när dom skall stå
7. Slumra ljuft i hafvet, slumra!
Grafven blott af vågor är,
För din brud vi skall omtala,
Huru vi begraft dig här.

8. Ingen ros och ingen lilja
Pryda skall en sjömans graf.
Endast vågor gå och komma,
Skeppen vaka an och af.

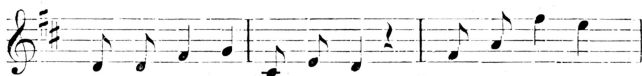
9. Kom du, milde ande, ljufva,
Kom, besök en sjömans graf!
Kom du, fridens turturdufva,
För oss på det vida haf!

377.

Selmas klagan.

Lengt.

1. Vid lin - dens fot af Mä - lar - stran - den Ung

Sel-ma med sin lu - ta satt, So - len sjönk på

him - la-ran-den, Sjönk i våg, och det blef natt,

So - len sjönk på him - la-ran-den, Sjönk i våg, och

det blef natt.

2. »O Aksel, Aksel, detta hjärta,
Som så troget slår för dig!
Kände du min bittra smärta,
Du visst aldrig glömde mig.»

3. Så i natten Selma kvider,
Fäller lutan ur sin hand,

Reser sig och plötsligt skrider
Ned mot flodens dunkla rand.

4. Naturen tystnat, lärkan tystnat,
Oron bor i detta bröst.
Näktergalen, tjusad, lyssnat
Uppå Selmas milda röst.
 5. Selmas blickar följde vågen,
Följde sakta flodens lopp.
Med tår i ögat, sorg i hågen
Hon drömmer om sin älskling blott.
 6. O, hvad är det, som där flyter,
Är det silfversvanen hvit?
Nej, den hårda böljan bryter
Sig mot Selmas kalla lik.
 7. Så där fram ur skogen träder
En yngling fort till stranden ner,
Djupt i vågen han sig kastar,
Kämpande mot böljan ned.
 8. O, älfkung bor i djupets salar!
Ung Aksel söker du din brud?
Kärlek bor i dessa dalar,
Älskar du, välan, så dö!
-

378.

Giordana.

Något långsamt.

2. Då syns en yngling på stranden gånga.
 »O skön' Giordana, hvi gråter du?»
 »Min gyllne kam jag i vågen fällde,
 På hafvets botten den hvilar nu.»

3. »O skön' Giordana, hvad vill du gifva,
 Om jag på hafsbotten hämtar den?»
 »Jo, röda guldets vill jag dig gifva
 Och därutöfver en kyss, min vän.»

4. Ynglingen kastar sig uti hafvet,
I djupa hafvet sig kastar han.
Han syns en gång och så en annan
Och tredje gången han smycket fann.

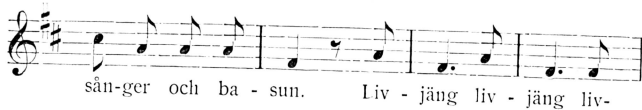
5. »O skön' Giordana, här har du smycket!
Den lön, du lofvat, den vill jag ha »
»Det röda guldets, det vill jag gifva,
Men kyssen, den får du aldrig ta.»

6. »Hvad skulle jag med det röda guldets?
Den lön, du lofvat, den vill jag ha.
För att få kyssa en vacker flicka
På hafvets botten jag kastat mig.»

379.

» Italiensk » visa.

Måttligt fort.

Fredrik Zetterlind †,

född i Dalsland, smed vid Statens järnvägars maskin-
afdelning i Göteborg.

(Visorna upptecknade 1895.)

380.

Variant till nummer 37.

Ej fort.

1. »Ja, hör du, un - ga Do - ra, vill du
gif - ta dig i år? Nu är de åt - ta å - ren
gång-na för - - bi, Ut - - i ro - sen.»

2. »Ja, gärna vill jag gifta mej, slätt intet med dej,
Jag har en vän på böljorna, han kommer väl igen.»
3. De lagade till bröllopet i dagarna två,
Men bruden, hon ville ej med brudgummen gå.
4. De lagade till bröllopet i dagarna tre,
Men bruden, hon ville ej på brudgummen se.

5. De lagade till bröllopet i dagarna fäm,
Men bruden, hon ville ej med brudgummen i säng.
6. »O, kära mina brudkvinnor, kan jag åt höganlofts-
salen få gå?»
»Ja, väl kan du åt höganloftssalen få gå,
För så gjorde din moder, när hon var som du.»
7. Och när som hon kommer på höganloftssal,
Så fick hon se de skeppen, som komma utpå haf.
8. Så fick hon se de flaggorna båd' gula och blå,
Som hon själf hade virkat med sina fingrar små.
9. Så fick hon se de flaggorna båd' gula och röd',
Som hon själf hade virkat för hela sin lön.
10. »Ack, om jag nu hade mig en fulltrogen vän,
Som kunde ri åt stranden och komma snart igen!»
11. Och brudens broder, så fager och så fin:
»Ja, jag skall ri åt stranden för kära syster min.»
12. Så kasta' de ankare, och folket steg i land,
De hade seglat genom sju kungeland.
13. Och svåger emot svåger, de stod och taltes vid,
Så kom den lilla vännen och ställde sig bredvid.

14. »Välkommen, välkommen min kära fästeman!
För din skull vill de tvinga mig en grefve till man.»
15. »Ja, vill de nu tvinga dig en grefve till man,
Så kom då och lägg dig i min öppnaste famn!»
16. Och jungfrun, hon kasta' sig i Rosengrens famn.
Så sof hon, till hon kom i det sjunde kungeland.
17. Och Rosengren, han klappade på rosenrödan kind:
»Du sofver alltför länge, allrakäresta min!»
18. »Ja, hälsa nu hem till mina brudekvinnor små,
Att de för mig stå granna två gånger i år!
Uti rosen.
19. Så mycket guld och silfver, som Rosengren har om
sin hatt,
Det äger inte Fonka Lore med hela sin skatt,
Rompa Tore!»

381.

Variant till nummer 296.

Måttligt fort.

1. Rid-da - ren och jungfrun, de möt-tes up - på

bron, För de til - le - ri - tit - tan! Kyss den flic-kan!

Sjung fa - de - ral - la läj! De lof - va - de hvar-

an - dra sin ä - ra och sin tro. Kom skö - na, gif mig

kro - nor och de kran - sar!

2. Ja, riddaren, han red, men torpardrängen sprang,
Men likaväl var torparn före riddaren fram.

382.

Ej långsamt.

1. Så blef-vo vi då kom-men - de - ran - de Allt
ut till den stralsborgska port, Och när som vi
kom-mo till den por - ten, Där blef-vo vi kvar-
te - ra - de hvar man.

2. Så gingo jag mig ut och spatserandes
Allt ut på den grönaste vall.
Till mig ock en jungfru månde komma,
En jungfru båd' däjelig och grann.
3. Så räckte vi hvarandra händerna
Och så knöto vi kärlekens band,
Till mig ock en löjtnant månde komma,
Och det var uti samma den stund.
4. »Tänder du nu eld uppå stad eller land,
Du som rökar uppå grönaste vall?»

»Ack nej, kära löjtnant, för nådig!
Jag spatserar med min käresta så båld.»

5. Straks skickte de bud efter vaktorna,
Och de kommo i patruller till mig,
Med utdragna sablar ur slidor,
Och jag blef i följe med dem.
6. Så satte jag mig neder till att skrivande,
Jag skrefvo de brefvena två.
Det första bref, jag satt' mig till att skrivande,
Det var till min fader och min mor.
Min moder utaf sorgen mände dåna,
När hon fick höra dessa ord.
7. Det andra bref, jag satt' mig till att skrivande,
Det var till min unga fästemo.
Hännes rosenröda kinder mände blekna,
När som hon fick höra, jag skull' dö.
8. Min fader, han satte sig att skrivande,
Han skref öfver många de ark:
»En hel tunna guld jag vill utgifva,
Om du kan undvika det straff.»
9. Men det var väl ingen nåd att förväntande,
Förty domen, den var allaredan fälld.
Ja, detta var jag spådder i min ungdom,
Att jag för min käraste skull' dö.
10. Så ställde de sig upp i paradörna tre
Och mej uppå den högaste flöjl,

Med utdragna sablar uti händer,
Och alla skull' slå uppå mej.

11. Min broder, han stod längst ner i radorna tre,
Men han skulle ändå likväl på mig slå,
Ty hans hjärta, det voro så förhärdadt,
Liksom järnet belägges med stål.
12. »Säks tusen riksdaler vill jag gifvande
Till kamraterna, som uppå mig slår,
Om de min lekamen vill jordföra
Och dricka min oskyldiga skål.»
13. Så växte där upp de liljorna två
Allt uppå grafvorna;
Den ena var en rosenröder blomma,
Den andra tre oskyldiga blad.

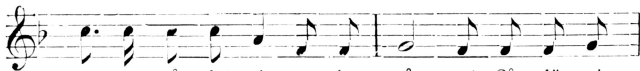
»En rosenröder blomma, det var fästemon, som dog af sorg, sen de tagit lifvet af hennes fästeman; tre oskyldiga blad voro: den, som de huggde på med värjan, för han spatserade med sin fästemo och rökade cigarr på den grönaste vall, så löjtnanten, för han blef ihjälstucken af brodern till den nedhuggde, och så nummer 3, det var brodern, som tog lifvet af sig själf.»

Zetterlind.

383.

Måttligt.

1. När jag var up-på sju - on - de å - ret, När jag

var up-på det sju - on - de å - - ret, Så dö min

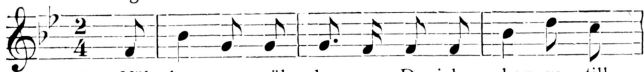
fa - der och min mo - der från mig, Så dö min

fa - der och min mo - der från mig.

2. Allt sedan hafver jag fått vandrat
Uti världen som en ström
3. Ingen vet, hvad unga sjöman lider,
Mer än gud i himmelen.
4. Min likprosäss är ganska ringa
Ibland fiskarna, som simma uti sjön.
5. En bundansäck och två järnkulor
Sänkas ned uti hafsens djup.
6. Adjö, alla Sverges gränsor,
Adjö, min syster och min bror!

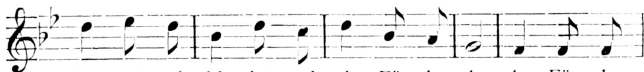
384.

Måttligt.

1. Väl - kommen, väl - kommen Danjel kon-ge till

mej! Un-der gul - - - len! För dej har jag

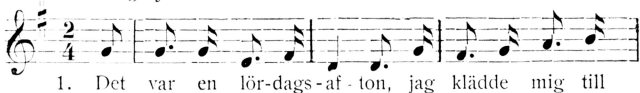
bryggat och blandat godt vin, För de dan-ske, För de

ma - jo - na dö å de van - - ne.

2. »Jag reste inte hit för mjöd eller vin,
Jag reste väl hit för din doter så fin.»
3. »Min doter, hon är så liten och späd,
Hon sofver hvar natt i sin moders knä.»
4. »Om hon inte vore mer än årena tre,
Så skulle du ändå låta mej hånne se.»
5. Ja, guldsme'n, han smocka' sitt hufvud under skinn,
Så gångar han sig för det höga loftet in.
6. »Statt opp, liten Kersti, ta bästa klädning på,
För Danjel konge, han vill dig väl få!»

385.

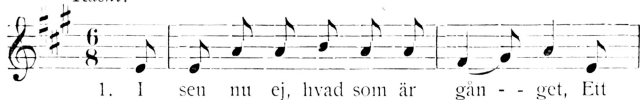
Måttligt fort.

2. Den yngsta utaf dessa, den kallar jag för min,
 Hon hafver klarblå ögon, en så rosenröder kind,
 Hon hafver fina kläder, en så stollriger gång,
 En så ljufveliger stämma på visan, som hon sång.

3. Jag drömde, att jag var i en hage, så rar,
Där alla blad och blommor, de mognade var,
Men midt uti den hagen där står en skön ros,
Hon var röder emot söder och blåder emot nord.

4. Jag ser uppå de bladen, som vändas emot nord,
Bär namn för alla flickor, som aldrig hålla ord,
Jag ser uppå de bladen, som vändas emot sør,
Bär namn för alla gossar, som göra, hvad de bör.

386.

Raskt.

2. När vi ifrån Engeland segla'
Den artonde maj uti fjor,
God vind, den oss icke fela',
Alle man går förnöjd' ombord.
3. När hafvet, det börjar att brusa
Och skeppet, det reser sig opp

Och vindarna börjar att tjuta,
Det surrar i mast och i tåg.

4. Det stötte så hårdt mot en klippa,
Att skeppet i stycken månde gå,
De unga matrosor månde vanka
Ut i hafvet på böljan den blå.
5. Och brännevispipor och ankar
Och mat uppå samma vis.
De unga matrosor månde vanka
Ut i hafvet på ynkeligt vis.
6. En del sprungo vilda i hafvet,
En del tänkte simma i land,
En del blef i skeppet begrafne,
När som allting var uppfylldt med vand.
7. Nu är jag af slupen upptagen,
Nu vill jag beklaga min nöd,
Nu vill jag min skapare prisa,
För jag ej på sjön har blitt död.
8. Nu är jag af nöden upptagen,
Nu vill jag hemsöka min vän.
För hanne jag mödan har sparat,
Till sjös all min åtrå står än.

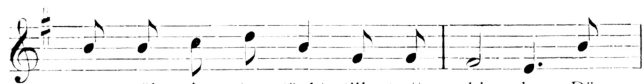
»Skeppsbrottet ägde rum utanför Marstrand. Det är öfver 40 år,
sedan jag hörde den visan.»

Zetterlind.

387.

Ej fort.

1. Härr Magnus, han ri - der sig åt ro - san - de-lund, Han

var väl in - te tänkt till att bi - da. Där

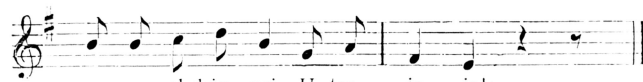
mö - ter då ho - nom de bäрге - trol - len tre, Så

sak - ta åt bär - get de skri - - da. »Härr

Mag-nus, härr Mag-nus, tro - - lof - va du mej! Du

sva-rar al-drig nej U - tan jo, ja!»

2. Den ena, hon sätte sig vid fötterna,
 Den andra, hon sätt' sig vid hans sida,
 Den tredje, hon sjöng en så ljufvelig sång,
 Att alla bärg och dalar sig må röras

3. »Ja, dig vill jag gifva de okseparen sju,
Och alla skola vara krithvita
Och alla så gångar de i rosandelund
Och alla så äro de lika.»
4. »Ja, dig vill jag gifva de skjortorna fäm,
Och alla skola vara krithvita,
Intet äro de hvarken sömmad' eller sydd',
Utan virkad' utaf silket det hvita.»
5. »Ja, dig vill jag gifva de kvarneparen sju,
Som sig i bärg och dalar månde röras;
Intet så går de med vatten eller vind,
Utan med de pipor och klaneter.»
6. »Ja, alla dessa gåfvor, de vor' väl god' att få,
Om I voren rätteligen kristna,
Men nu ären I utaf det onda parti,
Som sig i bärg och dalar månde röras.»
»Härr Magnus, härr Magnus, trolofva du mej!
Du svarar aldrig nej
Utan jo, ja!»

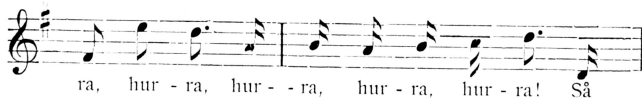
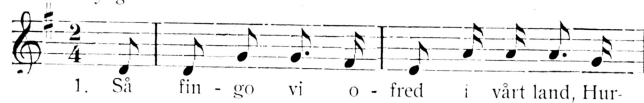
388.

Måttligt.

1. O, min vän, tän-ker du mig öf-ver - - gif-
 va, För jag så fat-ti-ger är, El-ler
 äm-nar du falsk e-mot mig blif - - va, Syndar
 du e-mot det åt-ton-de bud. Förr skall
 tör-nen bä-ra fi - - - kon, Förr skall björnen
 bä-ra vin, Förr skall bärg och da-lar fal-la
 ne-der, Förr än jag lil-la vännen öf-ver-ger.

2. O, hvartut skall jag taga mig vägen
Att uppsöka mig en vän!
Alla människor, de vilja mig förkränka,
Och jag lider förtal utaf dem
Men en gång, när jag blir döder,
De med mull betäcker mig,
Så får de låta mig vara
Ja, fri från allt förtal,
Som jag hafver haft här på jorden
Ibland falska människor.
-

389.

Lifligt.

2. Men I kan tro, han var polisk,
Hurra, hurra, hurra, hurra, hurra!
Han tjänte kungen som kavallerist,
Hurra, hurra, hurra!
Han red både längst och främst i galopp,
Det half ej det, att bonden sade stopp,
Faderalla, dedadedalla, faderalla, hoppla läj!
- — — — —

»Soldaterna sjöngo denna visa efter hemkomsten från danska kriget
1849.»

Zetterlind.

